

Cô Gái Tật Nguyên

Vũ Ngọc Đình

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyễn

1.

Lúc ấy đang giữa thu, cả nước sắp sửa mở hội Giữa Thu thì lại có chiếu chỉ của vua ban ra báo cho thần dân của ngài biết: "Vào giữa Xuân năm nay, vua và hoàng hậu mở hội kén vợ cho Hoàng tử thứ ba, hoàng tử Hiền Nhân", chiếu vua nói rõ: hội kén vợ của ông Hoàng Ba kéo dài suốt mùa xuân, hoàng tử vui mừng mời hết thầy các cô không phân biệt giàu nghèo sang hèn, từ các hàng quận chúa, công nương, tiểu thư khuê các con nhà danh gia thế phiệt, xuống đến thứ dân chẳng kể ở chốn đế đô, thị thành, hay đồng sâu rừng rậm, hoàng tử đều mời tất cả đến dự đại hội tại kinh đô ...

Chiếu vua ban xuống, loa truyền vang vang khắp chợ cùng quê, cả đến chốn sơn lâm heo hút cũng biết tin, người người bàn tán, đầu đầu cũng xôn xao, thần dân của đức vua nhân từ nô nức xếp đặt chuyện nhà, sửa soạn mọi việc để về kinh dự hội . Các cô lại bắt đầu những giấc mộng cao sang hạnh phúc, các cô thầm mơ ước, thầm khẩn nguyện đất trời thần tiên hỗ trợ, mong sao trong lễ hội lần này được ông Hoàng Ba để mắt tới, biết đâu duyên may lại chẳng trở thành vợ của vị hoàng tử tài hoa nhất trong đám các con của đức vua đang trị vì! Các cô tập nập hèn hò trẩy hội, các cô kín đáo sửa soạn, có người ngấm ngấm soi bóng mình trong gương rồi tự bảo: "mũi ta không được xinh cho lắm", và các cô ngày đêm nắn nót mong cho mũi thêm xinh; có cô bảo: "nụ cười của cô chưa thật mê hồn", và cô đóng kín cửa ngày đêm tập cười cách nào cho nụ cười rạng rỡ như hoa hồng mở nụ buổi sớm còn ngậm sương đêm; có cô chải mái tóc trăm kiểu, cố tìm kiểu nào để hợp với khuôn mặt trái xoan hơn dài một chút, có cô lại tập nói làm sao cố cho giọng uyển chuyển như mây thu trên trời, êm như họa mi hót trong đêm, quyến rũ từ giọng trầm lên đến thanh cao; có cô lại bắt chước cả dáng đi của loài mèo cốt sao cho dáng điệu được tha thướt mềm mại! ... Thôi thì đủ chuyện, ngàn cách, chuyện nào cách nào cũng chỉ là để hi vọng làm xiêu lòng được Ông Hoàng Ba . Người giàu có thì sắm sanh xe ngựa đệm nhung đệm gấm, kẻ lại đóng kiệu bạch đàn chạm phượng trở

hoa, vùng sông nước thì thuyền lớn nhỏ đủ kiểu rồi lại chọn phu chèo khỏe mạnh cho ăn mặc đẹp để cốt sao cho có vẻ quyền quý sang cả! Quả thật việc ông Hoàng Ba Hiền Nhân kén vợ làm cho cả nước xôn xao hơn hồi ngài Hoàng Cả lấy vợ. Hồi ấy, ít có các cô dám mơ tưởng đến cao sang hạnh phúc được là người dự vào hàng quốc thích hoàng gia, nhưng đến lúc thấy Ông Hoàng Cả chọn cô gái con nhà dân dã chủ trại hoa, lúc ấy các cô mới tiếc ngẩn tiếc ngơ, tha hồ mà than thở vu vợ, tiếc hận đến nỗi có cô giận thân bỏ nhà tìm vào chùa chiền tận trong rừng sâu để chôn mỗi hận tình! Bởi thế, lần này Ông Hoàng Ba kén vợ, các cô quyết tô điểm cho duyên may của riêng mình, các cô phải về kinh dự lễ, các cô bàn tán với nhau, ngoài miệng khen nhau đẹp thế này, đẹp thế nọ, trút cho nhau những hy vọng chắc như là đã được Ông Hoàng chọn làm vợ rồi, nhưng kỳ thực trong lòng lại ngấm ngấm chê bai, rửa nhau đủ điều ác hại, cầu mong bị Ông Hoàng chê là béo quá, lùn quá, gầy quá, mắt hơi lé, miệng hơi rộng! ... Nhưng các cô vẫn cười vui với nhau, nghe những lời ca ngợi dù biết rằng giả dối nhưng lòng vẫn vui!

Tám vị hoàng tử con đức vua nhân từ và hoàng hậu nhân ái, thì bảy ngài đã lấy vợ, vợ của bảy vị thầy đều đẹp như tiên giáng thế, các nàng có người con nhà cao sang quyền quý, có người là gái nhà dân giả hiền đức ít ai bì, bảy ông hoàng, ông nào cũng tự hào hãnh diện về người vợ của mình, mà bảy vị công nương ấy quả thật đáng được người đời tôn quý, tôn quý về đủ mọi mặt, ấy cũng vì sự thế ấy mà bảy vị công nương cũng có nhiều phần kiêu ngạo, ít nhiều mất lòng người. Ông Hoàng Ba vóc dáng đã đẹp đẽ, đẹp hơn tất cả các ông hoàng anh em của ông, lúc ông Hoàng khoác chiến phục thì dưới thế gian này chắc không có người trai tuấn kiệt nào lại có thể oai phong bằng, khi ngài vận áo văn sĩ thì phong cách tài tuấn mới thật rõ ràng, ông hoàng cũng biết mình đẹp, lại thêm ông hoàng thông minh hiếm có, học rộng biết nhiều, bởi thế ông nhiều phần tự tin chưa chịu lấy vợ, các em ông đã có vợ cả rồi mà ông vẫn độc thân, vua và hoàng hậu thúc giục, ông chỉ cười nói rằng chưa chọn được ai, anh em ông đánh tiếng mỗi mai cho ông thì ông bảo: cứ để tự nhiên rồi trời khắc xe duyên cho xứng đáng! Thế mà bây giờ ông chịu lấy vợ! Ông lại còn theo gương Ông Hoàng Cả

muốn kén vợ không kể là gái nhà cao sang hay là dân dã, hỏi sao các cô lại chẳng nô nức sửa soạn, tràn trề hi vọng!

Và cả nước nhộn nhịp, nhà nhà nhộn nhịp cứ như chính nhà mình sắp có cưới hỏi thật rồi! Đi đến đâu, cũng nghe hỏi nhau đã sửa soạn xong chưa, bao giờ thì về kinh; việc gì rồi cũng kết thúc bằng chuyện hoàng tử cưới vợ!

Và ở Linh Xuân, dân làng cũng rầm rộ đi dự hội . Làng Linh Xuân không xa kinh thành, lại rất thuận tiện về đường đi lối lại, vì thế có dùng ngựa, đi kiệu hay đi thuyền về kinh đô cũng đều được cả . Đường không xa, dân làng nô nức về kinh đô chẳng kể lúc nào . Làng lại hy vọng, hy vọng có lẽ nhiều hơn các nơi khác, bởi vì vị thần hoàng làng rất linh thiêng, nhiều việc. cầu xin đều được cả, bởi vậy làng mới có cái tên đẹp đẽ là Linh Xuân, có ý: mùa xuân linh thiêng ở nơi này! Trai gái sửa soạn về kinh, các bậc già nua chức sắc trong làng thì truyền đánh trống mở hội tại đình, các cụ quét dọn đình, đèn nhang ngày đêm nghi ngút để tế cáo các thần hoàng làng, cầu xin ngày phù trợ cho con dân, may ra gái làng được hoàng tử chọn, thế là làng vinh hiển, thế nào cũng được hưởng nhiều ân sủng của triều đình!

Gái làng, nhiều cô nhan sắc đẹp đẽ, làng Linh Xuân được tiếng là con gái đẹp rất nhiều, chẳng thế các nơi đến làm rể làng đông lắm, đủ mặt anh tài về đây kiếm vợ, biết đâu kỳ này làng lại có rể là ông Hoàng Ba nữa mới thật là lầy lùng! Và cả làng hy vọng!

Ở khu dốc tuổi làng Linh Xuân, có gia đình chỉ hai mẹ con sống với nhau, tình cảnh mẹ góa con côi khiến người mẹ phải đi thêm bước nữa, bà lấy người chồng thứ hai là một người chẳng được tốt, vì thế chẳng bao lâu thì bà qua đời, người đàn ông lại lấy vợ khác, con bé mồ côi vẫn ở với cha mẹ hờ của nó . Con bé sinh ra số phận hẩm hiu, nó ra đời trong tình cảnh cha mẹ nghèo nàn, đã thế vừa ra chào đời nó mang đủ tật xấu xí: môi sứt, mắt lé, lưng hơi gù, hình dáng con bé thật thảm hại, ai cũng bảo rằng kiếp trước nó có tội nên kiếp này nó sinh ra đời với cái thân hình thê thảm như thế! Thật ra, con bé ấy lúc sinh ra nó được mười hai bà mụ đỡ đầu ban cho nó đủ mọi tốt lành . Bà mụ sắc đẹp bảo: mây mùa thu là tóc, hoa hồng mùa xuân là môi, sao mùa hạ là mắt, tuổi reo là tiếng nói, trời xanh thẳm là trí

tuệ, từng bách trên đỉnh non cao là vóc dáng thần tiên: bà mẹ đức hạnh bảo: bảy mươi tám tiên trẻ trên trời mỗi tiên một tính tốt, tất cả là đức hạnh của con bé; bà mẹ tuổi trẻ bảo: ...; bà mẹ tình duyên bảo: ...; cuối cùng bà mẹ số mạng bảo: ban ngày nắng sáng cũng phải qua một đêm tăm tối, mùa đông lạnh hết mới tới mùa xuân ấm áp, con bé mai sau dù có trải qua vất vả lắm than rồi cuối cùng cũng được hưởng hạnh phúc chẳng ai bì. Và thế là con bé sinh ra đẹp đẽ vô cùng, giỏi vô cùng, tài đức hiếm có trên thế gian; nhưng, mười hai bà mẹ ban phước lành cho nó đúng vào lúc Phù Thủy Già Khó Tính vừa ra khỏi động đi tìm linh hồn sấm ra đời để ám hại, vì thế khi nghe mười hai bà mẹ thay nhau chúc lành cho trẻ sắp sinh ra, thì Phù Thủy cúi kính bước tới, mặt già khoằm khoằm, bà bảo:

- Nay mười hai bà mẹ, các người sao lại thiên vị đem hết thầy mọi tốt lành ra cho con bé vậy? Đã thế, ta phải chúc dữ cho nó xem những điều chúc lành của các người hơn được ta chăng?

Rồi Phù Thủy Già Khó Tính chúc như nguyện rửa con bé, thế là con bé ra đời với đủ mọi tật xấu xí, thảm thương thay! Con bé xấu xí theo năm tháng lớn lên, nhưng vì có lời nguyện ghê gớm của Phù Thủy Già Khó Tính nên hình dáng con bé choắt queo, bé tí xíu. Lúc nó được ba tuổi, mười hai bà mẹ đến thăm nó lần cuối, các bà mẹ buồn rầu vô hạn vì công trình của các bà lúc này đây chỉ là một con bé xấu xí đến nỗi trẻ con trông thấy cũng phải khiếp hãi, người không ai muốn nhìn. Mười hai bà mẹ đem phép màu ra chúc cho con bé được bình an, thanh thản với cuộc đời tự tìm thấy niềm vui. Phù Thủy Già Khó Tính vẫn để tâm theo dõi con bé, mẹ rất mực bằng lòng với lời nguyện xưa của mẹ, tới khi biết các bà mẹ đến chúc lành cho con bé lần chót thì mẹ cũng lặng lẽ đi theo, đợi các bà mẹ chúc xong Phù Thủy Già Khó Tính bước ra, mười hai bà mẹ giật mình sợ hãi, mẹ Phù Thủy cười lên the thé mà rằng:

- Các người đã thấy quyền phép của ta chưa! Nay các người lại còn cố chúc lành thêm cho nó nữa, vậy ta cũng chúc thêm cho nó nhé! Ta cho con bé xấu xí này lời nguyện, khi nào có một hoàng tử đẹp nhất thế gian, tài giỏi nhất thế gian, hoàng tử ấy thương yêu con bé đến nỗi sẵn sàng đánh đổi địa vị của hoàng tử cao sang để làm gã nông phu nghèo nàn vất vả, hoàng tử

thề quyết trước thế gian là sẽ cưới con bé làm vợ, lúc ấy mọi lời chúc dữ xấu xí của ta mới được giải! Khổ thay, chính con bé xấu xí này lại tương tự hoàng tử trước!

Chúc xong, Phù Thủy Già Khó Tính lại cười the thé, tung vạt áo đen biến thành con quạ khổng lồ, mục cưới quạ ấy mà bay đi mất. Mười hai bà mẹ ngỡ ngàng, các bà mong đem lời chúc lành mở đường an ủi cho cuộc đời con bé, cố cứu nó bớt được chút nào lời nguyền của Phù Thủy Già, thì lại bị Phù Thủy Già chúc dữ thêm nữa, ác nghiệt hơn nữa! Làm sao bây giờ? Làm gì lại có hoàng tử nào, dù là một vị hoàng tử xấu xí, kém cỏi nhất ở trên thế gian này, lại chịu yêu thương hỏi cưới con bé xấu xí đến thế này làm vợ? Khổ thay, chính con bé này lại tương tự hoàng tử đẹp trai cao sang trước, thế là cuộc đời nó lại càng khổ hơn nữa!

Con bé lớn lên, hình dáng tí teo, dù cha mẹ nó đã đặt cho nó cái tên nhiều hy vọng ở mai sau là Hồng Vân, nhưng ai cũng gọi nó là con Xiu Xiu. Hy vọng mai sau được nhiều may mắn lớn đâu chưa thấy, đã thấy nó trở thành mồ côi cha lúc được sáu tuổi. Rồi mẹ nó lại lấy chồng, người bố ghẻ của con Xiu Xiu tính tình độc ác, ông ta ghét cay ghét đắng con bé xấu xí, cứ trông thấy nó thì ông lại chẳng khác nào có người đem gai nhọn mà đâm vào mắt ông, ông ghét con bé quá chừng thành ra cũng hành hạ mẹ nó, hai mẹ con chịu đựng khổ sở như vậy chẳng được bao lâu thì mẹ nó buồn khổ, vương bệnh rồi qua đời, con bé từ đây bơ vơ chẳng còn có ai là người thương yêu nó nữa. Cha ghẻ nó lấy vợ khác, mới đầu mẹ hờ của nó xem nó như con ở, trăm việc trong nhà đổ cả lên đầu con bé mới bảy tuổi đầu, con Xiu Xiu tuy xấu xí lưng gù mắt lé, nhưng được cái nó lanh lẹ lắm, việc nhà một tay nó thu xếp trong ngoài sạch sẽ, cha mẹ hờ nó nhờ vậy mà cũng đỡ được nhiều việc. Con bé quần quật từ tinh mơ đến tối mịt khuya lẫn khuya lơ mới được nghỉ tay, thế mà nó vẫn chẳng bao giờ than thở kêu ca, lúc nào mặt nó cũng vui tươi, cái môi sứt lúc nào cũng chực sẵn để cười, nó không biết buồn khổ là gì, tâm hồn nó dường như tràn ngập mọi thứ vui tươi, cha mẹ nó mắng mỏ nó cho là tại nó chậm chạp, cha mẹ nó nó xem là những người quý nhất của nó ở trên đời, thắng hoặc được ai cười với nó là cả ngày hôm ấy nó vui vẻ như gặp được tiên, cứ thế con Xiu Xiu ra sức hầu hạ cha

mẹ hờ của nó, nó xếp đặt giờ giấc cho mọi việc, việc nào làm đúng vào giờ giấc của việc nấy, vì vậy mà nó cũng được có những lúc thanh thoi, nó thu xếp để lúc đi lấy bèo cho heo ăn được ít lúc rảnh, lúc đó nó thường nép vào đằng sau cánh cửa nhà quan nghe nghe quan giảng bài cho đám học trò, cứ thế mà con Xíu Xiu học lõm được chữ, nó biết đọc, tập viết, nghe cụ nghe giảng văn sách nó hiểu biết thêm việc đời .

Người mẹ hờ mới của nó năm sau sinh được một con gái, con Xíu Xiu vừa mừng vừa thêm việc hầu hạ, nó thương em nó còn hơn cả thân nó, suốt ngày nó vất vả không lúc nào ngừng tay ngừng chân . Cuộc đời nó lắm than đêm ngủ dưới bếp, ngày quán xuyến hết cả việc nhà, thế mà nó vẫn học thêm được chữ, nó chăm tìm sách đọc lén không cho ai biết nhất là bố nó, ông thấy nó đọc tờ giấy là thế nào nó cũng bị roi vọt, ông không ngờ là nó biết chữ giỏi hơn nhiều anh học trò trong trường cụ nghe .

Một đứa em, con Xíu Xiu đã vất vả, mẹ nó liên tiếp đẻ thêm hai đứa con gái nữa, con Xíu Xiu càng thêm tối tăm mặt mũi, nó sinh ra đời dường như để nai lưng quần quật để hầu thiên hạ, nhưng chẳng bao giờ người ta thấy nó thở than một lời, nó lấy những công việc hầu hạ trông nom ba đứa em gái nó là một hạnh phúc ở đời . Cha mẹ nó bây giờ cũng bớt đánh đập hành hạ nó, bởi vì nó là đứa tôi đòi làm việc không công ở trong nhà, cuộc đời nó theo với ngày tháng lớn lên của ba đứa em, làm cho nó càng thêm già dặn . Bây giờ các em nó đã lớn, nó được ngơi tay đôi chút thì lại đến việc phải đi rừng lấy củi, cuốc ruộng để trồng lúa trồng khoai, phải đan lấy áo rét mùa đông, may lấy áo mỏng mùa hạ, một tay nó trông nom cho ba đứa em thành thạo giỏi dang đến bà mẹ hờ của nó cũng không khéo bằng .

Đến năm đứa em út của con Xíu Xiu được mười lăm tuổi, cũng là năm chiếu chỉ vua ban ra nói việc hoàng tử kén vợ, năm ấy con Xíu Xiu đã hai mươi lăm tuổi bằng với tuổi Ông Hoàng Ba . Hai mươi lăm tuổi, nhưng thân hình con Xíu Xiu quả thật đúng với tên gọi, nó cao không hơn một con đười ươi, lại thêm cái lưng gù như đẽ nửa thân trên của nó thấp xuống thêm nữa, chỉ có cái môi sứt của nó là lớn trông thấy, lộ cả mấy chiếc răng cửa ra trông thật khốn khổ! Môi ấy làm cho khuôn mặt con bé xấu xí đến nỗi trẻ con khóc quấy thì người lớn cứ lấy con bé Xíu Xiu ra dọa là trẻ con vội nín

khóc ngay! Mắt con Xíu Xiu nhìn ai cũng như nhìn đi nơi khác, cặp mắt lé như mờ mờ thế mà lại trông tỏ tường lắm . Xíu Xiu hai mươi lăm tuổi, nhưng ai cũng gọi nó là "con bé " vì vóc dáng nó chỉ bằng đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi là cùng .

Lúc này, con Xấu Xí ít bị người ta trêu ghẹo về thân hình xấu xí của nó, nhưng người ta lại biết là nó lắm tài, lại giỏi cả chữ, lầu thông nhiều sách thánh hiền, nhiều lúc người ta cũng thấy thương hại nó, người ta nói với nhau: trời sinh ra nó làm gì để đầy đọa nó như thế, phải chi nó là đứa ngu si đần độn thì cũng đỡ, đằng này nó lại thật thông minh, tài giỏi ít người bằng! Nó nghe thiên hạ bàn tán về nó như vậy thì chỉ cười, nó không than thân trách phận, mà có lúc nó lại còn cười mà nói rằng: "Nó là tiên trên trời vì có lỗi bị trời đầy xuống thế, phải chịu thân hình xấu xí, đợi đến khi nào gặp ông hoàng đẹp trai nhất thế gian tới hỏi làm vợ, lúc ấy nó sẽ có phép tiên lột xác thành người đẹp hơn bất cứ cô gái đẹp nào ở trên đời!" Nó nói đùa như vậy, người ta lâu lâu lại trêu ghẹo, mĩa mai nó: ông hoàng đẹp trai đã tới chưa ? Có người lại chỉ người ăn xin cùi hủi lê la ngoài chợ mà bảo nó: "Đấy, ông hoàng đẹp trai của mày đang kiếm mày kia kìa!" Người ta cười hề hả, thích thú với những câu mĩa mai cay độc, nhưng con Xấu Xí không giận ai, nó vẫn một mực: " Đấy, ông hoàng đẹp trai đang tìm tôi, cứ để cho ông hoàng tìm kiếm công chúa xinh đẹp thật lâu có thể mới bỏ!"

Và, chiếu vua ban ra, người ta xôn xao, nô nức sửa soạn đi dự hội . Ba đứa em gái của con Xấu Xí cũng nô nức sắm sửa, nó lăng xăng bận rộn với đủ mọi công việc, lo cho đứa em út đôi giày đẹp nhất, lo cho con em thứ hai chiếc áo rực rỡ nhất, lo cho đứa em đầu chiếc bông hoa vải đẹp nhất cả vùng . Nó lo lăng cho ba em nó còn hơn cả mẹ ba đứa lo cho chính con mình . Con Xấu Xí nhất định phải sửa soạn cho ba em nó phải đẹp hơn hết cả con gái trong làng, nó nghĩ ra đủ cách để che giấu đi những nét không đẹp, những chỗ xấu trên mặt, trên thân thể các em nó . Nhưng, dù con Xấu Xí có tài hoa đến đâu, dù nó có khéo léo đến thế nào chăng nữa, nó làm sao xóa đi cho hết những xấu xí trên thân thể các em nó, đứa lùn quá nó cố trang điểm may mặc cho trông có vẻ cao lên; đứa gầy quá, nó thoa phấn tô son cho mặc áo kiểu này kiểu nọ cốt sao trông cho mập mạp lên đôi chút;

rồi đến đũa+ a đen quá thì nó ra sức ra tài thoa phấn đến nỗi trông em nó cứ trắng đẹp như tiên trên trời! Công lao của con Xấu Xí ngày đêm trang điểm trông nom cho ba em nó có làm cho các em nó đẹp hẳn lên nhưng vẫn khó lòng mà hi vọng được các chàng trai con nhà khá giả chú ý tới, chứ đừng nói gì đến được ông Hoàng Ba tài hoa đẹp nhất trần gian mê mẩn!

Ba em gái nó suốt ngày ra vào, lượn đi lượn lại, uốn éo trăm cách trăm vẻ, nũng nịu với cha mẹ, tập tành cho thật thông thạo để đợi ngày về kinh . Cha mẹ ba đứa hài lòng lắm, càng hài lòng bao nhiêu ông bà càng chê bai rửa sả con Xấu Xí bấy nhiêu, người ta đem những khuyết tật bẩm sinh trên thân thể nó ra để mà chửi bới, chê bai bằng những lời lẽ thật ác độc tàn nhẫn, nó đã quen với những lời lẽ ấy lắm rồi, nó đã quen với thân phận nó, tâm hồn nó thật trong lành, lúc nào nó cũng chỉ nghĩ đến điều hay điều tốt cho mọi người, vì thế nó nghe những lời chê bai rửa sả thì bảo rằng: "Đây là mọi người thương nó, tiếc cho nó trời sinh ra xấu xí, chứ trong lòng thì ai cũng thương nó!" Nó sửa soạn, trang điểm cho ba đứa em, người ta lại hỏi nó:

- Thế còn mày, lúc nào thì mày sửa soạn trang điểm để đi dự hội ?

Nó cười nhe cả răng qua chỗ môi nứt mà rằng:

- Nó tự nhiên đẹp lắm rồi, không cần phải sửa soạn trang điểm gì, cứ đợi đấy, rồi ông hoàng đẹp nhất trần gian sẽ tới mà đón nó về làm vợ!

Nhưng, những lúc một mình trần trọc trên ổ rơm làm giường chưa ngủ được, nhiều lúc nó thầm nghĩ đến thân phận, nó buồn nhiều lắm, nó cũng có khi trách Trời sao đày đoạ nó, không ban cho nó nhan sắc như những người đẹp trong sử sách nó đọc được thì thôi, cũng cho nó một dung nhan bình thường, chứ sao lại nỡ bắt nó phải chịu một bộ mặt, một số phận hẩm hiu đến như vậy! Bây giờ, thấy chung quanh cả làng, cả nước, đâu đâu cũng nhộn nhịp khác thường, con gái đua nhau sắm sanh trang điểm, người nào cũng có chút hi vọng, chẳng lấy được hoàng tử thì cũng nhân cơ hội này kiếm được tấm chồng tốt lành; còn đàn ông con trai cũng nhân việc này hi vọng tìm được vợ ngoan vợ đẹp, ai cũng có điều mà mong mỏi, hi vọng, chỉ riêng mình nó là ngày vẫn quần quật, tai nghe những lời trêu chọc ác độc về bộ mặt tướng dạng xấu xí của nó, mắt nhìn người ta xênh xang phấn điểm son tô làm đẹp để đi tìm hạnh phúc, đêm nó trần trọc trên ổ rơm

trong xó bếp âm thầm với những đắng cay tủi buồn một mình! Trời ở trên cao có nghe thấy tiếng thở than của nó không, nó mở mắt ra nhìn lên cao chỉ thấy bếp ám khói đen kịt chẳng chịt những màng nhện, nhìn chung quanh chẳng thấy lựa là sơn phấn mà chỉ thấy toàn củi rơm nôi niêu đóng đầy lọ than đen sì! Và nó khóc thầm trong đêm, rồi nó mơ tưởng, nó mơ có một ngày nào đấy nó gặp được ông Bụt hiền từ tình cờ bay qua nóc bếp nơi nó ngủ, Ông Bụt nghe được tiếng thở than buồn tủi của nó, và Bụt ban cho nó phép màu xóa được hết những xấu xí, nó trở thành mỹ miều đẹp như tiên trên trời, rồi nó đi dự hội Hoàng tử kén vợ, và nó được Hoàng tử yêu thương chọn nó làm vợ! Có tiếng chuột chù rúc một tràng dài ở góc bếp, không thấy có tiếng Ông Bụt hiền từ đến hỏi nó u buồn vì cớ gì! Nó thở dài, và thiếp đi trong ổ rơm!

Ngày lại ngày, con Xấu Xí ban ngày lầm than vất vả, ban đêm lại trần trọc rồi lại tự nghĩ ra một giấc mộng, giấc mộng bao giờ cũng có thần tiên hay ông Bụt đến ban cho nó những điều hết thảy mọi người con gái ở thế gian này đều mơ ước! Và nó lại ngủ ngon trong giấc mộng của nó đầy hoa đẹp rực rỡ, đầy ắp tình yêu huy hoàng của vị hoàng tử đẹp nhất trần gian khoát tay nó đi trong tiếng nhạc, trên những cánh hoa trải khắp sân điện rực rỡ, giữa muôn vàn những con người cao sang đẹp đẽ, nó là công chúa, là vợ đẹp tuyệt trần của hoàng tử! Đến rồi sáng hôm sau soi gương chải đầu nó lại tủi với bộ mặt xấu xí của nó

Chỉ còn ba ngày nữa là lễ hội bắt đầu, loa của nhà vua sai li'nh đi khắp nơi rao vang vang, người ta đổ xô ra nghe loa truyền, để xôn xao bàn tán. Loa truyền ngày bắt đầu mở hội, Hoàng tử thân tiếp đón hết thảy các cô, cùng Hoàng tử cửa mở rộng trong suốt những ngày hội. Cứ theo như loa truyền, thì Hoàng tử sẽ mở hội đón mỹ nhân tại khách sạn Vĩnh Thành, ở đây yến tiệc sẽ triền miên, bắt đầu chiều tối ngày nào cũng có vũ hội, Hoàng tử sẽ dự những buổi yến tiệc và dạ vũ ấy. Được vua và hoàng hậu, cứ cách ba ngày lại đến dự yến và dạ hội một lần, các hoàng thân quốc thích, các công chúa, quận chúa, các công nương cũng sẽ túc trực ngày đêm để giúp Hoàng tử tiếp khách. Đại hội còn bảy ngày thì chấm dứt, bắt đầu từ ngày ấy Hoàng tử sẽ mở bảy ngày dạ hội đặc biệt cực kỳ huy

hoàng, trong bảy đêm ấy Hoàng tử sẽ mời tất cả các mỹ nhân dự thi bảy thử thách, cô nào vượt được bảy thử thách thì hoàng tử sẽ nhận làm vợ, chẳng kể cô gái ấy là dòng dõi thế nào!

Không phải cô gái nào cũng đẹp, cũng chẳng phải cô nào cũng thông minh tài giỏi để dự cuộc thách thức của hoàng tử được, nhưng các cô vẫn nô nức đi dự hội, bởi vì hoàng tử có nói: mỗi tất cả các cô tới dự, tới lúc hoàng tử đưa ra những thách thức ai trả lời hay giải đáp được thì cứ việc, còn ai không giải đáp được cũng vẫn được hoàng tử cảm ơn vì đã tới dự hội của hoàng tử. Thành ra, hội lễ hoàng tử kén vợ chỉ có lợi cho các cô, chứ chẳng có gì là thiệt hại cả, vì vậy lễ hội mới thật là đông, người ta dự hội mà không cần phải thắc mắc lo lắng gì về bảy điều thách thức của ông hoàng đẹp nhất trần gian, ông Hoàng Ba Hiền Nhân!

Ngay từ ngày hội đầu tiên, gần như trọn cả làng Linh Xuân kéo về kinh đô, đường đi không xa, thật tiện lợi, cả làng lũ lượt ra đi, làng đột nhiên vắng vẻ. Ngay từ tinh mơ, con Xíu Xiu đã thức giấc, nó vội vàng sửa soạn cho ba đưa em nó đến giữa buổi sáng mới xong, ba em nó ra đi nó mới dọn dẹp nhà cửa, lo các công việc thường ngày. Nhưng lúc ấy, nhà không còn ai, cha mẹ của nó cũng lên kinh đô, một mình nó lui thui với công việc, vừa làm nó vừa nghĩ ngợi có lúc mơ mộng, có lúc thoáng tủi thân, rồi nó lại thầm khấn trời đất: "xin Bụt Thần xuất hiện ban cho nó phép lạ đổi được cả cuộc đời nó!" Và, nó lại mong đợi đến lúc cha mẹ và các em nó về, để được nghe mọi người tranh nhau kể chuyện dự hội ở kinh đô. Thôi thì đủ mọi thứ chuyện, chuyện kinh đô người đông chen chân không có chỗ đi, trai thanh gái lịch, áo quần rực rỡ, ngựa xe nườm nượp nhiều không kể xiết, nào là những cách sống xa hoa của người ở chốn đế đô, những chuyện ấy nói ngày ngày sang ngày khác cũng không hết, thế mà ngày nào người ta cũng lại kể ra, mỗi ngày một nhiều thêm các chuyện lạ.

Con Xíu Xiu nghe những chuyện ấy, nó ngơ ngẩn, lắng hết tâm hồn vào mà nghe, trong đầu nó tưởng tượng ra những quang cảnh chỉ một mình nó thấy, những cảnh ấy dựa vào những chuyện người ta kể, rồi nó tự ban cho nó cái sung sướng bản thân hòa vào cuộc sống đế đô, tha hồ mà tưởng tượng ra đủ mọi cách. những lúc bận rộn tay chân, tay nó làm như cái máy còn đầu óc

nó vẫn vùn vụt trôi theo cuộc đời hội hè từng bừng ở kinh đô . Trong ngày ấy, nó thấy nó đi dự hội mà cả nhà nó không ai biết, nó tưởng tượng ra nó là một cô gái xinh đẹp, mặc những bộ quần áo rực rỡ, đi trên chiếc xe ngựa trắng như bông kéo, xe nó đi đến đâu người ta tránh ra nhường đường đến đấy, biết bao nhiêu vương tôn công tử nhìn theo nó mà mơ ước, biết bao nhiêu tiểu thư sắc nước hương trời nhìn nó mà thầm ghen tức, và nó mỉm cười một mình thật tươi, thật sung sướng, tay nó vẫn nhanh nhẹn cạo chiếc nôi đen thui, và lia lịa bổ con dao nặng xuống chẻ những thanh củi xương xẩu .

Nó nghe kể về buổi dạ vũ, đấy mới là giấc mộng lạ kỳ trong tâm hồn nó . Nó ngơ ngác đến thảm hại, miệng há ra làm cho cái môi sức càng thêm lớn hơn nữa mà nghe nói . Chao ơi! những ánh đèn rực rỡ, những canh lầu son gác tía, những hàng ghế đẹp như trong tranh bực nhưng bực gấm, những ông hoàng bà chúa, những vương tôn đẹp như thiên thần, những tiểu thư đẹp như tiên nga, nào là công chúa đẹp quá, đúng là một cô công chúa trong chuyện kể thần tiên, nào là đức vua ngài già mà oai phong lẫm liệt, hoàng hậu cao sang quá đỗi, tất cả đều có mặt trong buổi dạ hội, cung hoàng tử rộng thế mà vẫn không đủ cho cho mọi người, người ta phải ra cả ngoài sân mà dự hội . Nhạc nhà vua mới thật là nhạc thần tiên, sao nghe mà đến quên mất cả cuộc đời, người ta múa trông những khúc nhạc tưởng như ở trên cùng tiên trên trời, nhạc triền miên không dứt, và người ta say sưa bước mãi trong dòng nhạc dài như con sông lớn chảy dài cạnh làng Linh Xuân, rồi hoàng tử xuất hiện, ở trên thế gian này lại có thể có được vị hoàng tử đẹp đến thế hay sao! hoàng tử khoác chiếc áo nhung ~m, chàng đội chiếc mũ có cái lông hạc trắng, ngài đi đôi hài da mèo rừng, hoàng tử duyên dáng quá chừng, và chàng lần lượt mời mọi người cùng nhảy vời chàng những vũ điệu làm cho tim phải đập mạnh, máu phải chạy nhanh, và hồn người như quên hết thấy mọi thứ ở chung quanh! Hoàng tử lướt đi giữa đám đông không biết bao nhiêu mà kể các mỹ nhân trăm ngàn văn ve, ngài không bỏ một ai, không để một cô nào dù từ công chúa em ngài, quận chúa em ngài, công nương em ngài, đến các cô thiên kim tiểu thư con quan trong triều, các cô gái trong dân gian tới dự hội, hoàng tử ân cần đỡ tay từng cô

một, hoàng tử không bao giờ dứt nụ cười như bông hải đường đang hé nở để chào mời các cô cùng với hoàng tử bước đi trong tiếng nhạc dịu dặt ru hồn! Rồi hoàng tử còn mời tất cả các cô thưởng thức những trái cây vừa lạ vừa quý, uống những thứ nước vừa sang lại vừa làm cho tinh thần trong sáng khiến cuộc đời thấy như chỉ toàn những hạnh phúc rạng ngời! Cứ thế, cứ thế, dạ vũ từng bừng từ chập tối đến quá nửa khuya, có người ra về, có người ra dịch quán nghỉ ngơi, hoàng tử chu đáo quá chàng đã cho dựng sẵn biết bao nhiêu ngôi nhà để khách quý của hoàng tử về kinh đô có nơi trú ngụ suốt trong thời gian mở hội và, hôm sau các cuộc vui lại diễn ra, mỗi ngày một thêm từng bừng, mỗi ngày một thêm mới lạ, đầy quyến rũ mê hồn, đầy những sự việc người thường không thể nào tưởng tượng ra được, chỉ có những bậc đế vương mới có thể nghĩ mà bày ra được!

Con Xíu Xiu cảm thấy trong lòng vui sướng quá chừng, nó cũng đã được dự hội, nó cũng biết tất cả mọi chuyện ở kinh đô, và nó còn sung sướng hơn tất cả mọi người, vì nó tưởng tượng ra rằng: nó là cô gái trong buổi dạ hội được hoàng tử mời nhảy đến sáu, bảy lần, lần nào hoàng tử cũng cầm tay nó thật trang trọng, mắt hoàng tử nhìn nó thật dịu dàng, và hoàng tử thì thầm bên tai nó những lời nó không nghe rõ hết, nhưng cũng có khi nó nghe thấy thoang thoảng: "... công chúa tuyệt vời ời ..., công chúa ở đâu ? ... công chúa tên gì nhỉ ? ..." và nó lại mỉm nụ cười kéo rộng mảnh môi sứt, nó đang để cho hồn đi vào cõi mộng .

Ngày nào nó cũng nghe ba em gái nó tranh nhau kể chuyện dạ hội, nó cứ ngẩn ngơ, ba em nó kể nhiều nhất là về ông hoàng Ba, ba đứa tranh nhau mà tả ông hoàng, nào là ông hoàng cao bao nhiêu, vóc dáng thanh tao thế nào, tóc hoàng tử màu nâu, mắt chàng đen láy thông minh tuyệt vời, hoàng tử có làn môi dịu dàng đẹp còn hơn cả môi con gái, mỗi lần hoàng tử cười cặp môi hồng mơn ửng ấy viền lấy hàm răng đẹp như ngọc vụn, nước da hoàng tử mịn ời là mịn, và hoàng tử cười làm cho mọi người thấy ngây ngất! Con Xíu Xiu nghe ba em nó nói về ông hoàng, tự nhiên nó thấy trong lòng nao nao, tay nó run nhè nhẹ, nhiều lúc nó lóng cóng rơi cả dao, đánh đổ cả nồi nước, tai nó nghe ba em tả về hoàng tử tự nhiên tay chân nó luống cuống, nó cũng thấy như thế và nó cố sức trấn tĩnh tay chân, gắng không để

cho ba em nó trông thấy, ba đứa còn mãi tranh nhau mà nói thành ra không biết con Xíu Xiu run rẩy!

Con Xíu Xiu khéo tay đủ thứ, văn sách biết thật nhiều, nó thường lén tìm đọc những truyện cổ tích, trong đó người ta nói đến những ông hoàng, những bà chúa, những nhân vận lạ lùng, bây giờ nó tưởng tượng ra hoàng tử đang kén vợ cũng là hoàng tử trong các truyện xưa ấy, nó nghe ba em nó kể rồi nó tưởng tượng, tưởng tượng mãi, cuối cùng nó có được trong đầu nó một ông hoàng đúng là hoàng tử thật ở kinh đô! Nó quả quyết một mình: không còn điểm nào lại chẳng đúng là ông hoàng Ba nữa, vì cứ nghe kỹ thì rõ ràng ba em nó kể từng chi tiết về mắt mũi hoàng tử, tiếng nói, tiếng cười, mắt nhìn của hoàng tử! Ôi cặp mắt! Cặp mắt tinh anh lúc nào cũng long lanh như tóe ánh sáng, cặp mắt nhìn nó và nó thấy run rẩy! Ngày đêm nó nhìn thấy cặp mắt hoàng tử đẹp nhất trần gian nhìn nó đắm đắm, ngày đêm nó tha[^] y cặp môi mọng đỏ hơn môi con gái của hoàng tử cười với nó, nó trông thấy hàm răng trắng như ngọc vụn, hàm răng cao quý ở con người cao quý nhất đời nó! Nó biết rõ hoàng tử của nó, của riêng mình nó! Con Xíu Xiu ôm ấp hình ảnh ấy, nó thấy bây giờ hoàng tử như gắn liền với cuộc sống của nó, nó mê hoàng tử và hoàng tử cũng mê nó! Cũng có lúc nó chợt nhớ đến thân phận, nó lại nhủ thầm: "hoàng tử của mình có làm than như mình đâu, hoàng tử đẹp thế thì khổ sở như mình làm sao được! Chỉ một mình mình vất vả thôi, còn hoàng tử thì không bao giờ vất vả cả!" Nó dành cho hoàng tử hết thảy mọi sung sướng an nhàn, nó gánh vác cho hoàng tử mọi công việc, chịu vất vả tha[^] y cho hoàng tử, nó chỉ cần hoàng tử lúc nào cũng ở bên nó, sung sướng, thế là đủ . và, hoàng tử lúc nào cũng ở trong đầu nó, lúc nào cũng ở bên cạnh nó .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyên
2.

Một hôm, cả làng, cả nhà vắng vẻ, kinh đô đang tập nập với mọi lễ hội, con Xíu Xiu một mình ngồi ở bậc cửa nhìn lên trời cao, ngắm những cụm mây êm như tơ trời chậm chậm trên trời, nó mơ ước từ trên mây ấy một bà tiên già thật hiền từ bay xuống, bà tiên sẽ hỏi nó tại sao lại buồn rầu, không đi dự hội ở kinh đô, nó kể hết cho bà tiên nghe nỗi buồn của nó, và bà tiên ban cho nó phép lạ thấy hình đối dạng, nó đẹp vô cùng, mặc quần áo rực rỡ lên kinh đô gặp hoàng tử thật . và hoàng tử lại hiện ra trong đầu óc nó, nó thấy: hoàng tử không rời xa nó, nhưng nó chỉ thấy hoàng tử trong đầu óc mà thôi chứ không thấy hoàng tử bằng chính cặp mắt nó, nó phải nhìn thấy hoàng tử, phải thấy hình ảnh hoàng tử! và, thế là con Xíu Xiu lấy cục than vẽ hình ảnh hoàng tử xuống mặt sàn theo như những gì nó nhìn thấy, hoàng tử của nó bây giờ lồ lộ trên mặt sàn, những đường than uốn éo quả nhiên đã hiện lên trên mặt sàn hình ảnh một chàng trai giáp bào rực rỡ . hoàng tử có cặp mắt tinh anh tóe sáng, chàng mỉm cười, tay hoàng tử cầm cây gươm mũi cong vút, hoàng tử uy nghi đẹp như thiên thần, đẹp như những hoàng tử trong truyện cổ! Con Xíu Xiu say sưa ngắm hoàng tử, hoàng tử bây giờ không còn là hình ảnh tưởng tượng trong đầu nó nữa, hoàng tử đã có thật, ở trên mặt sàn, hoàng tử hiền ngang đang nhìn nó và cười với nó! Con bé khốn khổ hai mươi lăm tuổi vóc dáng chỉ bằng một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi, nhưng tâm hồn nó lại lớn lao như trời cao, nó tài giỏi đù đùng, nó đã họa được hình ảnh của hoàng tử trong mộng của nó qua những kể lể của ba đứa em nó, nó đứng lặng ngắm nghía công trình của nó! Hôm ấy, nó dự hội với hoàng tử khoác chiến bào hiền ngang, dũng mạnh . Nó thử thi, chuyện trò với ông hoàng của nó về chiến trận, nó dặn dò ông hoàng phải bảo trọng tấm thân vương giả, chinh chiến phải cẩn thận rồi sớm trở về với nó! Rồi nó tiễn hoàng tử lên đường, nó còn nghe thấy tiếng nhạc ngựa văng vẳng, nó mơ màng nghe thấy tiếng gươm giáo chạm nhau, và có một ngày ông hoàng của nó thắng trận trở về, nó ra đón ông hoàng trong mộng của

nó, ông hoàng vẫn như ngày nào, vẫn uy nghi đẹp nhất trần đời! Nó mừng đến chảy nước mắt! Con Xíu Xiu ngồi ở bậc cửa nhìn bức hình hoàng tử vẽ bằng than của nó mà mơ mộng, mà khóc . Trời về chiều bây giờ còn mau tối, nó vội vàng tạm biệt ông hoàng để đi lo nốt những công việc hàng ngày của nó .

Đêm hôm ấy, nằm trong ổ rơm ở xó bếp, con Xíu Xiu thấy ấm êm lạ lùng, ấm êm như trong vòng tay hoàng tử khôi ngô, và nó mỉm cười thật hạnh phúc trong giấc ngủ dưới mái bếp đen kịt mờ hóng với màn nhện!

Cha mẹ họ của nó, ba đứa em gái của nó đi chơi hơi thật khuya mới về, trong làng lao xao tiếng người, buổi dạ hội thật khuya mới hết . Sáng hôm sau, người ta lại sửa soạn như hôm trước để lái về kinh đô . Con xíu xiu dậy thật sớm, nó với với vang vang với những công việc nhà cửa, lớn ga . Nặng lên cao, ba đứa em nó mới ra khỏi giường, và chúng lại đã ồn ào tranh nhau nói về buổi hội ngày hôm qua, con Xíu Xiu chân bước vun vút, tay không ngừng làm việc, nhưng tia no gióng lên có nghe không còn sót lỗi nào ba đứa em nó nói với nhau, nó lanh quanh với những công việc cố không phải ra xa để nghe được hết mọi chuyện . Nó hồi hộp khi nghe các em nó nói về lúc hoàng tử dự buổi vũ ban đêm, hôm qua hoàng tử lại vẫn chêm bao, mang theo gươm . Chao ôi ! Ông hoàng tử khoác chiến bao sao mà oai hùng đến như thế, hết thấy các cô trong buổi hội ngan ngở chiêm ngưỡng chàng trai đẹp như trong chuyện cổ tích . Con Xíu Xiu bồi hồi, hôm qua ông hoàng tử mặc chiếc bào đi dự vũ hội ban đêm .

Nó băng khuâng, hai tay no vu.c vào trong thúng thấy mát rượi . Nó voc béo trôn ca m heo . Ngay lúc ấy, ba mẹ nó rú lên, nó giật nảy mình, có việc gì thế ? Con Xi u Xiu tay dính đầy beo chạy tới, ba em gái nó đang ngẩn ngơ ở trước sân nhà, nói có hình ông hoàng vẫn chiến bao tay cầm gươm mũi công công, hình hôm qua con Xiu Xíu vẽ bằng cục than ! Nó chạy tới và bây giờ nó mới nhớ là nó quên không xóa hình vẽ đi, nó lo la(ng. Ba em no chẳng quan tâm đến việc con Xi u Xiu chạy tới ngẩn ngía bức tranh, ba đứa vẫn lặng đi. Con Xi u Xiu bây giờ nhận thấy bức vẽ hoàng tử hôm qua nó vẽ bằng than bếp, bây giờ những nét vẽ không phải là than nữa mà là bằng thứ gì bỗng đẹp như son óng ánh ốg hoang lồ lộ voi

vo c dáng hiên ngang, cặp mắt hoa`ng lóng lánh, nhất là cặp môi ông mỉm cười quá ư duyên dáng ! Sao lạ vậy ? Rồi người ta đổ tội, người ta xem bức vẽ hoàng tử người ta ồn ào bàn tán, tranh nhau chen chỗ đứng ngắm bức vẽ . Người ta bao nhau đứng hết ong hoang chiều hôm qua trong buổi dạ vũ, va n vo c dang ấy, cặp mắt ấy, nụ cười` ấy, và nhất là bàn tay nõn nà của ông hoàng! Cả làng đổ xô tới xem bức vẽ, rồi người ta hỏi : ai vẽ hình ông hoàng chỗ này ? Không ai biết ! Mà làm sao biết được ! Người ta bàn tán nói huyền thoại đủ thứ, người ta tin rằng hoàng tử hiện tới làng Linh Xuân, hoàng tử tới nhà này, và ba đứa em Xiu Xiu chột thấy hảnh diện, mừng quá, chắc hoàng tử chọn đứa nào trong ba đứa, vì thế hoàng tử mới tới đây ! Biết bao nhiêu chuyện lạ, biết bao nhiêu điều "Hay là thế này ", "hay là thế kia", người ta bắt đầu nói đến những chuyện thần tiên, có người lại oang oang:

- Phải rồi! Tôi biết rồi ! Đúng hết sức, nhất định đúng !

Người ta sốt ruột, hỏi :

- Phải rồi` ca i gì` ? Đúng ra sao ? Noi mau ddi!

Người ấy trình trọng giảng :

- Nhất định đúng rồi ! Hoàng tử có đến đây, hoàng tử đến đây để tìm người yêu của ngài là con Xiu Xiu đây !

Người ta cười rú lên, người ta rung rung xô nhau mà cười, la hét đến chói tai như thể người ta phát cuồng phát điên cả rồi ! Hoàng tử tài ba đẹp nhất trần gian vẫn chiêm bao đến tận làng Linh Xuân tìm con bé sút môi, mắt lé, lưng gù là con Xi u Xiu! Chao ôi ! Lại có chuyện lạ đến như vậy sao ! Con Xi u Xiu nghe người ta bo bo noi , ram ram thi nhau cười, no thấy thót ở trong bụng ! Có thể nào hoàng tử đến với nó thật không ? Nó vẽ hình ảnh ông hoàng theo với những gì ba đứa em nó kể về hình ảnh ông hoàng, vậy mà hình ảnh â y lại đúng hết là ông hoàng ! Nó tránh mặt mọi người, nhưng tai nó vẫn nghe đủ mọi câu nói, có người lại còn bảo :

- Ta ddi tì m con Xi u Xiu hỏi no xem hoàng tử tới nói gì với nó ? Hoàng tử co khêu vũ với nó không? Hoàng tử có trao cho nó tang vật gì để làm tin không ?

Và người ta lại cười, người ta đi tìm nó thật ! Nó kinh hải nép người và cột

chuồng heo, nhưng người ta không tha, người ta lôi nó ra trước sân, người ta chỉ hình vẽ hoàng tử rồi hỏi nó :

- Ngày sứt, hoàng tử tối hôm qua có cho mày vật gì để làm tin không ?

No luống cuống, cái môi sứt của nó mím lại và ráng van lo ra, hai ma no no ng bưng . Người ta hành hạ nó chặn chẻ rồi mới tha cho nó . Và người ta lại sửa soạn về kinh đô. Con Xi u Xiu tránh mọi người, nó loanh quanh hết ở chỗ chuồng heo lại ra bờ ao lảng lảng vớt beo. Co ai để ý làm gì đến con bé khốn khổ ấy trong những ngày từng bưng như vậy! Và chuyện hình hoàng tử không biết thần tiên nào vẽ lên trong sân nhà con Xi u Xiu , chẳng may choc lan đi nhanh còn hơn gió cuốn, người làng về kinh đô mang theo chuyện ấy, cả kinh đô lấy làm lạ . Chuyện đến tai hoàng tử, ngài vui vẻ hỏi thật kỹ chuyện ấy, ngày còn voi ba chị em là em của con Xi u Xiu tới hỏi cho thật rõ. Rồi mọi cuộc vui lại bắt đầu, người ta quên câu chuyện ở làng Linh Xuân.

Nhu*ng, ba đứa em của con Xiu Xiu thì không thể nào quên được chiều hôm ấy, hoàng tử mời ba cô đến hỏi chuyện ! Ôi, hạnh phúc, chắc rồi đây một trong ba cô sẽ được hoàng tử tuyệt vời chọn! Và các cô khác nhìn ba chị em, trong ánh mắt các cô quả thật có chút gì gọi là thầm ghen tức!

Nặng lên đến gần giữa đỉnh đầu, cả nhà đi đã lâu, cả làng thật vắng vẻ, lúc ấy con Xiu Xiu mới dám trở vào nhà, nó không dám qua la.i nhie^u chỗ sân trước, sợ nhớ có ai bắt gặp lại báo là nó đến nhìn trộm hình bo ng ông hoàng ! Nhà vắng vẻ, trong làng yên lặng. Con Xi u Xiu đã xong các công việc buổi sáng, nhiều việc mọi khi vẫn đến chiều mới làm thì hôm nay nó cũng đã làm xong từ buổi sáng . Và nó lại rụt rè ra ngồi ở bậc cửa nhìn ra sân trước. No tới ngồi ở đây nhưng mắt nhìn đi nơi khác, nó ben len không dám nhìn hình hoàng tử . Nó ngồi vớ vẫn nhìn trời cao, trời mùa xuân êm đẹp dịu vô cùng lóang thoáng những dải mây nhẹ như lụa mỏng bay đi chậm chậm. Con Xi u Xiu la.i nhớ đến những hình ảnh lễ hội, nhưng coi người tai tuan khoi ngo, những mỹ nhân rực rỡ sắc hương ngao ngát, và những đám người trán trẻ hạnh phúc ấy là ông hoàng đẹp nhất trần gian của nó . Ông hoàng sáng ca, nói cười thật duyên dáng, mỗi bước chân ông ai ai cũng nhường lối, mỗi lời ông nói ai cũng xuýt xoa hứng lấy trọn vẹn mà

nghe vẫn còn thèm nghe nhiều nữa, mỗi nụ cười của ông hoàng là làm cho buổi lễ thêm tươi thêm sáng ! Chao ôi, ông hoàng, ông hoàng trong giấc mộng của con Xiu Xiu bên bức cửa nhìn ra khoảng sân rộng trước nhà ! Và nó tự nhiên quay đầu nhìn hình vẽ hoàng tử . Nhìn sân đều mặt sân, soi tỏ từng khế gạch lát sân, từng cộng rơm ngoằn ngoèo, nhưng không có hình ảnh hoàng tử ! Nó nhú mày, cặp mắt le đảo nhanh tìm kiếm, không có hình vẽ ông hoàng ! Nó đứng bật dậy, ai xóa mất hình vẽ ấy rồi ! Không, không có ai xóa đi hình ảnh hoàng tử đẹp đẽ oai hùng ấy, sân gạch vẫn như cũ, không có dấu vết gì tỏ ra là có vết xóa, vậy ông hoàng tử đi đâu rồi ? Xi u Xiu la.i ngồi xuống bức cửa, nó băn khoăn như thế quả thật ông hoàng bỏ nó đi đâu mất rồi ! Ông hoàng trẻ trung đẹp như thần tiên, ông hoàng lại hiện lên ranh rảnh trong đầu nó, nó vẫn thấy hoàng tử của nó, nhưng không phải hoàng tử phía nhìn thấy bằng chính đôi mắt của nó ! Và, con Xi u Xiu lại lấy than, vẫn hết tinh thần vào bàn tay, trong đầu nó nhìn thấy hoàng tử như thế nào thì cục than trong tay nó lê lang vạch lên những nét cong, nét thẳng, những đường đậm đường nhạt, nó vẽ như thế trong bàn tay nó có ông thần họa sĩ nhập vào, cục than theo bàn tay nó thoan thoát lướt trên sàn gạch, có lúc than rít lên ken két, hình vẽ dài ra, rộng thêm, cuối cùng đã xong hình hoàng tử .

Hoàng tử hôm nay không vận chiến bào, không mang cây gươm nhỏ mũi cong cong, hoàng tử hôm nay bận chiếc áo gấm xanh biếc như là mỏng tơ, trên nền xanh ấy là những bông hoa cúc vàng rực rỡ, ông hoàng hôm nay phảng phất như tiên đồng trên trời cao, tay ông cầm chiếc quạt xếp bằng ngà chạm trổ, ông hoàng vẫn với nụ cười duyên dáng, cặp môi đỏ hồng với đường viền rõ nét, cặp mắt hoàng tử đen láy ánh lên ánh xanh biêng biếc của tà áo, chao ôi hoàng tử trong mộng! Hoàng tử vẫn là thần tiên trong giấc mộng của hết thấy những thiếu nữ nào chợt một lần trong thấy chàng! Và, hoàng tử ấy lại tới đây, tới làng Linh Xuân với cô Xiu Xiu thân phận hẩm hiu, nhưng ông hoàng tử đã đến với chỉ một mình cô Xiu Xiu ! Ôi, hạnh phúc, hạnh phúc tuyệt vời, có cô gái nào trên thế gian này lại có được hạnh phúc ấy không ? Xiu Xiu ngay dại nhìn ông hoàng, người trong giấc mộng của cô hôm nay êm như những tiếng nói người tình rót nhẹ vào tai,

hoàng tử hôm nay mới biểu lộ được hết phong cách thanh cao của chàng, có thể mới xứng đáng với mối tình của cô Xiu Xiu, mối tình chưa thấy mặt đã yêu say đắm, chứa ước hẹn với nhau một lời nhưng lòng đã thấy thủy chung! Xiu Xiu hết đứng lại ngồi, cô loay hoay chung quanh hoàng tử, nhiều lúc cô như thấy hoàng tử đứng cạnh cô và cô âu yếm ngả đầu trên vai hoàng tử, cánh tay hoàng tử ôm nhẹ lấy cô, chiếc quạt ngà áp vào lưng cô! Xiu Xiu trong giấc mộng thần tiên, hay sự thật là như thế? Không thể là trong mộng được, Xiu Xiu cảm thấy ấm áp vô cùng trong vòng tay hoàng tử, cô còn thấy trên vai áo gấm của hoàng tử có dấu giọt lệ hạnh phúc trong mắt cô nhỏ xuống! Giọt lệ tình thần tiên thấm trên vai áo hoàng tử vệt một vệt hồng trên bông cúc vàng rực rỡ, Xiu Xiu nhận thấy rõ ràng, và chính hoàng tử cũng thấy như thế, chàng mỉm cười yêu thương. Giọt lệ tình mới tuyệt vời làm sao, hoàng tử xao xuyến, và Xiu Xiu xao xuyến!

Hoàng tử khẽ đẩy Xiu Xiu ra, chàng ngẩn mặt cô lên say đắm nhìn. Hoàng tử bảo:

- Người yêu của ta ơi, hai ta sẽ sống với nhau mãi mãi nhé!

Xiu Xiu ngửa mặt trong bàn tay nâng đỡ của hoàng tử, nàng nghẹn ngào không nói nhưng hai dòng nước mắt chảy dài. Chiếc quạt ngà trong tay trái hoàng tử áp lên má nàng, hoàng tử bỗng buông Xiu Xiu, chàng xòe chiếc quạt ra rồi nói:

- Em ơi, chiếc quạt này có từ lúc ta mới sinh ra đời. Mỗi năm phụ vương và mẫu hậu lại cho làm một chiếc thẻ ngà để đánh dấu tuổi của ta. Dần dần số thẻ nhiều lên, ta sai làm thành chiếc quạt này. Bây giờ quạt có hai mươi lăm thẻ, mỗi thẻ là một tuổi của ta. Thẻ thứ hai mươi lăm có trở lại hai trái tim to y nắm tay ta ghép được hai trái tim yêu, và quả nhiên đúng thế. Hôm nay, ta đem thẻ thứ hai mươi lăm ấy tặng cho em giữ làm tin, ta muốn nói với em rằng, đến năm thứ hai mươi lăm trong đời ta, ta bắt đầu cuộc sống thực bởi vì có em, dĩ vãng dừng lại ở đây, và ngày mai bắt đầu từ tay em!

Chao ôi! Giọng nói của hoàng tử mới êm làm sao, Xiu Xiu nghe không thiếu một lời, không thiếu một hơi thở nào của hoàng tử, những lời nói ấy như đã khắc sâu vào đầu nàng, hẳn rõ và còn nghe rõ mãi trong tâm trí

nàng!

Hoàng tử nói xong, chàng cầm chiếc nan quạt ngoài cùng bên tay mặt bẻ lìa khỏi quạt, mảnh ngà trắng muốt khắc hình hai trái tim to sơn hồng, hoàng tử trao thế ấy cho Xú Xiu . Nàng cầm lấy chiếc thẻ nan quạt, nắm chặt cả bàn tay hoàng tử, Xú Xiu không nói, nhưng nước mắt ràn rụa . Không biết nàng lặng đi bao nhiêu lâu, khóc đến lúc nào, cầm tay hoàng tử đến lúc nào thì buông ra!

Nắng xế trưa gay gắt, dù rằng nắng xuân nhưng cũng thật rực rỡ nóng bừng, Xú Xiu cảm thấy trong lòng cô dòng mồ hôi chảy, nắng chiều tới và cô ngồi ở bậc cửa lặng lẽ, hồn trôi theo mộng không biết bao lâu rồi, nhưng có thật là mộng không, cô nghe trong không gian như còn vang vọng tiếng nói của hoàng tử , hương tình còn ngây ngất! Ô hay! Có thật thế không ? Xú Xiu bàng hoàng, trong tay cô nắm chặt chiếc nan quạt bằng ngà trắng mượt, mảnh ngà có khắc hình hai trái

tim tô son! Thật thế chẳng ? Có thật chẳng ? Hoàng tử? Hiền Nhân, hoàng tử đệ nhất trần gian tới đây, tới với cô Xú Xiu , hoàng tử trao tình yêu cho cô , tặng cô chiếc nan quạt thứ hai mươi lăm để làm tin! Tin được không ? Làm sao tin được! Nhưng, chiếc nan quạt còn trong tay cô ! Xú Xiu lại bật khóc, lần này cô nức nở khóc một mình, không còn hoàng tử, cô không còn khóc trên vai hoàng tử ! Xú Xiu vui sướng đến nỗi quên cả thân phận, quên cả tấm hình hài khốn khổ của cô, nhìn ra khoảng sân vẫn còn hình ảnh hoàng tử mặc áo gấm tay cầm cây quạt vẽ bình thản, hoàng tử dưới nắng xế trưa hai mắt chàng long lanh, hoàng tử vẫn mỉm nụ cười, ôi nụ cười cao sang! Xú Xiu lại tiếp tục triền miên trong giấc mộng . Đến khi nắng đã nhất trên ngọn cây cao, lúc ấy Xú Xiu mới tỉnh giấc mơ, cô cầm chiếc nan quạt ngắm nghía, rồi mắt liếc nhanh kín đáo nhìn chung quanh, cô vội đưa chiếc nan quạt lên môi hôn, Xú Xiu đứng ngay lên, hai má nóng bừng . Cô đem chiếc nan quạt cất kỹ vào đồng quần áo riêng của cô trong xó bếp, trong lòng xôn xao lạ lùng .

Trong đêm hôm ấy, Xú Xiu lại nhớ tới hoàng tử, nhớ lại hết thảy mọi việc, cô băn khoăn tự hỏi nhiều việc, rốt cuộc rõ tin rằng: có thần tiên ở đâu đây giúp cô, ban cho cô những sung sướng ấy, thế nào mai sau cô cũng được

lấy hoàng tử ! Và, trên ổ rơm khốn khổ trong xó bếp, cô gái khốn khổ lại êm đềm giấc ngủ thần tiên .

Rồi hôm sau, mọi người lại xôn xao với hình hoàng tử trên sân nhà ba chị em ,người ta âm ầm bàn tán người ta rầm rập chạy tới ,chen chân nhau vào xem hình hoàng tử vẽ trên sân gạch.Lạ thay,hoàng tử vui tươi,mặc gấm xanh hoa cúc vàng rực rỡ,đúng là hoàng tử trong ngày hôm qua ăn vận như thế này trong lễ hội,ai còn không trông thấy!Và lại,trong tay hoàng tử còn cầm chiếc quạt ngà,chiếc quạt này mọi người có lần thấy hoàng tử trong lúc nói chuyện với hoàng hậu mẹ chàng,chàng đã quạt nhẹ nhẹ cho bà,cử chỉ âu yếm ấy ai không trông thấy!Và chiếc quạt ấy hiện cầm trong tay hoàng tử.Hoàng tử lại tới ngôi nhà này của ba chị em,hoàng tử lại tới đây.Hoàng tử tới lúc nào?Hoàng tử tới đây vì duyên cớ gì?Cả ba chị em nhà này suốt trong lúc lễ hội hôm qua từ sáng đến quá nửa đêm tan cuộc đều có mặt ở cung hoàng tử,thế thì hoàng tử tới đây tìm ai?Chẳng lẽ hoàng tử tới đây tìm cô bé khốn khổ? Xíu Xiu!Người ta thắc mắc bàn tán với nhau,rồi người ta gọi Xíu Xiu ra hỏi,cô bối rối chối rằng không biết gì cả và cô len lén nhìn hình ảnh hoàng tử lơ lửng trên sân.Hoàng tử đang mỉm cười với cô!Người ta hỏi cô cho biết mà thôi,chứ ai lại tin được rằng hoàng tử tới đây tìm cô gái xấu xí nhất trần gian để làm gì!Và chẳng,suốt trong ngày hôm qua,hoàng tử có lúc nào vắng mặt trong lễ hội đâu?Thế thì tại sao lại có hình ảnh của hoàng tử ở nơi này?Hoàn toàn đúng với hình ảnh hoàng tử ngày hôm qua tại cuộc vui?Thắc mắc này không thể nào giải thích được,và câu chuyện phút chốc lại bay đi khắp nơi,cả kinh thành lại xôn xao,chính hoàng tử cũng lạ lùng,ngài thắc mắc cũng chẳng kém gì mọi người.

Việc lạ này được bàn tán quá nhiều trong lễ hội,rồi có ngài thông thái là quan thiên giám,chức quan riêng của đức vua chuyên việc quan sát sao trên trời để đoán trước mọi việc dưới trần gian,giải thích rằng"hoàng tử không lúc nào vắng mặt ở lễ hội,trăm ngàn người đều biết,và lại chính hoàng tử cũng nói là ngài không hề ra cung,như thế tức là hoàng tử không đi đâu cả!hình hoàng tử rành rành trên sân nhà ba chị em,nghĩa là có kế dự lễ hội rồi vẽ hình ảnh hoàng tử lên đấy,người ấy là tay hoạ sĩ cự phách,tài hoa lắm mới vẽ được đúng thế.Còn nếu bảo là hoàng tử tới nhà ấy thì đó là điều vô

lý bởi vì đây chẳng qua chỉ là hình vẽ ở dưới sàn gạch thôi! lại thêm, vẽ hình ảnh hoàng tử lên mặt đất như vậy là phạm tội bất kính kẻ nào vẽ hình ảnh ấy tất phải tội! Mọi người cho lời bàn của quan thông thái là phải! Hoàng hậu thắc mắc rồi bà phán :

-Bắt đầu từ buổi lễ hội ngày hôm nay, quan Ngự. Sử không lúc nào được rời xa hoàng tử, phải luôn luôn ở bên cạnh hoàng tử, xem và nhắc nhở hoàng tử mọi việc!

Ngự. Sử là vị quan già tóc bạc phơ, râu dài trắng như bông, ngài mang trọng trách khuyên can đức vua khi nào xét thấy vua có việc làm không phải, nay ngài lại thêm được lệnh hoàng hậu phải luôn luôn ở bên hoàng tử là có trách nhiệm coi giữ mọi hành động của hoàng tử vì thế khi được lệnh là ngài Ngự. Sử vội vã trở về bận sắc phục đại phu, đầu đội mũ nhất phẩm, tay cầm hốt ngà khắc ngọc lưu ly, chính đức vua trông thấy cây hốt ngà ấy của phụ vương truyền lại ngài cũng phải kính cẩn. Nay quan ngự sử mang hốt nghiêm trang theo bên hoàng tử trong lễ hội khiến hoàng tử dù cố vui đến đâu cũng không tự tiện buông lỏng như trong những ngày trước, hoàng tử thận trọng từng lời nói, thận trọng từng cử chỉ đối với mọi người! Tuy thế phong cách lâng lâng thần tiên cao quý vẫn không mất, và hoàng tử rồi cũng quen đi với vị quan già cầm hốt ngà quyền lực theo sau từng bước chân lắng nghe từng lời nói của hoàng tử.

Các công chúa, các quận chúa, các thiên kim tiểu thư, các hoàng thân quốc thích, vương tôn công tử, các quan dự hội lúc đầu cũng e ngại "chiếc hốt ngà", rồi cuộc vui mỗi lúc một thêm nồng nhiệt, men rượu quý càng lúc càng thêm đậm đà, và cuộc vui lại náo nhiệt từng bừng chẳng kém gì những ngày qua!

Trong hội, ai cũng nhận thấy ba chị em được mọi người chú ý nhiều lắm, người ta chú ý kín đáo để xem hoàng tử có đối xử khác biệt gì với ba chị em, và ba chị em xử sự với hoàng tử như thế nào! Quả thật, hoàng tử có chú ý đến ba chị em, hoàng tử muốn tìm hiểu sự việc lạ xảy ra ở sân nhà ba chị em ấy như thế nào sao lại có sự lạ lùng bí ẩn và ba chị em này có gì đặc biệt? Hoàng tử không thấy có sự gì đặc biệt ở ba chị em này, họ là những cô gái tầm thường, nhan sắc có khi còn dưới cả trung bình, phong khách thì thật

dân giả, không thể nào bảo được rằng trong ba chị em ấy có ai là người có phong cách khác thường và có ấn tượng cao quý. Và hoàng tử thấy không cần chú ý nhiều đến ba chị em. Nhưng ba chị em thì lại không thể làm ba cô gái tầm thường như trước được nữa! Những tiếng đồn, những lời bàn tán về việc lạ làm mọi người chú ý tới, làm cho ba chị em tự nhiên cảm thấy mình là người quan trọng ở chốn này, hơn cả là hoàng tử đã có lần trò chuyện riêng với ba cô, việc ấy ai cũng thấy và nhiều cô ngấm ngấm ghen tức. Ba chị em ra sức đón mời hoàng tử, cả ba cảm thấy thế nào số phận mình cũng có liên hệ với hoàng tử! Rồi đến cha mẹ các cô cũng thế, họ nghĩ mình là quan trọng trên tiệc rượu với anh em họ hàng với miếng trầu các bà đưa mời, cả nhà này cảm thấy mình quan trọng như thế đã được chính thức báo cho mọi người biết rằng gia đình này sẽ có chồng cao sang, rẻ quý nhất nước! Và cả gia đình này chẳng khỏi huênh hoang tự thị, xem thường khắp cả bàn dân thiên hạ. Và bàn dân thiên hạ tuy chẳng ai ưa, nhưng cũng chẳng có ai dám ra miệng chê bai rẻ rúng nhà ấy! Người ta ngấm ngấm chúc dữ cho gia đình ấy, người ta tin chắc mai này không có đứa nào trong ba cô gái ấy lại có diễm phúc được hoàng tử chọn làm vợ, người ta đợi đến lúc ấy sẽ ra sức mà cười chê, chế nhạo! Còn trong lúc này, hãy cứ dự hội lớn, và nuôi hy vọng của riêng mình.

Và, ở căn nhà vắng lặng trong làng Linh Xuân, sáng hôm nay cô gái xấu xí khốn khổ mang nhiều tật nguyên lại vội vàng thu xếp cho xong việc nhà, rồi ra ngồi ở bậc cửa vợ vẫn nhìn mây bay, nhìn chung quanh rồi lại len lén nhìn hình ông hoàng đầy nhung nhớ ở trên sân. Nhưng cũng như lần trước, hình ảnh ông hoàng đẹp trai nhất trần gian, tài hoa nhất thiên hạ ấy, lại không còn ở trên sân gạch nữa. Hoàng tử đã đi rồi, giấc mộng hôm qua đã đi vào kỷ niệm, và cô gái tật nguyên lại ưu tư trong nhớ nhung, lại xây cho mình giấc mộng mới bắt đầu từ ngày hôm nay.

Hôm nay, cô thấy hoàng tử vẻ mặt nghiêm trang, hoàng tử mặc áo gấm tím biếc in hoa mai trắng, hoàng tử đội khăn văn sĩ chữ "nhân", hoàng tử mỉm cười với cô rồi nói rằng:

-Hôm nay, ta vương bận chút việc, vì không phải ta đến đây một mình với em, hẹn lại ngày khác nhé~

Xíu Xiu nghe hoàng tử nói cô buồn lắm,mắt cô rưng rưng lệ và hoàng tử nhìn thấy giòng lệ ấy,chàng bảo:

-Thôi,em đừng khóc,rồi ta còn gặp lại nhau mãi mãi mà!

Xíu Xiu cố nén,cô bặm môi.Cùng lúc ấy vị quan già mũ nhất phẩm,tay cầm chiếc hốt ngà ở ngoài đi vào,quan già trang nghiêm chào cô,rồi ngay đứng sang một bên kính cẩn cúi đầu như đợi lệnh hoàng tử.Hoàng tử không nói được thêm điều gì,chàng ngập ngừng rồi bỗng quay sang quan già Ngự. Sử,hoàng tử nói:

đại nhân,hôm nay có ngài thấy rõ ràng ta không có điều gì sai lạc đáng phiền trách.Duy chỉ có điều,ta đi vội vàng chẳng kịp đem theo vật gì tặng người yêu của ta,vậy phiền đại nhân cho ta mượn ngọc lưu ly ít ngày nhé!

Ngọc lưu ly là viên ngọc xanh biếc cẩn trên chiếc hốt ngà,đấy là ngọc báu của tiên vương truyền lại,nay hoàng tử thốt nhiên hỏi mượn để tặng người yêu làm tin,là một điều chưa đấng tiên vương nào dám làm,thế mà ngài Ngự. Sử nghe hoàng tử hỏi đã chẳng có lời khuyên can,lại tỏ ý vui mừng nói rằng:

-Thưa hoàng tử,đúng thế!Không có gì lớn lao bằng tình yêu chân chính,không có gì trên thế gian này quý bằng tâm hồn người thương,vậy thì một viên ngọc lưu ly có gì là đáng trọng,lão rất mừng trao ngọc cho hoàng tử để được có chút công lao trong cuộc tình duyên thần tiên này.

Rồi quan Ngự. Sử nâng cao chiếc hốt ngà ngang mày,ngài trịnh trọng khấn:

-Kính lạy các đấng tiên vương,thần mang trọng trách giữ hốt ngà ngọc lưu ly làm hiệu lệnh nhắc nhở đến thánh thượng đương triều,lẽ ra thần phải đem mạng ra để gìn giữ hốt ngà,ngọc lưu ly,nhưng nay vì cuộc nhân duyên thần tiên của hoàng tử thần xin được phạm tội mang ngọc báu trao cho hoàng tử làm tin với tiên vương!

Rồi Ngự. Sử trịnh trọng tháo viên ngọc xanh ra trao cho hoàng tử.Hoàng tử cầm ngọc trao tận tay cho Xíu Xiu,hoàng tử cầm tay cô bên trong có viên ngọc,chàng bảo:

-Ta trao cho em ngọc báo làm tin về tình tậMai sau cuộc tình ta trọn vẹn,mong em trao ngọc quý lại cho ngài Ngự. Sử nhé!

Nàng run rung đáp khẽ:

-Em xin nghe lời hoàng tử!

Hoàng tử siết nhẹ bàn tay rồi quay gót đi rạ Quan Ngự. Sử cũng hướng về Xíu Xiu, ngài nâng cao chiếc hốt ngà không còn viên ngọc báu, chào nàng. Xíu Xiu nói :

Đã tạ ngài Ngự. Sử! Xin có ngày đáp ơn Ngài!

Hoàng tử và Ngự. Sử đi khuất. Xíu Xiu thấy trong lòng trống trải lạ lùng cô thấy nhớ hoàng tử quá chừng. Thế mới biết, tình yêu chân chính dễ làm cho người ta thấy nhớ mong người thương vô cùng! Hoàng tử mới đi khỏi Xíu Xiu đã thấy nhớ nhưng như hai người cách xa nhau cả năm trời rồi, nàng buồn bã ngồi xuống bậc cửa tay còn nắm chặt.....

Xíu Xiu nhớ lại từng nét vẽ nơi ông hoàng, từng việc một trong cuộc gặp gỡ ngăn ngui, rồi nhớ đến vị quan già, đến việc tặng ngọc, cô chợt nhớ ra và mở bàn tay ra xem. Trong tay cô viên có viên ngọc thật! Viên ngọc trong xanh biếc lớn bằng cái trứng chim, lại có thể như vậy được hay sao Hoàng tử có tới đây thật, và hoàng tử có mượn ngọc lưu ly để tặng nàng làm tin, có thật! Xíu Xiu rạo rực trong hồn, cô ngắm nhìn viên ngọc quý hồi lâu, rồi nâng viên ngọc lên miệng cô hôn nhẹ.

Xíu Xiu đem viên ngọc lưu ly cất chung vào chỗ với chiếc nan quạt ngà, cô tin chắc là hoàng tử có tới với cô, kỷ vật của hoàng tử còn rành rành cả ở đây, làm sao không thật cho được! Cô băn khoăn, những kỷ vật quý báu của hoàng tử trao cho cô nâng niu quý trọng, thế mà cô không có một nơi nào thật sang trọng để cất giữ, cô đành cất những thứ ấy trong mớ áo quần rách rưới của cô; cô nghĩ: như thế, thì báu vật của hoàng tử lúc nào cũng ở trong lòng cô, và ở trong trái tim cô.

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyên
3.

Hôm nay, hôm sau nữa, rồi bật đi đến cả chục ngày không thấy hoàng tử tới thăm Xíu Xíu, ngày nào cô cũng ra ngòi trước bậc cửa mơ màng nhìn lên trời cao, nghĩ về ông hoàng, nghĩ về những buổi lễ hội, những cuộc dạ vũ từng bừng trong đó có hàng trăm, hàng ngàn những cô gái đẹp, những tiểu thư khuê các, những nhan sắc dễ say đắm lòng người, và hoàng tử trẻ đẹp của cô không biết có giữ được lòng chung thủy với cô giữa đám mỹ nhân đầy hương sắc quyến rũ ấy hay không ? Hơn mười ngày rồi, chàng không thấy tới, hay là hoàng tử đã quên Xíu Xíu rồi, hoàng tử lại mang nặng trong tim hình ảnh của tiểu thư diễm lệ nào rồi phải không ? Xíu Xíu không biết được, và nàng chẳng muốn biết đến những việc ấy, nhưng sao trong đầu Xíu Xíu cứ thấy có gì xốn xang, cô bức rức lạ lùng! Chắc hoàng tử có việc gì quan trọng lắm nên không tới với người tình của chàng, chắc hoàng tử cũng nóng lòng sốt ruột lắm, thế nào chàng cũng khổ sở vì lâu rồi chàng không tới thăm được người iu! Xíu Xíu để mặc cho hai dòng nước mắt lăn dài trên má, cô khóc vì tủi thân! Xíu Xíu khóc vì đủ mọi lẽ, không có lẽ nào rõ rệt, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là nhớ mong hoàng tử mà cô khóc.

Giữa mùa xuân, cây cỏ đang hồi sinh sau những ngày đông tháng giá, khắp vườn lá xanh mơn mòng. Xíu Xíu không thể cứ ngồi mãi ở bậc cửa để mà nhớ nhung vu vơ, để mà khóc mãi một mình được, cô còn nhiều việc phải làm, bây giờ lại thêm đến việc trông nom chăm sóc cho những cây non, những luống hoa mới trồng, mùa xuân ấm áp nhưng cây cối vẫn còn cần phải tưới nước mỗi ngày và cô đứng lên uể oải đi thăm vườn khắp nơi. Những hàng cây mới trồng xanh mướt, loáng thoáng một hai con bướm đi kiếm hoa, cũng phải ít ngày nữa hoa mới nở bông. Trong không gian lặng lẽ, Xíu Xíu thấy thoang thoang hương thơm ngọt ngào béo ngậy của hoa công chúa đang nở, cô nhìn quanh để tìm cụm hoa ấy. Hoa công chúa nở trên đài dài những bông hoa trắng muốt cánh có màng nhỏ dính vào nhau, giữa bông hoa có những chiếc nhị vàng đậm lung linh trong gió nhẹ, những

cánh hoa còn vương giọt sương đậm mùa xuân. Hương hoa công chúa quện với mùi khói bên nhà hàng xóm đốt lá cây buổi sáng làm cho thôn quê bỗng nhiên an bình lạ lùng. Trong cái an bình ấy, XX vẫn không thấy trong lòng cô được bình an, cô vẫn cứ bồn khoăn lo lắng về một điều gì quan trọng, điều quan trọng ấy nhất định đang tới với hoàng tử, hoàng tử của cô đang gặp phải việc khó khăn gì ? Nhất định hoàng tử trong mộng của cô đang gặp phải việc khó khăn gì. Nhưng, hoàng tử lúc này đang trong lễ hội kén vợ, chàng không còn việc gì khác là dự những buổi lễ hội từng bừng, làm gì có khó khăn khiến hoàng tử gặp phiền phức! Nhưng, XX lòng tự nhủ lòng: "Nhất định hoàng tử gặp khó khăn gì đây!" Nỗi niềm rung động chân thành và thần tiên ở XX về hoàng tử của cô, quả thật đã làm cho cô bồn khoăn, lo lắng cho hoàng tử. Hoàng tử đang gặp phải khó khăn thật . Những ngày lễ hội kéo dài, mỗi ngày một thêm từng bừng hấp dẫn, người đi dự hội càng lúc càng thấy cuộc đời thêm tươi đẹp, trăm họ trong nước như quên cả công việc hàng ngày, và lại đang mùa xuân, lòng người càng thêm nô nức với các cuộc vui Ba cô em của XX ngày ngày vẫn về kinh đô, và ngày ngày vẫn tranh nhau kể chuyện các cuộc vui XX vẫn cứ nghe và âm thầm mơ ước, và cô mơ ước hoàng tử sẽ lại đến thăm cô, nhưng gần mười ngày nay rồi không thấy bóng hoàng tử. Cho đến sáng hôm nay, lúc cô đang xem xét cây cỏ ở sau vườn, chợt nghe thấy có nhiều tiếng người lao xao ở khắp chung quanh. Cô ngạc nhiên dừng tay nghe ngóng. Lạ thay, sao hôm nay người ta đi hội về sớm như vậy ? Bây giờ mới đang giữa buổi sáng, tại sao người ta lại đã về rồi ? Hôm nay không có lễ hội ở kinh thành chăng ? Hay là có việc gì hệ trọng khiến các cuộc vui phải tạm ngừng ? XX lo lắng, có việc gì xảy tới với hoàng tử ? Cô thấy trong lòng bức rức quá, lửa đang thiêu đốt trong lòng cô! Cô lo lắng về việc gì, chính cô cũng không biết. Cô muốn chạy ra hỏi xem người ta sao hôm nay lại về sớm như vậy, nhưng cô không dám. Cô lo lắng nghe những người đang đi ngoài ngõ, đi ở bên kia bờ ao, ở khắp chung quanh nói chuyện. Cô loáng thoáng nghe thấy những tiếng như "hoàng tử..., vua cha..., hoàng hậu.." Cô hồi hộp vô cùng, hết sức lắng nghe mà không nghe rõ được. Cô càng bồn chồn lo lắng, nắng càng lên cao cô càng sốt ruột. Nhưng cô cũng phải đợi đến xế trưa ba

đưa em gái của cô mới về, chúng nó còn nấn ná ở lại kinh thành với đám bạn bè mới quen biết, và chúng nó lại ồn ào tranh nhau nói XX hết sức chú ý lắng nghe. Và bây giờ cô đã biết đức vua và hoàng hậu lúc này tuổi đã cao, hai ngài vui mừng dự hội liên miên nên lâm bệnh từ nhiều ngày qua, cho đến hôm nay thì bệnh của hai ngài nặng thêm, vì thế hoàng tử phải cáo lỗi xin tạm ngừng các lễ hội vui chơi, và hoàng cung ra sức thuốc thang chữa chạy cho vua và hoàng hậu. Hoàng tử có nói: khi nào vua và hoàng hậu hết bệnh, khỏe mạnh lại, lúc ấy hoàng tử sẽ lại mở các buổi lễ như trước.

Vua và hoàng hậu cùng lâm bệnh cùng một lúc, các quan ngự y chạy ngược chạy xuôi lo chẩn bệnh, bốc thuốc, hoàng cung thốt nhiên lặng lẽ, hoàng gia lo lắng, dồn hết sức lực để chữa bệnh cho vua và hoàng hậu. Trên long sàng, vua già mệt mỏi, ngài càng ngày càng sa sút, mới chỉ có mười hôm mà ngài thoát hao mòn sức lực, xem ra các quan ngự y cũng thấy lo lắng nhiều lắm. Các quan bắt mạch cho đấng hoàng thượng, rồi họp nhau bàn bạc, tra khảo hàng trăm pho sách thuốc cổ truyền, người nói thế này, người bảo thế khác, trang sách này nói như thế, trang sách kia lại nói như vậy; pho sách cổ thì bảo bệnh về thần kinh, pho sách kim thì lại giảng là bệnh về nội tạng...Rút cục, vua với hoàng hậu cứ tiếp tục thêm thiếp trên giường bệnh, hoàng cung lặng lẽ nhuốm vẻ u buồn lo lắng. Và, cả hoàng gia lo lắng về cuộc tình duyên của Ông Hoàng Ba, nhớ ra có thể bị trở ngại lớn, cứ như thế này có khi vua sẽ băng hà, rồi lại còn hoàng hậu nữa, bà cũng lại có thể theo chân đức vua mà băng nốt cũng không chừng. Và hoàng tử cũng lo lắng, ngài lo cho sức khỏe của phụ vương và mẫu hậu, tình duyên chàng cũng có thoáng băn khoăn.

Vì thế, cái cuộc vui lễ hội hoàng tử kén vợ phải đình hoãn! Đến bao giờ thì các cuộc vui ấy mở lại? Ai biết được! Chỉ biết rằng: lúc nào vua và hoàng hậu hết bệnh, khỏe mạnh lại, lúc đó các cuộc vui mới tiếp tục! Lúc nào thì vua và hoàng hậu hết bệnh? Ai biết được! Người người cầu nguyện cho đức vua và hoàng hậu mau chóng hết bệnh, để cho hoàng tử Hiền Nhân tiếp tục kén chọn được người con gái xứng đáng làm vợ ngài. Nhiều chùa chiền miếu mạo mở lễ đặc biệt, gọi là các buổi lễ cầu an cho vua và hoàng hậu,

người ta tạm nghỉ dự lễ vui hoàng tử kén vợ, để kéo nhau đi chùa dự lễ cầu an cho vua Và, hội lễ nào cũng vẫn là vui!

XX đã biết rõ sự thế, cô vẫn vội vội vàng vàng với những công việc hàng ngày, và tai vẫn chú ý lắng nghe ba cô em chuyện trò, nhiều lúc có những chỗ, những việc nghe chưa được rõ lắm, hoặc có điều thắc mắc, XX muốn hỏi, muốn góp lời bàn, nhưng cô lại không dám. Có lần, nghe ba cô em nói rằng: "hoàng tử âu sầu, chàng quả là người con có hiếu, suốt ngày đêm lúc chàng ở bên cạnh giường vua cha, hay lại sang cung hoàng hậu; đích thân hoàng tử thay cho cả hoàng gia đốc thúc các quan ngự y thuốc men chạy chữa cho vua và hoàng hậu, vì thế chàng ăn ngũ thất thường, người ta bảo rằng sắc diện hoàng tử vì thế bị sa sút..." XX nghe các em nói, cô thấy xót xa trong lòng, cô thương hoàng tử quá. Cô muốn hỏi ba cô ít điều nhưng, ngập ngừng mãi, cô mới dám mạnh dạn hỏi:

- Cái em này, vua và hoàng hậu tuổi già lại phải luôn luôn dự lễ hội cho nên mới bị đau yếu, tại sao người ta không biết để cho tạng phủ người già được nghỉ ngơi là bệnh tật phải hết, mà lại cứ đổ thuốc vào làm gì thế nhỉ ?

Nghe XX nói, ba cô gái ngẩn người giây lát rồi bật cười ồ cả lên. Một cô bảo:

- Trời đất ơi, bà nàng lại còn phải dạy dỗ thuốc men cho các quan ngự y nữa cơ đấy! Bộ các quan ấy lại chẳng biết gì về bệnh tật thuốc men cả hay sao mà bà nàng còn phải dạy bảo!

Cô thứ hai nói:

- Ôi! Thế mà không ai biết! Mình phải tới ngay cung vua, bảo cho các quan ngự y biết cách chữa bệnh theo bà nàng xấu xí này mới được!

Cô thứ ba mĩa mai:

- Rõ khéo, bà nàng tài giỏi thế, sao chẳng "úm ba la" một cái cho lưng hết gù, môi hết sức, mắt thẳng bằng hết cả lé đi sem có được không nào!

Rồi ba cô gái lại cười ầm cả lên! Khốn khổ XX mất cả hứng thú, cô bẽn lẽn lẳng lặng bỏ đi nơi khác! Mà phải, sao cô không biết thân phận lại còn góp lời vào những việc chẳng phải việc mình với những đứa con gái đánh đá chanh chua ấy làm gì nhỉ! Có nói, cô phải nói với hoàng tử mới phải, phải bảo cho các quan ngự y biết mới đúng! Có thể, mới mong đức vua và

hoàng hậu chóng hết bệnh, khỏe mạnh, hoàng tử mới lại mở lại lễ hội kén vợ chứ! XX lặng lẽ bực tức một mình, cô mong đợi hoàng tử tới để nói cho hoàng tử biết, cô tự cho là mình có bốn phận phải góp tay vào cuộc chữa chạy cho vua và hoàng hậu mau khỏe mạnh, chứ không như ba đứa em chúng nói ích kỷ, không biết lo lắng gì cho vua, hoàng hậu và nhất là hoàng tử! Nhưng, nếu bây giờ hoàng tử mà tới thì cô phải làm sao nhỉ ? Ba đứa em gái có lúc này ở nhà, hoàng tử đến thì chúng nó biết mất, chúng nó lại xúm vào mĩa mai cô thì sao nhỉ ? Như thế không được, cô phải đích thân tới với hoàng tử mới được! Nhưng, làm thế nào để mà đi được ? Vả lại, cô mang cái thân hình xấu xí như thế này mà đến cung vua, thì tránh sao chẳng làm cho cả thiên hạ cười đến vỡ bụng mất! Không được, XX không thể đến cung vua được, XX không thể gặp hoàng tử được , phải làm cách nào không tới mà hoàng tử vẫn nghe biết được những điều nàng nói!

XX vẫn tiếp tục vất vả với những công việc hàng ngày của cô, và ba đứa em gái của cô ngày lại ngày nóng lòng chờ tin vua khỏe mạnh trở lại, để hoàng tử lại mở tiếp hội lớn. Nhưng, tin vua và hoàng hậu khỏe mạnh chưa thấy đâu, một sớm đã nghe tin của khách buôn đi về kinh thành luôn luôn nói rằng: vua và hoàng hậu càng ngày càng yếu đi, hoàng gia lo lắng, hoàng tử Hiền Nhân buồn phiền vô hạn, người ta đang đợi tin vua băng hà, mà không biết chừng hoàng hậu lại băng hà trước vua cũng không chừng. Nhưng tin này lại làm cho mọi người xôn xao, người ta nghĩ tới lễ hội kén vợ của hoàng tử nhiều hơn là lo lắng cho sức khỏe của vua và hoàng hậu, người ta xuýt xoa tiếc rẻ những cuộc vui phải gác bỏ, những hi vọng thôi đành xem như gió thoảng vậy!

XX lặng lẽ, cô vẫn chăm chỉ với những công việc hàng ngày, và vẫn hết sức để ý nghe những chuyện người ta nói, và cô thấy trong lòng bức rứt, nóng nãy vô cùng, như thể chính cha mẹ cô đang đau ốm nặng, như thể chính ông hoàng thương yêu trong mộng của cô gặp nạn! Trong đêm hôm ấy, lúc làng mạc đã yên giấc, trong nhà không còn một ai thức nữa, XX trần trọc trên ổ rơm nơi xó bếp, cô không làm sao ngủ được, mắt cô cứ trông thấy hoàng tử thương yêu âu sâu, hoàng tử có đôi mắt long lanh sáng lúc nhìn cô dịu dàng là thế, lúc này cặp mắt ấy như có hàng lệ mỏng lúc nào

cũng che đi cái ánh sáng thần tiên trong đôi mắt! Nụ cười duyên dáng của hoàng tử bây giờ tắt mất rồi, hoàng tử không cười nữa, cặp môi hồng hồng như môi con gái của hoàng tử lúc nào cũng mím lại, chàng ít nói! Hoàng tử, hoàng tử, sao chàng chẳng đến hỏi em! Em biết cách chữa cho vua và hoàng hậu mau khỏe mạnh lại! Vua bây giờ thế nào nhỉ ? Còn hoàng hậu nữa ? XX có nghe ba đưa em nói về vua và hoàng hậu, nhưng chúng nói không nhiều, nàng chỉ tưởng tượng ra rằng: vua là một ông già hiền từ, ngài già lắm rồi, tóc ngài bạc trắng, ngài đội vương miện bằng vàng có đính những viên ngọc long lanh thật đẹp; còn hoàng hậu, bà mới thật hiền từ, bà giống hoàng tử nhiều lắm, và như thế tất bà cũng dễ thương như hoàng tử! Phải cứu vua và hoàng hậu, phải gặp hoàng tử nói cho chàng biết mới được! Nhưng làm thế nào để gặp hoàng tử ?

XX trần trọc thêm nữa, nằm trong ổ rơm không được nữa, nàng ngồi lên, trong bóng tối đen kịt nàng lại thấy hình bóng của hoàng tử, chàng nhìn nàng thật âu yếm và cặp mắt mới buồn làm sao! XX khẽ gọi "Hoàng tử! Hoàng tử!" chung quanh yên lặng lạ lùng, tất cả như không có một sinh vật nào ở quanh đây đang sống, chỉ có một mình XX sống thực ở chốn này, tất cả chung quanh lặng lẽ lạ lùng, không một tiếng dế kêu, không có tiếng chuột chạy, không có tiếng chim ăn đêm, cũng chẳng có cả những tiếng "vo vo" của ngàn sao trong đêm tối nữa, yên lặng quá, lạ lùng quá!

XX lần tay, cố tìm chiếc thẻ ngà nan quạt, trong đêm đen kịt tay cô chạm vào mảnh ngà dài, thật mịn, và tay cô chạm vào viên ngọc lưu ly xanh biếc. Cô lấy hai thứ ấy ra khỏi bọc quần áo, trong bóng đêm cô nhẹ nhẹ vuốt ve ngọc và thẻ ngà nan quạt . Cô trang trọng đặt hai thứ xuống ổ rơm, lắng hết tâm hồn cô khẽ gọi "Hoàng tử! Em vẫn ở bên chàng!" Tiếng cô thì thầm chỉ một mình cô nghe thấy! XX với tay sờ chiếc áo khoác vải nâu cô vẫn để ở đầu ổ rơm, cô khoác tấm áo lên lưng, trời đêm xuân hơi lạnh lạnh. Cô nhắm mắt, và trong đêm tối vẫn thiết tha gọi thật khẽ, thật khẽ: "Hoàng tử! Em vẫn ở bên chàng: Hoàng tử, em vẫn ở bên chàng!" Mi mắt cảm thấy chói chang như thể cô đang đứng giữa sân giữa mặt nhìn mặt trời, cô bừng mở mắt! Ô hay! Hoa rực rỡ quá, cây cỏ xanh mướt lạ lùng, trời cao xanh thăm thăm trong bóng đêm mịn như hồ phách đen! Sao lạ vậy ? Đây là đâu ?

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy ngay trước thềm có cỗ xe ngựa, con ngựa sắc trắng dưới ánh sao đêm lông nó như xanh mướt, và chiếc xe trắng mờ như ghép toàn bằng ngà! Xe của ai ? Xe của ai ? XX chợt nghe trong đầu có tiếng giục: "Lên xe! lên xe đến ngay cung vua Lên xe! Cung vua!" Và cô không ngập ngừng đứng ngay lên. rảo bước lên xe! XX chưa bao giờ đi xe ngựa, cũng chưa bao giờ ra khỏi làng, nhưng bây giờ cô cầm trong tay dây cương ngựa, dây cương bằng lụa tím đính những mảnh lấp lánh như ngàn sao trên trời xuống đậu dây cương. Cô đứng trên xe, và con ngựa tuyệt đẹp vươn cổ cất vó chạy đi Cô nghe trong đêm yên lặng vó ngựa dồn dập, thật vang, thật đều, xe đi nhay bay vùn vụt trên con đường, nhà cửa làng mạc là những vệt đen sì tụt nhanh lại phía sau Gió tung mái tóc cô, tà áo khoác màu nâu căng ra phía sau lưng cô như một cánh buồm. XX cảm thấy trong lòng rạo rực, cô nghe rõ tiếng nhịp tim đập đều đều và những dòng máu chảy đi thật nhanh trong người, chưa bao giờ cô lại được đi trong đêm tuyệt diệu như thế này!

Xe vùn vụt qua nhiều nơi, nhiều làng mạc, và có cả thành thị nữa, rồi băng băng đến trước một vùng lâu đài nguy nga, đèn các rực rỡ, XX không kịp nhìn và cũng chẳng biết nơi này là đâu, cô cứ để cho xe chạy đi tùy con ngựa muốn chạy đến đâu cũng được . Rồi se vào một khoảng sân rộng, cây cối như được xếp thành hàng lối ngay ngắn, xe vòng vèo theo những con đường rộng vắng lặng, cuối cùng tới trước một cửa thành. Cô vẫn đứng trên xe, tay còn cầm dây cương lụa tím . XX ngửa mặt nhìn lên thành cao, đúng lúc trống hiệu vang càng nghiêm trọng, cửa thành mở ra, lập tức con ngựa cất vó kéo chiếc xe băng băng chạy vào trong. XX thấy có nhiều người nhưng cô không kịp nhìn rõ. Xe tới trước thềm dừng lại, đèn nến nơi đây thật nhiều, lâu đài nguy nga, thềm như lát bằng ngọc biết, hoa rực rỡ trăm loại, đây là đâu ? Đây là đâu ?

Cô không kịp nghĩ ngợi, từ bên trong một người áo quần sang cả, trông ra vẻ một bậc vương giả, người ấy đi ra tới trước xe thì dừng lại kính cẩn cúi đầu nói:

- Xin mời công nương, hoàng tử đang đợi!

XX kinh hãi, hoàng tử đang đợi nàng! Trong một thoáng nghĩ ngợi, cô xốc

lại tà áo khoác màu nâu, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ xoa mái tóc kín đáo che đi nhiều phần khuôn mặt, và cô gắng vươn thẳng người cho cao lên, rồi thông thả xuống xệ Túc thì, người ra đón cô ưỡn thẳng ngực, xoay gót bước đi dẫn đường cho cô XX bước vội theo người ấy, cô đi ngang qua một tiền sảnh mênh mông, vào một căn phòng bát ngát, qua một khung cửa đồ sộ, rẽ vào một hành lang dài, vượt qua một dãy lầu các đồ sộ, tới trước một khu đền đài thâm nghiêm, lên một bậc thềm cao, qua một cây cầu bên dưới nước tuôn róc rách, và lại vào một tòa nhà thật im lặng. Người dẫn đường khẽ nghiêng mình giơ tay làm hiệu, XX dừng bước cô đứng trước một khung cửa bọc nhung vàng rực rỡ. Người dẫn đường lại hiện ra đứng nép về một bên cửa, người ấy cúi đầu tỏ vẻ tôn kính. XX hồi hộp, hai cánh cửa bọc nhung vàng chậm chậm mở ra, cô nhìn thẳng vào trong; đây là một căn phòng thật rộng, trần cao lồng lộng, có nhiều cây cột lớn chạm rồng trở phượng. Ánh sáng trong phòng chói chan, cô thấy nhức ở mắt. Trong phòng ấy có hai chiếc giường rộng dát vàng nạm ngọc, hai chiếc giường đặt cách nhau, ở giữa là một chiếc bàn cũng rực rỡ màu son. Hai bên giường, cô thấy có những người đứng, người đi lại, tất cả áo quần đều tỏ ra là những bậc vương tôn, quốc thích hoàng thân, hoặc các quan lớn trong triều XX vừa nhận thấy như thế, đã thấy ông hoàng trong mộng của cô bước ra, hoàng tử mặc chiếc áo dài bằng vóc xanh thật trang nhã, chàng bước vội ra mặt trang nghiêm mời cô vào XX thản nhiên bước vào trong phòng đầu cô hơi cúi xuống, mái tóc lò xo làm cho cả trăm cặp mắt trong căn phòng cũng chẳng trông rõ mặt cô. Bước lại bên hai chiếc giường, cô hiểu ra ngay: vua và hoàng hậu nằm ở đây, chung quanh là những người trong hoàng tộc. Trên mặt bàn giữa hai chiếc giường, cô thấy thật nhiều chai lọ thật đẹp bằng vàng, ngọc, những lọ thuốc, và hai chiếc bát bằng ngọc trắng bên trong đựng thuốc đen kịt. XX đến bên giường đức vua trước, cô quỳ xuống bên giường. Vua thiêm thiếp trong hơi thở nặng nề, ngài không ngủ nhưng có vẻ mệt mỏi lắm, ngài đang gắng gượng chống trả với Thần Chết, ngài nhìn XX với con mắt mờ đục nhưng đượm vẻ thương yêu Bên giường bên kia, hoàng hậu cũng như nhà vua, cả hai mệt mỏi và rõ ràng là đợi giờ phút cuối cùng. XX chợt thấy lòng dâng lên nỗi cảm thương dị kỳ, cô trào

nước mắt, cố nén tiếng nức nở, cô nói như ra lệnh:

- Tắt bớt đèn đi! Tắt thật nhiều đèn đi!

Tiếng nói của cô như một mệnh lệnh uy nghiêm, tức thì những ngọn bạch lập khổng lồ được dập tắt ngay, chỉ còn lại vài ngọn nến nhỏ, trong phòng bóng tối êm dịu lại, những bóng người đi lại thật lặng lẽ, không một tiếng động. Ngàn hoa bên ngoài các khung cửa lớn chậm chậm tràn vào căn phòng, không khí mát rượi. XX lại tới quỳ bên giường đức vua, cô cầm tay ngài, tay vua khăng khiu, ngài gầy lắm. Cô khẽ cúi xuống, hôn lên bàn tay khô khan của đức vua, nước mắt cô trào rạ. Cô thấy bàn tay đức vua yếu ớt, cố lần lên đặt lên đầu cô, vua run run vuốt tóc cô. XX cất giọng thật êm, giọng cô nghe như có gió lùa theo, cô nói khẽ nhưng thật rõ ràng, tất cả mọi người đều nghe thấy, cô nói:

- Ôi đức vua, đức vua nhân từ sáng suốt! Ngài ở ngôi cao cả, hạnh phúc nhất trần gian, uy quyền đến tột đỉnh, ngài đem sự sống đến cho thần dân, đem sự sống đến cho muôn loài, ngài xin được Trời ban cho mưa, xin được Đất cho nhiều lúa gạo, và thần dân của ngài nhờ thế được ấm no, trăm loài nhờ thế mà sinh sôi nảy nở ngày chẳng hết. Ngày xưa, ngài sinh ra trong nhung lụa, lớn lên trong ân huệ trời ban, vì thế trí ngài thông minh, núi cao mượn sao trên trời đem ánh sáng đến cho vua, biển rộng mượn sức trời đem sức mạnh đến cho vua, rừng thẳm mượn nhựa sống của ngàn vạn cổ thụ giúp cho ngài rung động mãnh liệt trong tình yêu thương và ruộng đồng cô đúc lại tinh hoa của sự sống mà gửi gắm vào hoàng hậu yêu thương của đức vua, làm cho hai ngài hưởng được hạnh phúc tràn trề, rồi lại đến những dòng sông dài, sông chảy qua những vùng đất bao la màu mỡ, qua những cánh rừng âm u một đời người đi chưa hết, quanh co dưới chân những rặng núi ngất trời lượm lặt những tinh hoa của sự sống, rồi sông dài về tới đồng bằng, dâng lên vua và hoàng hậu tuổi thọ dài bằng dòng sông, vì thế vua và hoàng hậu sẽ có tuổi thọ ngang với sông dài. Hôm nay, đức vua nhân từ và đức hoàng hậu hiền từ có điều chẳng vui, để đến nỗi trí sáng của ngàn sao lại muốn tắt trong ngài? Biển rộng dậy sóng mà cũng không đủ mạnh để ngài nhắc được tay lên, bước được chân đi? Ruộng đồng phì nhiêu như thế mà cũng chẳng tiếp được thêm tinh hoa của sự sống cho ngài, sự rung động

yêu thương của rừng già đem lại lúc này không làm cho ngài rung động trong tình yêu thương nữa hay sao, và sông dài còn đang chảy xiết, thế thì tại sao đức vua nhân từ và hoàng hậu hiền từ lại muốn chẳng cùng với sông dài giãng thêm tuổi thọ ? Ôi vua nhân từ, ôi hoàng hậu tuyệt vời nhân ái, đến lúc này quả thật ngài đã có những hoàng tử như những vì sao, mạnh như sóng biển cả, trí lớn như trời cao, chung quanh ngài đã có những nàng công chúa đẹp tuyệt trần, thông minh hơn cả linh dương, hát hay hơn cả sơn ca, chung quanh ngài bây giờ đã có những hàng thủ túc trung thành, tài giỏi, và ở ngoài kia ngài đã có cả đám thần dân thương yêu đang lo lắng cho ngài! Thế thì hỡi đức vua nhân từ, hỡi hoàng hậu nhân ái, các ngài hãy đứng lên cao như núi, hãy khỏe mạnh như biển, hãy dồi dào sự sống như rừng rậm, hãy sẵn sàng những tinh hoa như ruộng đồng phì nhiêu, các ngài phải khỏe mạnh, để cho con cháu được vui mừng, để thần dân của ngài được hạnh phúc. Lúc này đây, hai ngài hãy ngủ đi, ngủ thật say, ngủ trong tiếng ca của muôn sao trên trời, của sóng biển ru ru, của hơi mát của rừng rậm, và trong êm đềm nâng niu của ruộng đồng, trong thương yêu quý trọng của trăm dân! Ngủ đi, hỡi đức vua nhân từ, hỡi hoàng hậu nhân ái, không có thuốc nào trên thế gian này làm cho khỏe mạnh được, chính ngài với hạnh phúc trời ban sẽ cho ngài được mạnh khỏe! Ngài mai, lúc mặt trời lên, cũng là lúc đức vua nhân từ và hoàng hậu nhân ái mạnh khỏe, bệnh tật chẳng làm gì mà có, chỉ có con người cho rằng mình có bệnh nên bệnh mới sinh ra! Ôi đức vua nhân từ, đức hoàng hậu nhân ái, vạn vật sẽ tiếp tục giữ cho ngài ngủ ngon, và vạn vật sẽ mang lại sức khỏe cho ngài, thần dân của ngài cầu nguyện cho ngài!

Tiếng nói của XX đều đều, cực kỳ rành mạch, hết sức êm đềm, không gian như chậm chậm chuyển động theo lời nàng nói, thời gian như đi chậm lại đón nghe âm thanh dịu dàng, và trong căn phòng mênh mông trần cao vời vợi ấy cả trăm con người nghe rõ giữa tiếng nói của XX , có hai tiếng ngáy đều đều nhẹ nhẹ của vua và hoàng hậu trong giấc ngủ thật êm đềm, thật say sưa Đêm nay hai ngài mới có được giấc ngủ tuyệt vời, nhiều đêm rồi hai ngài không ngủ, và cả ngày thiêm thiếp trong trạng thái không ngủ không thức, thật mệt mỏi.

XX ngừng nói đã lâu, nàng vẫn quỳ bên giường của đức vua, tất cả mọi người còn đứng im lặng cả ở chung quanh, bây giờ XX mới nhận thấy hoàng tử cũng đứng bên cạnh nàng, chàng như còn đang chìm trong giấc mơ. Cô đứng lên, thật nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên bàn tay đức vua, sang bên giường hoàng hậu cô cũng nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên bàn tay trắng như ngà của bà, bàn tay dè trên mép chiếc mền lông công xanh biếc. Rồi cô lặng lẽ đi ra. Hoàng tử vội đứng lên theo bước chân cô, nhiều người đi theo. Ra đến ngoài, XX bước ngay lên xe, con ngựa sắc trắng nhưng lại có dáng xanh biếc dưới ánh sao đêm cất bước phóng đi thật nhanh. Hoàng tử không kịp nói một lời, không ai kịp có một cử động gì, chiếc xe trắng như ghép bằng ngà vun vút lướt đi trong bóng tối quanh co giữa những con đường rồi chớp mắt dạng.

Hoàng tử còn đứng bên thềm, mọi người còn đứng bên thềm. Cô gái lạ là ai, nàng ở đâu tới, không một ai trông rõ mặt nàng, nhưng ai cũng thấy rõ nàng khoác chiếc áo ngoài thật rộng bằng nhung nâu cực mịn, màu nâu của những hươu nai trong rừng. Và nàng đã ra đi cùng bí mật như lúc nàng tới! Tỉnh mơ hôm nay gà gáy thật lớn, tiếng gáy nghe như tiếng trống giục ngay bên cạnh tai. XX giật mình thức giấc, cô ngồi ngay lên. Trên ổ rơm, chiếc thẻ ngà nan quạt và viên ngọc bích lưu ly cô đề lên ngủ suốt đêm qua, giấc ngủ thật êm đềm. XX vội giấu hai vật quý của hoàng tử tặng vào đồng quần áo rách rưới, và một ngày vất vả mới lại bắt đầu.

Cô quần quật với vườn tược, với heo gà, với nhà cửa, với mấy con trâu phải đi cắt cỏ, với những bữa cơm của cả nhà, và cô lâng lâng trong tâm hồn, hôm nay cô vừa làm việc vừa nhớ đến hoàng tử, cô thoáng thoáng thấy gặp hoàng tử bên cạnh giường vua và hoàng hậu, cô tin là cô đã gặp vua và hoàng hậu. Lần lần, cô nhớ lại đêm hôm qua, cô băn khoăn và ngạc nhiên nhiều lắm. Nhưng cô giữ kín ở trong lòng với tất cả những gì đêm hôm qua xảy ra, và hôm nay cô nhớ lại cả.

Rồi loa truyền lại loan tin đức vua và hoàng hậu đã mạnh khỏe, các ngài đã ra lệnh cho hoàng tử mở lại các buổi hội lễ! Mà thật thế, ngay sáng hôm sau khi thức giấc, sau giấc ngủ trọn một đêm và đến tận giữa trưa vua và hoàng hậu tỉnh giấc, hai ngài cảm thấy trong người khoan khoái, khỏe mạnh hẳn.

lên,hai ngài ngò lên và nói rằng "Trong người hai ngài không thấy có bệnh tật,đau ốm gì ! " Vua còn nói rằng trong giấc ngủ,ngài thấy có một cô tiên đến kể chuyện cho ngài nghe như cô tiên kể chuyện mà ngài ngủ được ngon giấc,lúc tỉnh dậy chẳng còn thấy mệt mỏi gì trong người,ngài cảm thấy khỏe mạnh như hồi mới bốn chục tuổi ! Và hoàng hậu,bà cười thật tươi rồi bảo :cô tiên ấy còn hôn lên tay bà vì thế bà thấy khỏe hẳn lên,lúc này bà mới chỉ ba mươi tuổi là cùng ! Mọi người mừng vui vô cùng,hoàng tử kể lại mọi việc cho vua và hoàng hậu nghe ,chàng nói :

-Cô tiên ấy mặc chiếc áo khoác rộng bằng nhung màu nâu thật mịn,cô bước đi êm vô cùng,chính cô tiên ấy ra lệnh tắt hết đèn nến trong phòng đi,có một điều là chẳng ai được thấy rõ mặt cô cả ! Trong lúc đó cô tiên ấy hôn lên tay mẫu hậu .Mẫu hậu có trông thấy mặt cô ấy không ?

Hoàng hậu nói rằng,bà chỉ thấy một dải tóc dài thật mịn phủ lên bàn tay bà,dải tóc ấy che mất khuôn mặt cô tiên,vì thế bà cũng không biết mặt nàng .Và vua thì ngẫm nghĩ,ngài vừa tin là có tiên trên trời xuống chữa bệnh cho ngài và hoàng hậu ,nhưng ngài cũng lại nghi ngờ không tin bởi vì ngài nghĩ tất cả mọi người ở đây đều thấy cô gái ấy,nghe cô ấy nói với vua và hoàng hậu,rồi cô ấy lại ra đi chứ không biến đi,có điều là cô ấy đến như thế nào,rồi đi đâu thì mau lẹ lắm,khiến không ai kịp hỏi han điều gì .Vua thắc mắc,cung vua không phải là nơi ra vào cũng được,thế mà cô gái ấy một mình một ngựa rong ruổi như chẳng có ai canh giữ cung điện,cô tới rồi đi không thấy có ai trình báo gì,như thế thì phải nghĩ ra sao ? Ngài truyền hoàng tử phải hết sức để tâm xem xét người con gái lạ ấy là ai,ngài quả quyết,cô gái ấy là người thật,nàng đã tới đây bằng xe ngựa chứ không phải là cưỡi mây trên trời bay xuống,nàng nói những lời hiển nhiên là đúng,vì thế mà vua và hoàng hậu hiểu ra từ đấy bệnh tự nhiên lui hết .Rồi khi được tâu trình là hội lễ kén vợ của hoàng tử phải gác lại vì vua và hoàng hậu đau ốm,vua cười thật tươi nói với hoàng hậu :

-Này hậu,chỉ vì trẫm với hậu đau ốm mà chút nữa thì hại đến hạnh phúc của con ta ! Vậy trẫm truyền hoàng tử phải tức thì cho loa đi báo cho mọi người biết là hội lễ mở lại .

Thế là hội lễ lại từng bừng yến nhạc ban ngày lại liên miên,chiều tối dạ vũ

lại náo nhiệt .Và làng Linh Xuân lại vắng bóng người lúc ban ngày .XX lại được nghe ba cô em nói về những buổi lễ hội,những buổi dạ vũ,và nhất là nói về hoàng tử .XX nghe nói :hoàng tử lúc này càng tươi đẹp hơn trước nhiều lắm,chàng ân cần hỏi thăm mọi người và hoàng tử đang ra sức tìm một cô gái có chiếc áo khoác ngoài thật rộng màu nâu lông hươu nai,chiếc áo ấy bằng nhung rất mịn .Nhưng hoàng tử không thấy cô gái nào mặc chiếc áo như thế,ngược lại các cô được nghe chuyện có một cô gái đi xe ngựa thật đẹp,cô gái ấy đến chữa cho vua và hoàng hậu khỏi bệnh rồi đi mất,nay hoàng tử có ý tìm cô gái ấy .Thế là các cô đua nhau may mặc kiểu áo choàng lớn bằng nhung màu nâu mịn ! Chẳng mấy chốc kinh thành tràn ngập lối áo choàng ấy,hoàng tử chẳng còn biết đường nào mà tìm cô gái,các cô thì cũng lại chẳng hi vọng gì nhờ ở chiếc áo choàng nhung nâu mà được hoàng tử có biệt nhãn .Hoàng tử luôn luôn vui vẻ,nhã nhặn với tất cả mọi người,chàng không để bất cứ ai mất hy vọng,nhưng chàng cũng không có cử chỉ gì khiến cho bất cứ ai cũng có thể lầm tưởng là mình được hoàng tử chú ý đến nhất .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyên

4.

Ngày lại ngày, hội hè tiếp tục, vẫn chưa thấy hoàng tử có cử chỉ gì về chọn lựa cô nào, mà chỉ thấy hoàng tử hay các người hậu cận phục dịch cho hoàng tử nói rằng hoàng tử có vẻ tương tự cô gái đến chữa bệnh cho vua cha và hoàng hậu, nhưng hoàng tử lại không biết mặt cô ấy, cô gái người ở đâu hoàng tử cũng không hay. Hoàng tử cho loa truyền tin đi nói rằng "Ai biết cô gái áo choàng nhung màu nâu ở đâu, báo cho hoàng tử biết thì sẽ được hoàng tử thưởng ngọc quý năm đôi, vàng một trăm nén và xin vua phong cho tước hầu". Loa truyền tin khắp nơi, người ta nhốn nháo đi tìm cô gái, tin đưa về cho hoàng tử nhiều đến nỗi hoàng tử phải mở ra một viện riêng chuyên về xem xét các tin ấy, viện đông đến bảy chục người mà vẫn không xuể. Nhưng tin về thì nhiều mà chẳng có cái nào chỉ ra được cô gái hoàng tử mơ ước. Những kẻ ăn không ngồi rồi ra sức sục sạo khắp nơi, lục lọi không còn chữa một nơi nào, làm phiền đến nhân dân chẳng ít.

Một đàng tại hoàng cung yến tiệc liên miên, hội hè không ngớt, một bên dân gian thì ra sức tìm cô gái áo nâu. Hội hè lâu ngày chưa thấy chán, chứ việc tìm cô gái thì càng lúc càng bật tin, người đời cũng chán cả rồi. Ở nhà, ba cô gái cũng bàn tán chẳng ít. XX nghe thấy cả, nàng im lặng. Có một hôm, một cô vào bếp nhìn thấy chiếc áo khoác màu nâu của XX treo trên cái đinh ở chỗ đầu ổ rơm giường nằm, cô ta bỗng nghĩ ngợi rồi ríu rít gọi hai cô kia tới, cô ta bảo :

Đấy rồi ! đúng cái áo choàng màu nâu đấy rồi ! Hoàng tử đang tìm cái áo này ! Hoàng tử tương tự bà nàng mắt lé, sứt môi lưng gù đấy mà !

Cả ba cô ôm bụng mà cười, cô lớn bảo XX :

-Này bà nàng, hoàng tử đang tìm bà nàng, sao bà nàng không tới đi !

Cô bé lại bảo :

-Lát nữa vào cung, phải chỉ cho hoàng tử biết mới được !

Ba cô lấy làm thích thú với trò đùa ác độc ấy, các cô không thèm nhìn xem XX nghe các cô nói thì nàng thế nào. Quả thật, nghe ba cô nói XX giật mình

thon thót,cô luống cuống lo sợ,cử chỉ của cô ba chị em có thấy nhưng chẳng thèm để ý ,chỉ cho rằng XX bị trêu thì cuống lên mà thôi .Nhưng rồi ba cô đem chuyện cái áo khoác ấy làm đầu câu chuyện nói ra trong cung hoàng tử để mua cười cùng các cô gái khác .Nào ngờ,chuyện đến tai hoàng tử .Hoàng tử nghe xong thì không lấy thế làm trò đùa,chàng nghĩ "Chính ở nhà ba chị em này hai lần có hình ảnh hoàng tử tới,hai lần hình ảnh hoàng tử đều đúng hệt với hai đêm hoàng tử dự hội .Thế thì,biết đâu ở nhà ấy lại chẳng có điều bí ẩn gì ?" Va `hoàng tử hỏi thêm nữa mới được biết ở nhà ba chị em còn có người chị lớn của các cô,người chị ấy xấu xí vô cùng,mắt lé,môi sứt và lưng gù,người chị ấy chưa bao giờ ra khỏi làng .Hoàng tử lại hỏi cận kề về người con gái không may ấy,ba chị em tranh nhau và nói xấu XX khiến hoàng tử nghe thấy cũng nản lòng .Hoàng tử bảo :

-Người xấu không hề chi,miễn là người ấy có đức,lại có hạnh như hành động của người đến cứu chữa bệnh cho vua và hoàng hậu thì dù môi cô sứt,mắt cô lé,lưng gù chẳng nữa,hoàng tử cũng nhớ ơn và quyết chọn người ấy làm vợ .!

Lời hoàng tử nói ra,lập tức mọi người đều nghe thấy cả,mỗi người một lời xúm vào khuyên can hoàng tử,càng khuyên can hoàng tử càng thêm tự ái,chàng bảo :

-Người con gái ấy rõ ràng chẳng liên hệ gì đến hoàng gia,thế mà nàng vẫn bỏ công đến cứu mạng cho vua và hoàng hậu,rồi lại ra đi mà chẳng một ý định cầu mong danh lợi gì,con người ấy xứng đáng để ta kính trọng !

Từ các công chúa,quận chúa,đến các công nương tiểu thư danh giá thế phiệt,xuống đến gái nhà dân giả tất cả nghe hoàng tử nói quả quyết như thế thì đều có lời khuyên can hoàng tử không nên để cho một việc mơ hồ biến thành một lời hứa không thể sửa đổi được,làm hại đến cuộc đời hoàng tử .Nghe những lời khuyên can như thế hoàng tử cũng xiêu lòng,nhưng ngẫm nghĩ lại chàng lại thấy trước mặt biết bao nhiêu mỹ nhân,chàng đã nói ra những lời lẽ tràn đầy nhân nghĩa,quý trọng đức hạnh còn hơn cả sắc đẹp,nay lại đổi ý thì quả thật chàng không phải là kẻ trượng phu,không phải là một hoàng tử có phẩm cách đúng như tên của chàng là Hiền Nhân ! Thế là hoàng tử quyết định cho sứ giả đi khắp nơi rao rằng " Người con gái nào

chứng tỏ được rằng chính nàng là người cưỡi xe lạ,khoác chiếc áo màu nâu giữa đêm tối hoàng cung cứu vua và hoàng hậu khỏi bệnh nguy kịch,thì dù người con gái ấy có diện mạo xấu xí đến thế nào hoàng tử cũng trân trọng mang lễ vật tới tận nơi xin được cưới nàng làm vợ ! " Và hoàng tử tức thì vào tâu cho phụ vương và mẫu hậu biết quyết định của chàng .Trước mặt vua,hoàng hậu và cả triều đình ,hoàng tử nói :

-Muôn tâu,tính mệnh con người ta không có gì đáng quý hơn được,tính mệnh của vua và hoàng hậu lại càng đáng trọng hơn nữa,có báu vật nào trên thế gian này lại có thể đánh đổi được lấy tính mệnh của vua và hoàng hậu ?Thế thì,người đã có công cứu vua và hoàng hậu khỏi bạo bệnh các quan ngự y đã chịu bó tay,thì người ấy xứng đáng được vua,hoàng hậu và cả hoàng gia triều đình phải đối xử biết ơn như thế nào ?Vả chẳng,vì lễ hội của riêng con,mà phụ vương và mẫu hậu phải bị mệt mỏi mà sinh bệnh,nay con thấy con có bốn phận phải đem cuộc đời của mình mà đền đáp ân nhân ấy .Thái độ của người con gái ấy,phong cách của nàng,mọi người đều thấy cả,con thấy con sẽ hạnh phúc khi chung sống với một con người như vậy !

Vua lắng nghe hoàng tử tâu rồi ngài chậm rãi phán :

-Trẫm hiểu ý vương nhi,trẫm mừng là hậu đã sinh cho trẫm một hoàng tử xứng đáng với tên gọi :Hiền Nhân .Trẫm và hoàng hậu thật nhớ ơn người con gái đến cứu mệnh,nhưng trẫm với hoàng hậu không bao giờ lại vì tính mệnh của mình mà làm mất hạnh phúc của người khác .Vậy trẫm khuyên vương nhi hãy thận trọng trong quyết định chọn người trăm năm !

Hoàng tử khẳng khẳng với ý định của mình,vua và hoàng hậu đành phải nghe theo chàng .Như thế,hội lễ hoàng tử kén vợ chẳng còn thích thú hi vọng gì cho tất cả mọi cô gái,hội lễ hốt nhiên trở thành tẻ nhạt .Nhưng các cô lại nghĩ ù không có hi vọng lấy được hoàng tử,nhưng cũng nhân hội lễ này tìm lấy một người chồng dòng dõi thế phiệt,vương tôn công tử,như thế cũng là dịp tốt;thêm nữa,cũng nên tiếp tục dự hội để xem rồi cuối cùng ông hoàng đẹp nhất trần gian,tài hoa nhất mực này cưới được người vợ như thế nào ?Vì thế,hội lễ vẫn từng bừng,vẫn tấp nập,các cô vẫn trọng vọng hoàng tử,nhưng lại dốc hết tâm trí sang việc tranh giành ngấm ngầm các vương tôn công tử !Về phần các công tử,thì ai cũng yên lòng về điều :hội lễ có

những mỹ nhân, từ đây không phải lo lắng là mỹ nhân mình lựa chọn ở chốn này lại có thể bị lọt vào tay ông hoàng ! Và hội lễ càng thêm nồng nhiệt . Ba chị em làng Linh Xuân cũng xoay sang tìm kiếm một công tử cho mình, ba cô tiếc biết mấy ông hoàng tuyệt vời ấy, càng nghĩ các cô càng hậm hực . Rồi từ chỗ hậm hực ấy các cô nghĩ ngợi mãi về những lời lẽ cương quyết như thề nguyền ấy của hoàng tử, các cô nhớ đến cô gái xấu xí mắt lé, môi sứt, lưng gù ở nhà mình, "con bà nàng" chỉ còn thiếu có thọt chân nữa là đủ với những lời hoàng tử nói . Ba cô thấy ghen tức với XX, vì XX đã có được những tật nguyền xấu xí ấy !

Từ đấy, ba chị em thù hằn với cha mẹ, tìm cách để hại XX, làm cho hoàng tử phải khổ đốn ngã nề một phen cho bỏ tức ! Ba cô liền phao âm mưu rằng : các cô đã nhìn thấy con XX mắt lé, môi sứt, lưng gù quả có nhiều phép lạ . Nào là : mức nước ao vào thúng mà nước không chảy ra, rồi nó đọc thần chú nước ao biến thành cám thật ngon cho heo ăn, nào là sáng sáng nó dựng chổi giữa sân làm sạch bụi phép tức thì cây chổi quét lia lịa, chớp mắt là sạch nhẵn tất cả mọi nơi : nào là, bữa nọ mẹ chúng nó đau ốm thêm ăn cá chép, con XX ra ao thò tay xuống nước vẩy cá lại, chọn lấy một con đem về làm thịt, một hôm đàn gà mấy chục con trong chuồng bỗng bị bệnh dịch lăn ra toi cả, con XX hốt một nắm trấu tung lên cao miệng hô "sống lại, sống lại" thế là cả bầy gà đứng lên đi lại khỏe mạnh như thường, ba chị em thấy XX có nhiều phép lạ, thì nhìn thấy : có một đêm, XX cưỡi một chiếc xe trắng ngà thật đẹp, con ngựa kéo xe sắc trắng như tuyết, XX tự tay cầm dây cương, nó mặc chiếc áo choàng rộng màu nâu, không biết nó đi đâu về ... Ba chị em vừa tự nghĩ ra, vừa theo những chuyện bịa đặt của cha mẹ các cô mà phao đi những chuyện như thế, chẳng mấy chốc cả làng đều biết, rồi cả nước đều hay, kinh thành ầm ầm rủ nhau về làng Linh Xuân để xem người tiên đội lốt xuống trần . Hoàng tử Hiền Nhân cũng được trình cho biết, ông hoàng vừa băn khoăn vừa nghi ngờ, hoàng tử băn khoăn là từ trước sao không nghe nói gì về những việc như thế, chỉ sau khi hoàng tử có những lời đoán quyết như vậy mới có những chuyện lạ kỳ xảy ra ? Còn nghi ngờ, thì hoàng tử chưa quên chuyện hai lần hình ảnh hoàng tử vẽ trên sân nhà ba chị em, ai vẽ ?

Hoàng tử cho người nghe ngóng mọi nơi, chàng lại cho người bí mật tới tận làng Linh Xuân để dò la .Hội lễ vẫn từng bừng, bây giờ thêm ồn ào về việc cô gái xấu xí ở làng Linh Xuân, chuyện nói trong hội lễ lúc này càng thêm sôi nổi .Hoàng tử ngoài mặt vẫn ung dung, niềm nở tiếp khách, nhưng trong lòng thì đã bắt đầu thấy bồn chồn ,nhiều suy nghĩ .Người ta vẫn đồn, và người các nơi hoàng tử sai đi về trình cho hoàng tử biết :quả thật có cô gái xấu xí ấy, nàng xấu vô cùng, nàng chính là cô chị của ba chị em, cô gái xấu xí ấy từ lúc sinh ra cho đến giờ chưa hề ra khỏi làng ,cô ấy không có chút gì là có những phép lạ thần tiên như người ta nói !

Nhưng, người ta lại đồn thêm mãi về những chuyện lạ tiếp tục xảy ra, những chuyện ấy người ta bảo là chính do cô gái làm nên, và chính người ta tận mắt trông thấy .Đến khi hỏi :ai được tận mắt thấy các phép lạ của cô gái xấu xí thì không ai nhận cả ! Hoàng tử hoang mang, hết thấy các thiên kim tiểu thư ,các cô gái dự lễ hội đã trông thấy vẻ bản khoăn ,suy nghĩ của ông hoàng .Nhiều lúc ông hoàng có dăg thần thờ, nhiều lúc ông lại nghiêm nghị lăm băm một mình điều gì .Rõ ràng là ông hoàng đang lo lắng, tại sao ông lo lắng ?Không lẽ ông hoàng mơ tưởng tương tư một cô gái xấu xí hèn hạ đến như thế sao ?Người ta còn đồn rằng ông hoàng quả thật tương tư cô gái xấu xí, có đêm ông hoàng bí mật đem người hầu thân tín lên đến làng Linh Xuân để tìm cô gái, và ông không gặp được nàng vì lúc ấy cô nàng đi xa rồi, trên đường về ông hoàng có gặp chiếc xe trên đó có cô gái ấy cầm cương ngựa, ông hoàng toan đuổi theo chiếc xe nhưng xe đi mau lắm không thể đuổi kịp được, lúc ấy trời gần sáng và ông hoàng đành phải vội vàng về cung !

Hoàng tử Hiền Nhân nghe thiên hạ đồn đãi, xem ra có vẻ kín đáo vì nể sợ hoàng tử, thì chàng ngẫm nghĩ nhiều lắm .Cuối cùng hoàng tử quyết định người ta đồn như thế, tại sao ta không bí mật tới đây một phen xem sao ? Nhưng hoàng tử đi vào lúc nào được ?Ngày hay đêm tối lúc nào hoàng tử cũng phải có mặt ở các cuộc lễ hội, chỉ đến lúc tan buổi dạ vũ thì trời đã quá khuya rồi, và lại lúc ấy người ta ra về đông lắm, đi lúc ấy thật chẳng tiện chút nào ?Suy tính mãi, hoàng tử tìm ra được một cách, ngay trong chiều hôm nay, lúc mặt trời sắp tắt hẳn, hoàng hôn tranh tối tranh sáng, hoàng tử lui

về cung thay áo dạ hành,lưng mang theo gươm ngắn Thái An,đầu bịt bằng khăn the Sương Ti của hoàng hậu ban lúc hoàng tử đủ tuổi trưởng thành để kén vợ rồi chàng gọi

...đầu bịt bằng khăn the Sương Ti của hoàng hậu ban lúc hoàng tử đủ tuổi trưởng thành để kén vợ,rồi chàng gọi người hầu thân tín Dục Đông bảo sửa soạn áo quần đi đêm,rồi hai thầy trò lén lên ngựa ô lẫn vào bóng đêm ra sức giục ngựa .Tại cung,hoàng tử cho người ra báo với quan khách,các cô rằng :chiều hôm nay hoàng tử vương chút việc bận,vì thế ngài sẽ tới dự dạ hội dạ vũ trễ,để bù lại buổi dạ vũ kéo dài đến tận sáng !

Ra khỏi hoàng cung,hoàng tử rap mình giục ngựa,người hầu Dục Đông cũng ghì cương thúc con ngựa lướt đi như bắn trong đêm tối .Hai thầy trò ra đi trong đêm tối vắng vẻ,quay nhìn lại thấy chốn cung điện đèn đuốc sáng chói lợi một vùng trời .Hoàng tử thấy trong lòng hào hứng,chàng bảo Dục Đông cho ngựa lên ngang với ngựa của mình,rồi bảo :

Dục Đông,ngươi là người thông minh,hiều nhiều biết rộng,ngươi nghĩ thế nào về cô gái xấu xí người ta đồn ầm ầm ấy ?

Dục Đông bị hỏi bất ngờ,nhưng ông là người thông minh lắm,tài đối đáp như nước chảy mây trôi của ông rất được hoàng tử yêu thích,nghe hoàng tử hỏi,Dục Đông đáp ngay :

-Thưa hoàng tử,tôi nghĩ trong thế gian này việc gì cũng có thể xảy ra được .Một cô gái xấu xí,đấy là việc thường có mà thôi,duy có điều;cô gái ấy có những phép tiên như thiên hạ nói thì chính tôi đã theo lệnh hoàng tử tới tận nơi dò la mà chẳng thấy có gì .Tuy thế,ta cũng lại phải nghĩ rằng:phép tiên,người tiên chẳng phải là lúc nào kẻ trần tục cũng thấy được,chỉ những lúc cần phép tiên mới xảy ra .VẬY,cũng có thể có những huyền bí ấy !

Hoàng tử lại hỏi :

-Liệu có thể nào chính cô gái xấu xí ấy đã làm những việc người ta nói không ?Còn người con gái đến cứu chữa cho vua và hoàng hậu thì sao ?

-Thưa hoàng tử,tận mắt thấy cô gái làm những phép lạ,thì chưa ai thấy .Còn người con gái đến cứu chữa cho vua và hoàng hậu thì không còn nghi ngờ gì nữa,tiếc một điều là không một người nào được thấy mặt nàng .Như thế,ta phải nghĩ rằng :một là nàng xấu xí ghê gớm lắm,không muốn cho ai

thấy mặt,hai là,nàng chính là tiên,không muốn để những người trần tục thấy dung nhan .Nhưng dù thế nào chẳng nữa,cũng là có người con gái ấy thật !

Ngực khua vó gập rút,hoàng tử nghe Dục Đông nói ngẫm nghĩ,thêm một chặng đường nữa chàng mới lại bảo :

-Người thấy cô gái ấy đối với ta có ý nghĩa gì không ?

-Thưa hoàng tử,ý nghĩa nhiều lắm,lớn lắm ...

Hoàng tử cắt ngang :

-Lớn thế nào,nhiều thế nào ?

-Thưa,người không quen biết,chẳng quan phận gái trong đêm hôm một mình ra đi tận tình đem nghĩa lý cuộc đời thật huyền diệu ra chỉ một lời nói chữa được bệnh cho vua và hoàng hậu,con người ấy chẳng thể tự dừng mà tới,tự nhiên mà hành động như thể cái cây tự nhiên mọc lớn lên dần,ngọn gió tự nhiên thổi tới được ! Thế tất khi nước hồ xao động,là phải có gió thổi qua,ngay như chính việc hoàng tử đang ra đi lúc này đây,cũng phải có cái nguyên do của nó .Vậy cô gái ấy tới,nhất định không phải vì lý do công danh hay lợi lộc gì mà nàng đã tới trong lúc hoàng tử mở hội tìm người trăm năm,làm sao có thể nói chắc được rằng nàng chẳng để ý tới hoàng tử,nàng không muốn là bạn trăm năm của hoàng tử ? Gìn giữ cho vua và hoàng hậu được khỏe mạnh,cũng là gìn giữ lấy hạnh phúc của hoàng tử,cũng có thể có cả của nàng ấy nữa !

Hoàng tử thấy tâm hồn rung động,có thể như thế lắm chứ,nhưng nàng là ai ?

Dục Đông giải thích :

-Nàng là ai ?Đấy là việc mai sau ta sẽ biết,chính vì việc ấy mà hoàng tử đang ra đi lúc này đây .Có điều,tại sao ta phải tìm hiểu ở nơi một cô gái xấu xí như vậy ?Những lời đồn đại trong dân gian đã có điều nào chứng thực là đúng đâu ?Nhưng tôi nghĩ ta cứ đi một lần cho biết,rồi sau đấy sẽ có cách .

Và Dục Đông hướng dẫn cho hoàng tử tới Linh Xuân,đường đi chẳng mấy xa,sao Bắc Đẩu lên tới đỉnh đầu thì hai người đã vào một nơi,rồi hai người lần bước tới thẳng ngôi nhà ba chị em .

Trong ngày hôm ấy,thời tiết quá giữa xuân nắng ấm đã đổi sang nắng

gắt,XX giăng thật nhiều dây ở khắp sân trước làm nơi đem hết áo quần chần mùng ra phơi,cô giăng dây thật thấp vì có thấp cô mới với tới được .Chiều tối,cô đem những đồ ấy vào,dây còn nguyên có ý sẽ tiếp tục phơi vào ngày mai .Lại thêm,rơm trong ổ nằm của cô,trong mấy chuồng bò cũng hư hỏng cả rồi,cô chọn thật nhiều rơm tốt phơi đầy sân để sẽ thay rơm ổ nằm,và thay rơm cho các chuồng bò .Công việc nhà xong xuôi,XX ngồi trên bậc cửa trước sân nhìn lên trời,xem các ngôi sao lấp lánh,sao đi chậm chậm,thật chậm,có lúc như xuống thật thấp giăng đầy trên đầu cô .Thoáng một vệt sao đổi ngôi,XX tủm tủm cười,cô nói một mình :

-Sao đổi ngôi,thế là đêm nay mình có khách tới thăm !

Nói xong cô lại cười thành tiếng,cô làm gì có người quen,làm gì có họ hàng bạn bè,thế mà hôm nay lại có người đến thăm cô ! Đêm hôm nay,vẫn chỉ hình bóng ông hoàng trẻ đến với cô,đến trong đầu óc cô,ông hoàng trong giấc mộng của cô thì chẳng cứ gì đêm tối ông mới tới .Cô ngồi trên bậc cửa,nhớ hoàng tử,lúc này hoàng tử đang làm gì ?Chắc là hoàng tử đang vui lắm,chàng đang cười thật tươi với biết bao cô gái đẹp,sang cả,hoàng tử đang mê man trong hạnh phúc vương giả và tình yêu,cô cảm thấy hơi hờ khi cô thấy hoàng tử cười nói vui vẻ,nhưng rồi cô lại chợt buồn vì hoàng tử không thấy cười với cô,cô chỉ là một đứa con gái xấu xí tật nguyền,và cô đang ngồi một mình nơi đây,trong ngôi nhà vắng vẻ,trong ngôi làng vắng vẻ,một mình cô đơn giữa lúc mọi người đang từng bừng trong hạnh phúc ! Cô buồn bã trở vào,và trên ổ rơm trong xó bếp cô nghĩ tới hoàng tử,hoàng tử,hoàng tử,và cô đi vào giấc ngủ êm đềm .

Quá nửa đêm,sao trên trời đã xê dịch nhiều,hoàng tử và Dục Đông len lén vượt qua khung cửa tre lớn,thận trọng bước lên vào nhà ba chị em .Dục Đông ra hiệu cho hoàng tử biết :đúng là căn nhà này .Hai người chậm chậm thật cẩn thận đặt từng bước chân,bước lên sân gạch .Cả hai vướng vào những sợi dây XX chẳng ra để phơi áo quần,chần màn,nhiều dây lắm .Hai người phải lom khom cúi nhẹ thật nhẹ .Dây chẳng ngang dọc nhiều quá,có lúc sợi dây giật ngược đầu trở lại ,hoàng tử cứ luôn luôn phải với tay gỡ khăn Sương Ti ra khỏi dây .Dục Đông nói khẽ :

-Thưa hoàng tử,bây giờ ta làm gì ?

-Làm sao ta gặp được người con gái ấy ?

...-Hoàng tử muốn công khai gặp cô ta,hay là hoàng tử tránh mặt ?

Hoàng tử ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

-Làm thế nào ta tạm tránh mặt,người gặp cô ta thôi,nhưng phải làm sao để ta thấy được cô ta,nghe cô ta nói nhé !

Dục Đông dẫn hoàng tử trốn vào một góc sân,rồi ông ta đứng thẳng lên đường hoàng bước đi,sợi giây chằng ông cúi xuống tránh,nhưng cốt ý gây ra nhiều tiếng động .Quả nhiên,những tiếng động do Dục Đông gây ra,làm cho chó ở hàng xóm sủa vang .Đợi chó sủa nhiều,Dục Đông mới lên tiếng :

-Có ai trong nhà không ?

Ông hỏi đến câu thứ tư thì có tiếng bên trong nhà lục đục,rồi có ánh đèn,tiếng cửa kêu kệt,cuối cùng ánh đèn ấy đi ra phía cửa,bên trong nhà có tiếng hỏi :

-Ai ở ngoài ấy đêm khuya thế ?

Tiếng nói rõ ràng là tiếng đàn bà,âm thanh nghe nghèn nghẹn nhưng dịu dàng,Dục Đông lên tiếng :

-Tôi lỡ cung đường về kinh đô .Xin được hỏi chút việc !

Cửa mở,XX bước ra ,cô giơ cao ngọn đèn dầu soi nhìn người lạ .Dục Đông nhận ra ngay cô gái xấu xí ông đã bí mật tìm gặp theo lệnh hoàng tử,người con gái trong bóng đêm với ngọn đèn mù mù trông thật gớm ghiếc .Ở góc sân,hoàng tử cố giương mắt nhìn,và chàng đã thấy rõ mặt cô gái,cô thấp bé,xấu xí quá chừng,chắc chắn không thể là người con gái ngày nào vào hoàng cung chữa bệnh cho vua và hoàng hậu được .Hoàng tử thất vọng, lại nghe thấy Dục Đông nói :

-Tôi từ xa về kinh đô,tới đây thì quá trễ rồi,làng vắng chẳng có ai ,may gặp được cô,xin cô chỉ cho tôi đường nào về kinh đô gần nhất ?

Cô gái vẫn giơ cao đèn,cô nói :

-Bây giờ khuya lắm rồi,ông đi vất vả lắm .Tôi thì không dám mời ông vào nhà tạm nghỉ,cha mẹ tôi nghiêm khắc lắm !

Dục Đông nói chặn :

-Không sao,tôi đi được,chỉ xin hỏi cô:tôi ở xa về kinh đô có việc,nhân thể hỏi về những chuyện người ta đồn rằng ở làng này có tiên xuống,có phải

không cô ?

Cô gái vẫn dịu dàng đáp :

-Tiên thì tôi cũng có nghe,nhưng chưa ai thấy !

-Chẳng giấu cô,tôi là người của quan Đại Đô Đốc từ Bắc vào,ngài Đô Đốc sai tôi vào triều trình lên hoàng tử là :ngài có tiểu thư thứ hai cực kỳ xinh đẹp,tài đức vẹn toàn,nay nghe hoàng tử mở hội kén vợ nên ngài muốn tiến dâng tiểu thư vào triều làm dâu vua và hoàng hậu .Tôi ra đi,có nghe chuyện thần tiên ở nơi đây,có ý vào tìm hỏi xem nếu quả thật có người con gái thần tiên ấy thì tìm cách để cho người tiên thành đạt được duyên với hoàng tử,chứ không đem tiểu thư sắc nước hương trời mà tranh giành ngôi vị của cô gái ấy .

Dục Đông vừa nói vừa nhìn kỹ cô gái,nàng vẫn thản nhiên đáp :

-Vâng,hoàng tử đẹp thế,tài hoa thế,tất phải có vợ là mỹ nhân sắc nước hương trời,chứ sao lại lấy vợ là người không tên tuổi trong dân gian được !

-Nhưng hoàng tử là người con chí hiếu,ngài muốn đền ơn người cứu mệnh cho cha mẹ là vua và hoàng hậu nên ngài có nói dù cô gái ấy có xấu xí đến đâu hay là người trong dân gian nghèo hèn,ngài cũng nhất quyết chọn làm vợ .

Cô gái xấu xí cười,đôi môi cô kéo cao,những chiếc răng thật trắng lộ ra,cô bảo :

-Hoàng tử chí hiếu là quý lắm .Nhưng chỉ một chữ hiếu cũng chưa đủ ,làm trai như hoàng tử đứng trong trời đất phải làm sao tỏ rõ được mình là bậc trượng phu nhân nghĩa,lễ,trí ,tín,dũng đủ cả có thể mới xứng đáng là con người để cả thiên hạ ai cũng quý trọng chứ !

Ở góc sân,hoàng tử nghe rõ hết,ngài ngạc nhiên,Dục Đông nghe cô g ai nói,ông một thoáng lạ lùng,rồi tiếp tục nói :

-Cô nói rất phải !Như thế thì hoàng tử phải làm thế nào để biểu lộ ra được những đức tính ấy ?

Cô gái lại cười,cô dịu dàng :

-Hoàng tử nếu có đủ những đức tính ấy thì chính ngài sẽ biết cách để thi thố các đức ấy ra cho thiên hạ biết chứ ! Sao lại phải hỏi tôi ?

Dục Đông thừa cơ hội nói luôn :

-Có lẽ hoàng tử gặp thần tiên thật rồi đấy cô ạ !Thần tiên nhất định ở đâu đây ?

Dục Đông thấy cô gái hơi nhú mào,cô một thoáng bối rối nhưng rồi những tật nguyên xấu xí trên mặt cô lại hằn rõ ngay .Dục Đông nói :

-Thôi cảm ơn cô chỉ cho,tôi nửa đêm đến quấy rầy cô nhiều rồi,xin đi cho kịp sớm mai vào gặp hoàng tử !

Nói xong,Dục Đông chẳng đợi cô gái nói gì thêm,ông chấp tay vái một vái rồi quay đi ngay .Ở góc sân tối,hoàng tử thấy cô gái vẫn giơ cao cây đèn,cô thần thờ nhìn theo Dục Đông .Rồi cô quay lưng khép cửa,lúc ấy hoàng tử mới rào bước cúi đầu theo Dục Đông .Hoàng tử có nhiều hoang mang trong lòng,chàng nghĩ ngợi gấp lắm,bước chân gấp đuổi cho kịp Dục Đông,mặc cho những sợi dây cứ mắc vào đầu .

Ở chỗ lấy ngựa,hoàng tử vội hỏi :

Dục Đông,người thấy thế nào ?

Chính Dục Đông cũng đang thắc mắc nhiều lắm ,ông đáp :

-Thưa hoàng tử,tôi thấy có nhiều điều lạ lắm ! Còn bây giờ thì hoàng tử phải trở về gấp mới được,còn buổi dạ vũ không thể vắng mặt hoàng tử được !

Hai con ngựa phi như bay,tám chiếc vó đóng móng sắt nện ầm ầm trong đêm khuya .Nằm trong xó bếp,XX nghe rõ những tiếng vó ngựa ấy .Cô lắng nghe,cô nhận thấy rõ ràng có tới hai nhịp chân ngựa,còn một người nữa,người ấy không ra mặt gặp cô ! Ai thế nhỉ ?Cô nằm trên ổ rơm,ngửa mặt nhìn lên nóc nhà bếp đen kịt,cô không trông thấy gì,nhưng trong đầu cô đang nghĩ lại những việc vừa rồi,cô đắn đo suy nghĩ từng lời nói,từng sự việc .Người lạ tới hỏi những điều vu vơ,rõ ràng không phải ông ta tìm đường về kinh đô .Ông ta cố tình nói đến chuyện tình duyên của hoàng tử,thế là thế nào ?Lại còn tiểu thư hương trời sắc nước nữa,có thật nàng sẽ là vợ của hoàng tử không ?Không,không thể được ! Hoàng tử là của XX,hoàng tử là người trong mộng của cô,cô không thể thiếu hoàng tử được,vả lại hoàng tử có trao cho cô những vật làm tin,những thứ ấy cô còn giữ ở đây,làm sao để cho hoàng tử lọt vào tay cô gái nào khác được ?Không thể được,hoàng tử là của XX !Nhất định thế !Phải giành cho kỳ được hoàng

tử,nhưng làm cách nào ?Làm cách nào ?Bộ mặt tật nguyên xấu xí,lại thêm cái lưng gù làm cho bộ dạng chẳng khác gì một con khỉ đột quai thai làm sao lại dám mơ tưởng đến ông hoàng đẹp nhất trần gian,làm sao tranh giành ông hoàng với một mỹ nhân sắc nước hương trời được ?XX buồn vô hạn,nhưng cô quyết phải giành cho được hoàng tử !

Lúc buổi dạ hội tan,hoàng tử thức cho đến sáng,chàng trở về cung cho gọi người hầu cận Dục Đông ngay,ngài nóng ruột lắm rồi .Vừa thấy Dục Đông,hoàng tử đã hỏi ngay :

-Người thấy có điều gì lạ ,là lạ thế nào ?Mau nói ta nghe !

-Thưa hoàng tử,điều lạ thứ nhất là cô gái ấy là người thật xấu xí,vóc dáng khó thương,nhưng tại sao ở gần cô ta tôi có cảm giác mình phải thận trọng,kính trọng cô gái ấy đứng đấy mà như một bà hoàng cao quý,lạ lắm hoàng tử ạ !

Hoàng tử nói tiếp ngay :

-Ta nấp ở xa nên không biết điều ấy .Còn nếu người đã cảm thấy như thế,thì chắc là đúng như thế đấy !Điều lạ thứ hai ?

-Thưa hoàng tử,cô gái ấy là gái quê mùa,cả đời chưa ra khỏi làng,nhưng nghe cô nói thì thật ra người ở kẻ chợ,tỉnh thành cũng không có được hiểu biết đến như thế .Hiểu biết của cô gái,không phải là cô ta cố ý dè dặt mà làm thành,tôi thấy nó dễ dạn,gễ dạn như một phong cách vương giả,nghi lễ triều đình hoàng tử đã quen thuộc lắm rồi không cần phải gò bó cũng vẫn tự nhiên làm được,từ đấy tôi thấy cô gái ấy là người có kiến thức sâu rộng,sự thế ấy là một điều lạ trong dân gian .

-Người thấy kiến thức của cô ta như thế nào ?Sâu rộng ra sao ?

-Thưa hoàng tử,kiến thức của cô gái sâu rộng đến đâu thì tôi chưa được biết,nhưng tôi chắc là mai đây ta sẽ biết thật rõ ràng .Còn trong lúc này,tôi quả quyết rằng cô gái ấy có kiến thức văn sách không nhỏ,có sự hiểu biết sử sách không ít .Một cô gái như vậy,tại sao lại có kiến thức như thế ?Đấy là điều lạ thứ hai .

-Người nói rõ một điều kiến thức nào đấy của cô ta cho ta nghe xem sao ?

-Thưa hoàng tử,chính cô ấy đã giảng thật nhẹ nhàng thật minh bạch rằng:hoàng tử là người con chí hiếu không thôi chưa đủ,còn cần phải có đủ

cả nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, dũng nữa mới xứng đáng là một tu mi trượng phu trong trời đất này được. Thế thì, nàng đã hiểu như thế nào về đức tính ấy, nàng quan niệm một bậc vương giả, một đấng trượng phu đứng giữa trời đất, trong xã hội phải là con người như thế nào mới gọi là lý tưởng được! Nàng đã đọc trong sử sách bao nhiêu người đáng được gọi là trượng phu. Nàng biết hoàng tử đẹp, học giỏi, những thứ biết ấy thì ai cũng có thể nói ra được, dù chẳng thấy mà cũng chẳng biết hoàng tử bao giờ! Như vậy hoàng tử phải xem kiến thức của cô ta ra sao?

Hoàng tử im lặng, chàng suy nghĩ lung lắm. Rồi hoàng tử lại hỏi:

-Như người nghĩ, thì phải hiểu cô gái ấy ra sao?

-Thưa hoàng tử, cô ta xấu xí thì điều đó là thật; nhưng bảo rằng cô ta là gái quê dốt nát, kiến thức chẳng có gì là không đúng. Một con người như thế lại có vẻ hiểu biết hoàng tử đến tận chỗ sâu xa chứ không phải là biết cái bề ngoài tất phải là con người cao quý mà đáng để đấy. Ta không thể xem thường nàng được.

Hoàng tử vẫn cứ hỏi thêm:

-Ta nên đối xử với nàng như thế nào?

-Thưa hoàng tử, tôi đã mau miệng ướm thử nàng về điều ấy rồi, nàng thông minh vô cùng, nàng đã tránh ngay được câu hỏi của tôi, mà còn hỏi ngược lại đầy thách thức chính hoàng tử nữa! ...

Hoàng tử hỏi vội:

-nàng thách thức gì ta?

-Thưa hoàng tử, nàng bảo rằng: nếu hoàng tử có đủ các đức của một đấng trượng phu xứng đáng trong trời đất, thì hoàng tử sẽ có cách để biểu lộ những đức tính ấy ra, chứ sao lại hỏi ở nàng!

Hoàng tử gật gù, bây giờ thì ông hoàng ba đẹp như thiên thần tài hoa nhứt mực này đã hiểu. Ông cúi đầu ngẫm nghĩ, hồi lâu ngừng đầu ông nói:

Dục Đông, ta cảm ơn người nhiều lắm, chính người đã giúp ta tìm ra được con người đáng quý. Nàng thách thức ta, mà nàng nói đúng, "chính ta phải làm sao biểu lộ được các đức tính ấy", vậy ta sẽ to cho cả thiên hạ thấy ta có đủ các đức tính xứng đáng để con người ấy tôn trọng!

Đến đây thì Dục Đông thấy mình cần phải thận trọng trách nhiệm là ở

ông, không thể để cho hoàng tử có những hành động gì quá đáng được, cho nên nghe hoàng tử nói, ông đáp :

-Thưa hoàng tử nói đúng, nhưng tôi cũng phải nhắc hoàng tử một điều là :đừng bao giờ ngài quên địa vị của ngài, ngài cũng lại không được vì một điều nông nổi nào để hành động có thể có hại cho cả cuộc đời, hại cho cả hoàng gia, và nhất là làm hại đến đức vua và hoàng hậu !

Lời cảnh cáo của Dục Đông quả nhiên làm cho hoàng tử e ngại, ngài nghĩ một lát rồi ngừng đầu cương quyết :

-Phải, ta sẽ không làm điều gì có hại cho ta, cho hoàng gia hay cho đức vua và hoàng hậu .Chỉ có điều, bản thân ta phải gánh vác khó khăn, chịu thiệt thòi, thì rồi ta mới nên người được .Người hãy nghe lệnh ta !

-Xin tuân lệnh hoàng tử !

-Ngay sáng hôm nay, cho loa đi rao khắp nước rằng :hoàng tử sẽ vui vẻ lấy làm vợ cô gái nào có thể khiến cho hoàng tử phải làm những việc như sau :

-Thứ nhất, làm cho hoàng tử phải chịu xuống ruộng bừa cày ruộng, cấy mạ

-Thứ hai, làm cho hoàng tử phải ra khỏi cung điện tới một nơi nghèo nàn tăm tối với kẻ khốn cùng .

-Thứ ba, làm cho hoàng tử phải kính cẩn cúi đầu giữ lễ mà nghe một người hèn hạ nói chuyện

-Thứ tư, làm thế nào để hoàng tử phải lùi bước trước cái chết của thiên hạ mà không ra tay cứu mạng

-Thứ năm, làm thế nào buộc được hoàng tử phải thủ tín đến cùng

-Thứ sáu, làm thế nào để hoàng tử phải chịu lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian làm vợ .

Hoàng tử cũng cho lệnh Dục Đông sai người đi dán cáo thị khắp nơi, và đích thân hoàng tử tuyên bố ra những điều ấy trong hội lễ kén vợ .

Hoàng tử nói với lễ hội :

-Thưa quý vị, tôi rất cảm kích về việc hết thầy các vị nồng nhiệt hưởng ứng lễ hội này, nay tôi thấy mỹ nhân nhiều quá, không ai hơn kém với ai cả, tôi phân vân không biết lựa chọn ai, vì thế tôi xin ra thử thách như thế để các tiểu thư giúp tôi .Đến ngày chấm dứt mùa xuân, nếu không có ai làm được những điều ấy, tôi sẽ nói ra mỹ nhân tôi ước muốn được cưới nàng làm vợ !

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyễn
5.

Chẳng mấy chốc khắp nước lại được tin hoàng tử thách thức, trong lễ hội các cô lại bắt đầu những bàn tán mới .

Ở làng Linh Xuân, sáng hôm ấy XX vẫn dậy sớm như mọi ngày, khi cha mẹ cô và bao đứa em vẫn còn ngủ say, đêm qua người ta về nhà muộn lắm . Công việc hàng ngày chẳng có gì hào hứng, vẫn những công việc vớt bèo, trộn cám, trông nom gà vịt, nắng lên cao thì cô xong những công việc ấy . XX bắt đầu ra sân trước đem những thứ cần phơi ra phơi . Cô ngạc nhiên trên dây cô chẳng để phơi áo quần có một chiếc khăn của ai mắc ở đấy . Chiếc khăn dệt bằng những sợi gì mảnh như sợi màng nhện . Cô gỡ chiếc khăn ra, khăn nhẹ lắm tưởng như trên tay cô chẳng hề có vật gì, cô xem xét từng đường sợi dệt, ngắm nghía từng mũi chỉ thêu con chim phượng ở góc khăn, khăn dệt đã thật tinh vi, những mũi thêu mới thật là tinh xảo, phải có bàn tay thần tiên mới thêu lên được những mũi thêu như thế . Cô ngắm nghía mãi, khăn của ai mà lại mắc ở đây ? Cô nhớ đến vị khách lạ đêm qua tới hỏi cô . Người khách hỏi cô những điều vu vơ , xem ra chẳng thiết thực cho một chuyến hỏi đường, cô nghĩ ngợi trong đêm qua cũng đã nhiều về người khách và câu chuyện của ông ta , cô thắc mắc mãi về tiếng vó ngựa . Phải rồi, cô nhớ người khách đầu có bịt chiếc khăn dày, chiếc khăn này cực mảnh thì không phải là khăn của ông ta . Ngựa chạy nghe rõ tiếng chân hai con, thì chiếc khăn này nhất định là của người thứ hai, người ấy tránh mặt . Chiếc khăn này cực mảnh, cực nhẹ, có thêu chim phượng hết sức tinh vi tất phải là khăn của phụ nữ, không thể là khăn của đàn ông được . Thế thì người thứ hai núp ở sân người ấy bịt khăn này và lại làm khăn vướng vào dây mà không biết ! Khăn nhẹ quá nên người chủ nó mất khăn mà không biết ! Người ấy là đàn bà, tại sao lại đi bằng ngựa ? Tại sao lại phải tránh mặt nàng ? XX ra sức suy nghĩ, cô không hiểu được, nhưng cô giấu chiếc khăn vào trong áo . Cô tần ngần đi trên sân, dùng chân san san rơm để hứng nắng . Cô đi như vậy từ bên này sang đến bên kia sân, rồi quay trở lại, khi hai chân

cô rê rê trong rơm,đầu cô suy nghĩ lung lăm .Chợt cô rú lên một tiếng khê,chân cô vừa đá phải vật gì đau quá .

XX ngồi thụp xuống,tay cô bới rơm ra:một cây gươm ngắn lưỡi thép đen biếc .Cô ngạc nhiên quá,gươm nào lại bỏ ở đây khiến cô đá phải ?Mũi gươm báu nhọn bén lăm,chân cô chảy máu đầm đìa .XX bóp chặt chỗ chảy máu,một tay cô cầm cây gươm ngắm nghía :gươm không dài,chỉ khoảng hơn một gang tay,lưỡi thép đen bóng như huyền ngọc,chuôi gươm bằng gỗ trầm khắc đầu kỳ lân,đốc gươm chắn bằng lá vàng nện có trở hình hoa lá .Cô nhìn kỹ,trên lưỡi thép có khắc hai chữ "Thái A " .XX kinh ngạc,cô đọc sử sách có nói đến tên cây gươm này,đây là gươm của vua chúa,sao lại nằm ở sân nhà cô ?Cô lại suy nghĩ,và chợt hiểu ra hải rồi,người có gươm này phải là vào hàng vua chúa,đêm hôm qua có người trong cung vua tới đây,người ấy mang cây gươm Thái A này nhưng không hiểu vì sao lại bỏ quên ở đây ?Có thể nào là hoàng tử được không ?Còn chiếc khăn nếu không phải là chiếc khăn này thì chắc chắn người thứ hai đêm hôm qua tới đây không phải là đàn bà;nhưng đàn bà thì lại không mang gươm,mà gươm lại là gươm Thái A .Gươm dành riêng cho vua,hay các hoàng thân quốc thích,thái tử hay hoàng tử .Chắc là đêm hôm qua hoàng tử tới đây,chàng muốn dò xét gì ?XX vội vàng đem chiếc khăn và cây gươm Thái A giấu vào trong bọc quần áo riêng nơi xó bếp .Cô ra sức suy nghĩ,cố tìm hiểu xem bí ẩn nào đang đến với cô .Nghĩ đến người khách đêm qua,câu chuyện khách nói,thì rõ ràng là hoàng tử đã tới đây dò xét !Cô thấy trong dạ nao nao .

Nhưng nghĩ lại thân phận,nhớ đến hình dáng nhan sắc mình,XX lại thấy buồn khổ vô cùng ! Cô mơ ước hoàng tử là điều dễ hiểu,cô gái nào trên thế gian này cũng đều có những mơ ước như thế,nhưng về phía hoàng tử,thì có bao giờ một ông hoàng tuyệt vời đến như thế lại đi chọn một người con gái xấu xí quá chừng như XX để làm vợ,hoạ chăng ông hoàng ấy là người mất trí !Thế mà,đêm hôm qua hoàng tử lại đến đây,XX còn giữ trong tay những vật hoàng tử trao tặng,nàng còn nhớ rõ những lời hoàng tử nói với nàng ! Cô muốn kêu to lên,gọi thật lớn cho thấu nơi Trời ngự,để hỏi xem tại sao Trời lại đày đọa cô trong cái thân hình xấu xí đến như thế này được !Cô lại

mơ ước có Thần Tiên Bụt Thánh đến cứu cô,giúp cho cô lột xác trở thành người đẹp như tiên nga,những chuyện như thế cô đọc thấy bao nhiêu trong sách truyện !Biết đâu mai sau lại chẳng có một ngày có một bà tiên cười mây xuống với cô,ban cho cô phép màu lột xác thì sao !Cô cười an ủi,và thở dài đứng lên tiếp tục công việc buồn tẻ của một đứa con gái quê nghèo nàn,xấu xí,số phận thật hẩm hiu .

Cả nhà cô lại đi hội .Rồi tin hoàng tử ra thách thức truyền đi,loa về tận làng Linh Xuân mà gọi,cả làng cả nước xôn xao,các cô lại bắt đầu một hy vọng mới .Người ta bàn với nhau thật sôi nổi về những thách thức của hoàng tử,người ta thấy :hoàng tử không muốn chọn một cô nào làm vợ,hoàng tử đã đưa ra những thách thức thật phi lý,bởi vì những thách thức ấy dù sao chẳng nữa cũng vẫn chính hoàng tử muốn hay không muốn đáp ứng,không ai có thể bắt buộc được hoàng tử phải xuống cày ruộng lầy bùn,không ai có thể có quyền lực để đem một hoàng tử cao sang ra khỏi cung điện để tới với một người tầm tởi hèn hạ,chắc chắn bất cứ ai cũng phải kính cẩn cúi đầu nghe hoàng tử nói,chứ không thể đòi hỏi hoàng tử phải kính cẩn cúi đầu nghe một người bần cùng hèn hạ nói được,lại đến việc đòi hỏi,ngăn cấm một ông hoàng dũng mãnh thân ái đến như thế phải nhắm mắt làm ngơ không chịu ra tay cứu cho một người lâm nạn sắp bị chết,chỉ có những kẻ ích kỷ khiếm nhược đầy tính ác độc mới có thể có hành vi như vậy được,việc làm cho hoàng tử phải thủ tín đến cùng là một điều may ra còn làm được,bởi vì chính hoàng tử vốn đã là người có tín rồi,thế thì trong trường hợp nhắc lại một lời hứa nào đấy tất hoàng tử có thể ép buộc một người bình thường dân giả phải lấy một người con gái xấu xí tật nguyền,chứ còn làm sao để buộc một hoàng tử đẹp đẽ tuyệt vời như hoàng tử Hiền Nhân phải lấy một cô gái xấu xí được !Những thách thức của hoàng tử,rõ ràng là một cái cớ thật vững chắc để hoàng tử thoái thác không chịu nhận bất cứ một cô gái nào đã đến dự lễ hội của hoàng tử,hoàng tử có chủ ý riêng về một người con gái nào đấy của mình,người con gái ấy hoàng tử đã nói ra và có thể là đúng thật :một mỹ nhân sắc nước hương trời! Như thế,thì tại sao hoàng tử phải bày vẽ ra các lễ hội tốn kém làm gì,tại sao hoàng tử lại làm cho biết bao nhiêu cô gái nuôi hy vọng lớn rồi để lại thất

vọng buồn tủi ?Tại sao hoàng tử làm như vậy ?Người ta bàn tán đủ mọi khía cạnh,người ta đưa ra đủ mọi lý lẽ để nhất định bảo rằng:hoàng tử đã lừa tất cả mọi cô gái đến dự hội,hoàng tử độc ác đem những cô gái ấy ra làm trò cười cho thiên hạ ! Có thật thế không ?Nhưng,người ta vẫn moi óc,hăm hở lục tìm bằng đủ mọi cách xem có cách nào để giải thích được hành động chủ ý của hoàng tử không .Càng suy tính,càng bàn bạc,người ta càng thấy khó hiểu,và chắc là không hiểu nổi .

Cả nước xôn xao về những thách thức của hoàng tử,cả nước nói về các chủ ý của hoàng tử,tất cả đều có ý chê trách hoàng tử là không thật lòng,hoàng tử đã làm khổ mọi cô gái với một chủ đích riêng ! Hoàng tử nghe lời dân chúng đồn đại phê bình hoàng tử như thế,chàng rất buồn và cũng thấy lo lắng lắm .Nhiều lần hoàng tử bàn bạc với Dục Đông,chàng có ý sợ :Các thách thức của chàng sẽ không ai đối phó được,tới lúc ấy người hoàng tử muốn tìm sẽ không có,đối với các cô gái khác thì hoàng tử sẽ trở thành con người bất nhất,không có thủy chung,một chàng trai lãng nhãng không xứng đáng .Hoàng tử cứ cho người đi nghe ngóng tin tức khắp nơi,và đợi chờ xem sự thế rồi sẽ ra sao;ngoài mặt,hoàng tử vẫn tỏ ra thật nồng nhiệt với tất cả các cô,vẫn ung dung thư thái trong phong cách và tỏ ý mong đợi sẽ có người lạ xuất hiện .

Về phần Hoàng gia,thì trước hết vua và hoàng hậu cũng phiền muộn không ít .Hai ngài hiểu việc làm của hoàng tử hiểu tâm hồn hoàng tử,nhưng hành động của hoàng tử có làm mất lòng nhiều người,thiên hạ không hiểu được lòng hoàng tử,và thiên hạ oán trách hoàng tử là đúng .Hai ngài ngày đêm cầu nguyện Thiêng liêng sẽ giúp cho hoàng tử giải quyết được tình thế khó xử này .

Về phía các ông hoàng anh em của hoàng tử Hiền Nhân thì những lời bàn tán mới càng thấm thía .Từ Thái Tử xuống đến các hoàng tử,các công chúa,tất cả đều chê trách ông hoàng Ba đủ mặt .Nào là ông hoàng Ba từ xưa đến giờ vẫn tỏ ra thông minh,đĩnh ngộ,tài giỏi hơn tất cả các anh em,nào là người có đủ các đức của một con người quân tử đứng giữa trời đất,không một mặt nào có thể bị chê trách được,nào là ông hoàng có phần kiêu ngạo xem thường hết thảy các mỹ nhân trên đời này,đến nay lại bày

đặt mở lễ kén vợ nhiều khê đến như thế,làm bận đến biết bao nhiêu người,chung cuộc lại đưa ra những thử thách hết sức vô lý ,thế nào rồi cuối cùng sẽ mắc nợ,lấy phải người con gái chẳng ra gì cho mà xem ! Các anh em của hoàng tử dè bủ,các quận chúa vợ các hoàng tử ấy trong lòng cũng có lúc thầm ước giá hoàng tử Hiền Nhân lấy phải người con gái xấu xí,kém cỏi !

Thế là trong triều đình,trong hoàng gia,ra đến ngoài dân gian ở đâu cũng có những lời phiến trách,chê bai ông hoàng Ba .Có chăng,chỉ có một người vẫn thương yêu,săn sóc,lo lắng và cầu nguyện không ngừng cho hoàng tử đạt được ước nguyện,bởi người duy nhất này hiểu hoàng tử Hiền Nhân rõ lắm,chưa có một hành động nào của hoàng tử từ trước đến giờ lại tỏ ra là sai lạc và người đó phải lo sợ cho chàng cả .Người ấy là công chúa thứ mười một,em hoàng tử Hiền Nhân .Công chúa thứ mười một năm nay mới mười sáu tuổi,nàng đ.ẹp như ngôi sao sáng nhất trên trời cao,hiền lành như một bông sen mới hé cánh đầu tiên hương nhụy còn phong kín,tâm hồn nàng là tâm hồn của con sơn ca triền miên vui sướng,nàng thông minh,nhân hậu,lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ mọi người,và khóc vì những người khốn khổ .Công chúa được vua cha và hoàng hậu rất thương yêu,hai ngài đặt cho nàng cái tên là Ngàn Thương ! Công chúa Ngàn thương là người nổi yêu thương gắn bó trong gia đình,nàng chính là người làm cho các hoàng tử,công chúa anh chị của nàng thấy thương yêu nhau,không ghen ghét nhau,nàng làm cho các quận chúa chị dâu của nàng trở thành những người chị thương yêu của nàng,của mọi người, hoàng gia rất thuận hoà là nhờ phần rất lớn ở cách cư xử của công chúa Ngàn Thương .

Bây giờ nghe việc hoàng tử ,biết trong dân gian người ta chê trách hoàng tử,công chúa Ngàn Thương buồn phiền nhiều lắm,nàng không tin là hoàng tử anh nàng lại có những tính xấu,những hành động đáng chê trách như trong dân gian người ta đang nói tới .Công chúa quả quyết :thế nào hoàng tử Hiền Nhân cũng có tâm sự gì .Vì thế hoàng tử mới có quyết định như vậy .Công chúa không thể cứ ngồi yên đợi cho mọi việc xảy ra,nàng phải hỏi hoàng tử anh nàng cho biết hết mọi việc,rồi từ đấy xem có cách gì giúp được hoàng tử không .Và công chúa Ngàn Thương đã hỏi hoàng tử Hiền

Nhân,hoàng tử rất thương yêu công chúa em chàng,chàng chưa bao giờ lại không làm vừa lòng công chúa mỗi khi công chúa đòi chàng nói cho nghe một việc gì .Nhưng lần này,trong việc này,hoàng tử thấy có những điều khó xử,chính ngay hoàng tử cũng còn không biết được,thì chàng còn giải thích cho công chúa Ngàn Thương làm sao được ! Hoàng tử băn khoăn,chàng có ý không muốn nói cho công chúa Ngàn Thương biết,nhưng cuối cùng thì chính tâm hồn trong sáng và đầy thương yêu của công chúa đã làm cho hoàng tử nói hết,chàng thuật lại cho công chúa nghe hết thấy những gì liên quan đến người con gái xấu xí ở làng Linh Xuân,và công chúa ngỡ ngàng vô cùng .Nàng cho là hoàng tử mơ mộng quá đáng và lần này thì chàng đã có những sai lầm thật tai hại .Công chúa lo lắng vô cùng cho hoàng tử anh của nàng .Công chúa buồn bã vô cùng,nàng suy nghĩ nhiều lắm,cân nhắc đắn đo từng việc một,nàng cố tìm ra cách gì để giúp ông hoàng anh của nàng qua được cuộc thử thách đầy khó khăn và phi lý này !

Công chúa Ngàn Thương không tin rằng người con gái bí mật đến chữa bệnh cho vua và hoàng hậu đêm hôm nào lại là cô gái xấu xí ở làng Linh Xuân .Người con gái đến rồi đi thật mau lẹ,bí ẩn nhưng lấy gì làm bằng cứ bảo rằng cô gái ấy chính là cô gái làng Linh Xuân ?Việc hai lần hình ảnh của hoàng tử hiện ra trên sân nhà ấy,nhất định phải có người vẽ lên,người ấy phải thấy hoàng tử trong các buổi lễ,còn cô gái ấy không ra khỏi làng,không hề tới dự lễ,thì nhất định cô ta không biết mặt hoàng tử,không thể do cô ta vẽ hình ảnh hoàng tử lên sân nhà được !Nay,hoàng tử một đăng mơ tưởng đến những việc nhiệm mầu thần tiên,một mặt vì những đức tính quý báu của một con người quân tử nên có ý nghĩ có những hành động như vậy,công chúa Ngàn Thương hiểu lòng hoàng tử,nàng thấy thương yêu ông hoàng anh của nàng nhiều lắm .Công chúa bình tâm lại,cô tự đặt lòng mình vào trường hợp của hoàng tử,để cố hoà nhập hoàn toàn vào với những suy nghĩ và hành động của hoàng tử,để từ đấy cố tìm ra sự thật .Công chúa cho gọi người hầu tin cẩn của hoàng tử tới .Nàng hỏi Dục Đông :

-Người luôn luôn ở bên hoàng tử,tất biết hết mọi suy nghĩ,mọi hành động của hoàng tử,vậy thì người nhận thấy những suy nghĩ những hành động ấy thế nào ?

Dục Đông rất biết cô công chúa trẻ tuổi nhưng lại rất mực chững chạc này, phẩm cách của công chúa không vì tuổi tác còn trẻ mà bị giảm, ai là người còn không kính trọng, không thương yêu công chúa ? Nay nghe công chúa hỏi, Dục Đông nghiêm trang đáp :

-Thưa công chúa tuyệt vời thông minh lại rất xinh đẹp, quả thật hoàng tử có đôi phần quá đáng !

Công chúa giọng thật uy quyền hỏi :

-Hoàng tử quá đáng như thế nào ?

-Thưa công chúa, cho đến bây giờ tôi chưa thấy có một vết tích gì chứng tỏ được rằng người con gái ấy chính là người đã tới hoàng cung ! Mà cũng không thể chỉ vì một việc ấy mà hoàng tử lại xếp đặt ra những sự việc ồn ào quá như thế này !

Công chúa mỉm cười, nàng ôn tồn :

Dục Đông, người từng là người được tiếng là minh mẫn, xét việc rất tài giỏi, sao lần này người lại chẳng trông thấy gì cả như thế ?

Dục Đông nghe công chúa khiển trách đã chẳng lo lắng, ông ta lại còn tươi tỉnh đáp :

-Thưa công chúa tuyệt vời thông minh, quả thật lần này thì tôi thấy tối tăm mờ mịt lắm ! Thế nào cũng xin công chúa chỉ bảo cho mới được !

Công chúa hỏi :

-Người không tin người con gái ấy có phép màu của tiên thánh, nàng chỉ là một cô gái xấu xí quê mùa ? Chính người cũng lấy làm lạ về con người ấy, tại sao còn không tin ? Đã không tin, tại sao người không thử để biết, thử để khỏi còn nghi ngờ gì nữa ?

Dục Đông hỏi vội :

-Thưa công chúa, quả thật tôi muốn thử cho rõ mọi việc, nhưng không có cách nào cả . Xin công chúa tuyệt vời thông minh chỉ cho tôi biết cách phải làm !

Công chúa mỉm cười, cô dịu dàng hỏi :

-VẬY, người tin hay không tin ở cô gái ấy việc gì trước tiên ?

-Thưa công chúa, việc đầu tiên tôi không tin là người con gái ấy chính là người đem nọ đã tới tận hoàng cung mà chữa cho vua và hoàng hậu !

-Vậy trước tiên ta thử lại một lần cho biết !

Dục Đông tấm tối tôi xin lắng tai nghe công chúa chỉ bảo !

-Người đến chữa bệnh cho vua và hoàng hậu không ai báo mà biết, không ai chỉ mà tự biết đường tới lui hoàng cung, ra vào giữa chốn thâm nghiêm như chẳng có ai, và không ai biết .Nàng tới rồi đi không một ai thấy rõ mặt, thì không thể bảo được rằng có người nằm mơ, một người mơ chứ không thể tất cả mơ ngủ được .Chính vua và hoàng hậu cũng nói là cô gái ấy đến bên giường, thế thì nàng là người có thật !Nàng biết hết, có đủ quyền phép để không cho ai biết được nàng .Vậy, nếu bây giờ lại cần đến nàng thì nếu nàng biết đúng thì nàng sẽ tới ! Còn nếu nàng biết sai, mà vẫn tới, lúc ấy ta cũng có cơ hội biết rõ nàng !

-Xin công chúa nói rõ đi, tôi nóng lòng quá mà thật ra chưa hiểu gì cả !

Dục Đông, giả thử bây giờ trong hoàng gia lại có người quan trọng lâm trọng bệnh làm ảnh hưởng lớn lao đến cuộc đời của hoàng tử, bệnh chữa không khỏi, tin ấy loan đi liệu cô gái ấy có tới cứu hay không ?

Dục Đông ngờ ngàng, ông nghĩ ngợi rồi đáp :

-Nếu quả thật cô gái ấy có những quyền pháp nhiệm màu gì cũng biết, thì nàng sẽ tới !

-Nhưng việc ấy chỉ là loan báo không có thật thì sao ?

-Thì nàng ấy sẽ không tới !

-Phải, nếu bây giờ chính hoàng tử lâm nguy thì nàng sẽ tới ngay, còn nếu không đúng thì nàng sẽ không tới ! Vậy người hãy sắp đặt việc này đi, rồi ta sẽ thấy !

Dục Đông mừng, nhưng cũng có những khó khăn, khó lòng thực hiện được .Công chúa khuyên cứ yên lòng, chính nàng sẽ nói cho hoàng tử biết .Và thế là có một buổi sáng trước khi hội lễ thường nhật mở ra, cả cung hoàng tử bỗng nhiên quân canh giữ nghiêm ngặt, người đi lại ai cũng tỏ vẻ lo lắng, quang cảnh xem ra có điều gì nghiêm trọng .Rồi ai cũng được biết, tinh mơ, hoàng tử đem tùy tùng đi săn lợn rừng, trong lúc ham đuổi mồi hoàng tử cả người lẫn ngựa lọt ngay xuống hầm bẫy bị thương nặng lắm, con ngựa chết ngay tại chỗ .Tùy tùng đưa hoàng tử về, từ lúc ấy ngài hôn mê không còn biết gì nữa .Cung hoàng tử loan báo :các hội lễ phải tạm ngưng, đợi chờ

hoàng tử phục hồi đã ! Tin loan đi,cả hoàng cung xôn xao,vua và hoàng hậu lật đật tới ngay cung hoàng tử,vua già và hoàng hậu sụt sướt khóc bên giường hoàng tử,hoàng tử nằm như đã chết rồi trên giường,chăn đắp kín đến tận cằm,ngài thêm thiếp hôn mê,các ngự y ra vào lặng lẽ,xem ra tình thế khó bề cứu vãn .

Tin hoàng tử ngộ nạn như gió bão cuốn đi trong dân gian,chỉ đến giữa trưa thì không còn nơi nào lại chẳng biết,người ta bàn tán,người ta lại mở những buổi lễ cầu nguyện thần linh cho hoàng tử được bình an,qua được tai hoạ này ! Cung hoàng tử Hiền Nhân bỗng nhiên lặng lẽ,tin từ trong cung đưa ra đều đều,chẳng thấy có tin nào nói là hoàng tử khỏe,càng lúc càng có tin hoàng tử thêm nguy kịch !

Nhiều người khóc thương hoàng tử,nhiều cô tỳ tập ở trước cung,khẩn cầu cho hoàng tử mau khỏi bệnh;hương khói của các cô cầu nguyện trước cung mờ mịt cả một vùng,bay vào tận chỗ hoàng tử nằm .Nơi hoàng tử nằm,công chúa Ngàn Thương ra lệnh trông nom thật cẩn thận không cho ai ra vào,các ngự y đưa thuốc tới thì các người hầu đem vào phòng bên,đích thân công chúa đem thuốc vào cho ông hoàng anh,công chúa hầu hạ hoàng tử anh với vẻ mặt rầu rĩ,ngắn lệ dường như lúc nào cũng long lanh trong khoé mắt đẹp .

Trong dân gian,nhiều người giỏi thuốc khắp nơi về kinh đô,xin vào chữa cho hoàng tử,công chúa Ngàn Thương tiếp đón các vị ấy thật trọng hậu,nhận thuốc nhưng nói rằng : "Hoàng tử rất yếu,ngài mệt lắm,và công chúa thay vua,hoàng hậu hết lòng cảm tạ các vị đến cứu chữa cho hoàng tử " Với ai,công chúa cũng tiếp đón niềm nở,nhận thuốc rồi ban thưởng trọng hậu .Và,vẫn không có tin gì của cung hoàng tử nói rằng hoàng tử đã bớt đau !

Các hoàng tử anh em của ông hoàng Ba cũng rầu rĩ chẳng thua gì ai,các quận chúa vợ các ông hoàng ấy bỗng thấy xót xa cho hoàng tử Hiền Nhân,các bà lăng xăng thăm hỏi,có người lại còn lên núi vào rừng đem theo lời thiên hạ mách bảo để cầu thần y thuốc thánh đem về cứu hoàng tử .Khắp cả nước bận rộn với việc cứu hoàng tử,công chúa Ngàn Thương vất vả ở trong cung .Dục Đông vất vả với đám thuộc hạ ở bên ngoài khắp nơi

trên đất nước,nhất là ở làng Linh Xuân .Dục Đông cho nhiều thuộc hạ trà trộn vào làng Linh Xuân,kín đáo nghe ngóng tin tức,ông còn cho cả mấy cô gái lấy cớ là quen biết ba chị em,rồi ướm lời hỏi xem hình ảnh hoàng tử có hiện lên ở sân nhà nữa hay không .Các cô nói rằng chính nhà này có liên quan đến ông hoàng,nay ông hoàng bị nạn thì biết đâu chẳng có việc lạ xảy ra ở nơi đây .

Ba chị em,đi hội trở về kể chuyện,chỉ chốc lát cả làng biết tin,người ta bỏ tất cả mọi việc,xúm nhau bàn tán .Nhà nào có các cô đi dự hội thì cũng trở thành nơi để mọi người tụ tập,nghe các cô kể việc hoàng tử,cứ như thế chính các cô là người của hoàng cung,tuy thế vì các cô từng nhiều ngày dự hội nên việc biết cũng nhiều,đáng để cho mọi người nghe các cô nói .Tại nhà ba chị em cũng thế,người ta tụ tập suốt ngày,đủ chuyện nói hoài không hết,ba chị em hốt nhiên trở thành những người quan trọng trong làng .Chỉ tội cô XX ra sức hầu nước khách tới nhà,chân chạy không chạm đất,tay làm việc đến cứng cả gân ! Cái thân hình XX của cô thoăn thoắt đi lại ,cô vội vàng vàng để cô lúc nào cũng ở gần được ới ba chị em ngồi,cô lắng tai nghe những lời mọi người nói,cô lo lắng thương xót cho hoàng tử,cô thấy người ta bàn nhau về khắp nơi đem thuốc tới cứu hoàng tử,cô thấy trong lòng như có lửa đốt :cô cũng muốn được đi cứu hoàng tử !Đã có lần cô tới tận cung vua,cứu cho vua và hoàng hậu được lành bệnh ,vậy tại sao lần này cô lại không mau mau tới cứu cho hoàng tử ?Cô nhớ đến lần ra đi đêm hôm ấy,nhất định có thần tiên giúp cô,cô đến rồi về mà không một ai biết,chẳng một ai nhận ra cô,thế thì lần này ra đi cô cũng sẽ được yên lòng .Cô nghĩ nhiều đến việc cô đến chữa cho vua và hoàng hậu ,cô chữa như thế nào ? Thật ra chính cô cũng không hay biết,không phải chính cô biết cách chữa,không phải cô là người hiểu về y thuật giỏi đến nỗi chỉ một lần tới là vua và hoàng hậu khỏi hẳn bệnh,rõ ràng là có thần tiên trợ giúp cho cô,và cô tin là lần này thần tiên cũng trợ giúp cho cô để cô cứu hoàng tử .Cô nóng lòng,mong đợi đêm xuống,khác ra về mọi người yên giấc,để cô lại có thể ra đi được .Ba ngày,cô không ngồi trước bậc cửa mà vợ vẫn nhớ đến hoàng tử,nhưng hình bóng hoàng tử thì không lúc nào rời đầu óc cô,cô không biết hoàng tử bị nạn ra sao,lúc nào trong tâm trí cô vẫn chỉ thấy có

ông hoàng thật đẹp trai,lúc ông đi ngựa,lúc ông đi xe,có lúc ông lại đi bộ,lúc nào ông cũng mỉm cười với cô,hoàng tử trong giấc mộng của cô không bao giờ là một con người đau đớn đang bị nạn !

Tại cung,hoàng tử và công chúa Ngân Thương được biết hết mọi việc ở bên ngoài,Dục Đông mỗi ngày trình vào cung nhiều lần về sự thể khắp nơi,mà vẫn không thấy có gì lạ ở làng Linh Xuân,tại nhà của ba chị em cũng không thấy có gì khác,cô gái xấu xí quả thật chỉ là một người con gái quê hèn hạ với những công việc cam phận của cô ta .Hoàng tử và công chúa nghe trình,trong lòng lo lắng,như thế là mưu kế của công chúa chẳng ăn thua gì,không tìm ra được người con gái ấy,lại thêm việc làm náo động cả nước,rồi đây không biết sự thể nào để êm đẹp được cả,không có gì phải ân hận .Mỗi chiều,trước khi trở về cung riêng,công chúa dặn dò hoàng tử,dặn dò kẻ hầu hạ từ trong ra đến các nơi quân canh giữ cung hoàng tử,rồi nàng mới lên xe ra về .Tới lúc ấy,Dục Đông thay công chúa trông nom hoàng tử .Hoàng tử thì vẫn kín đáo không để một người nào biết việc thật ra sao ,người ta vẫn một mực tin rằng hoàng tử bị nạn,tình trạng nguy kịch mà chàng đang an dưỡng chữa trị .

Hoàng tử không ra khỏi phòng bệnh,chàng tránh không để bất cứ ai trông thấy trừ có Dục Đông .Trời về khuya,chung quanh càng im lặng,nghe kỹ lắm mới thấy tiếng chân người lính canh đi lại nhẹ nhẹ ngoài thềm trước .Hoàng tử vén bức màn cửa nhìn ra vườn hoa rộng phía trước,cây cối trong đêm ở chỗ gần hoàng cung có đèn soi càng thấy rõ,qúa ra xa đôi chút là cả một khoảng tối đen .Hoàng tử nhìn vào khoảng tối đen ấy ngẫm nghĩ .Trong lòng nhiều nỗi lo âu bối rối .Hoàng tử thấy từ trong bóng tối ấy một khoảng nhỏ trắng mờ hiện ra,chớp mắt khoảng trắng ấy hiện ra,chớp mắt khoảng trắng mờ ấy đã đi vào vùng hoa viên có đèn soi sáng,chàng thấy rõ một chiếc xe màu trắng ngà,con ngựa sắt lông trắng pha bóng đêm xám xanh,trên xe một người có chiếc áo choàng rộng thắm màu,chiếc xe đang vùn vụt tiến tới trước cửa cung .Hoàng tử bủn rủn tay chân,chàng muốn kêu lên một tiếng mà không thể kêu được,chàng muốn lên tiếng gọi Dục Đông thế mà bỗng dưng như quên mất tên ông ta,hoàng tử luống cuống một cách kỳ lạ !Chiếc xe và người con gái lạ đã tới,người chàng mong đợi đã tới !

Xe tiến tới như hiện ra trước cửa cung,hoàng tử thấy rõ con ngựa ngẩng cao đầu,nó còn lắc lư như chưa muốn dừng lại .Người lạ trên xe bước xuống,bóng dáng ấy khiến hoàng tử nhận ngay ra người con gái đêm nào,nàng đi thẳng lên các bậc thềm,người lính mang cây giáo dài vẫn đi lại,dường như người lính không trông thấy gì,không nghe thấy tiếng động gì,người lính vẫn thản nhiên chậm chậm bước đều .Người khoác áo choàng rộng thắm màu bước lên thềm đứng vào lúc người lính gác đi qua cửa cung,nàng đi nhanh lại phía cửa .Trong phòng,hoàng tử hồi hộp lạ lùng,chàng cố nhìn cho rõ mặt cô gái,nhưng chỉ thấy mờ mờ không rõ mặt,mái tóc dài buông xõa sau lưng,cô bước nhanh nhưng thật uyển chuyển,tà áo khoác dưới đèn sáng trước cửa cung thấy có vẻ mỏng và nhẹ lắm,tà áo vương vương bước chân cô gái .Bây giờ thì hoàng tử không nhìn thấy cô gái nữa,cô đến trước cửa,hoàng tử muốn rời chỗ đứng,chân hoàng tử như gả chặt xuống mặt sàn,chàng muốn quay đầu nhìn ra phía cửa,đầu chàng cũng như có bàn tay thật mạnh mẽ giữ không cho cửa quật được .Đúng lúc ấy,cửa mở ra,hoàng tử vẫn nhìn ra bóng tối ngoài vườn xa xa .Chàng như nghe thấy có tiếng chân người bước đi,không nghe tiếng cửa mở,tiếng chân người vào hẳn trong phòng rồi im bật !

Chiều hôm ấy lúc mọi việc xong xuôi,khách đã về hết,XX thấy trời đã muộn và cả nhà sửa soạn đi ngủ,cô cũng vào ổ rơm của mình .Trong bóng đêm,cô lại nghĩ tới hoàng tử,hoàng tử vẫn với thần thái thật ung dung,dáng dấp hiên ngang,hoàng tử tới với cô nụ cười không bao giờ tắt .Cô âu yếm gọi thầm tên hoàng tử,cô không thấy hoàng tử đau ốm ra sao .Cứ như thế,XX nằm trên ổ rơm,cô nhìn lên mái bếp đen kịt không thấy gì cả,nhưng cô biết trên ấy nhiều màn ghen và bồ hóng .Nghe bốn bề lặng lẽ,giờ này chắc cả làng không còn ai thức,XX trăn trọc,cô muốn tới với hoàng tử,nhưng tới bằng cách nào ? XX vẫn vương nghĩ ngợi,cố nhớ lại lần trước cô tới hoàng cung,việc ấy loáng thoáng trong tâm trí cô,cô không nhớ được rõ ràng,nhưng việc ấy có thật .Cô lại nhớ đến những vật hoàng tử trao cho cô,và cô lần tay vào bọc quần áo mang những thứ ấy ra,lần này còn có thêm cả cây gươm Thái A và chiếc khăn bịt đầu cực mỏng .XX cảm thấy chiếc khăn có hương thơm dịu dịu,cô nóng bừng ở má .Chiếc khăn này

cũng như cây gươm nhất định là những vật của hoàng gia,và nó tới đây cũng lại nhất định không do ai khác hơn là hoàng tử Hiền Nhân ! XX nâng niu những vật ấy trong đêm tối,cô nhớ tới hoàng tử và nhất quyết phải đi thăm hoàng tử,lúc này chàng đang đau nặng,tính mệnh nhiều phần nguy ngập !

Và XX lại ra chiếc xe trắng ngà với con ngựa sắc trắng đợi cô trước thềm nhà,cô ra đi không thấy có chút gì thắc mắc .XX lên xe như từng quen lắm rồi với công việc cầm cương cho ngựa chạy .Chiếc xe đi như bay trong đêm tối,vó ngựa khua dồn dập trên đường làng quanh co trên các đường hẹp rồi ra đường cái quan .Trời trong êm,gió nhè nhẹ nhưng xe đi nhanh lắm,gió hất ngược tà áo choàng của cô lại phía sau,những sợi tóc dài căng theo gió .XX lâng lâng với những ý tình thật rào rạt,hoàng tử đang đợi cô,hoàng tử đang chờ cô đến cứu chữa ! Trong đêm hôm nay,hoàng tử có ngủ được không,hoàng tử của cô !

Xe băng băng theo ngựa chạy quen đường,đồng rộng lướt lướt bên đường,rồi làng mạc,thành phố qua,xe ch.ay chẳng mấy chốc đã về đến kinh đô,trong đêm tối thành không đóng cửa,xe vượt qua cửa thành như gió cuốn,quân canh giữ cửa thành như chẳng hay biết .Xe quanh co trên đường dẫn tới hoàng cung,rồi vào cung hoàng tử vượt qua những vườn hoa rực rỡ,hương thơm ngào ngạt,xa xa đã thấy cung hoàng tử sáng đèn,xe gấp rút tới trước cửa cung thì dừng lại .XX khoan thai bước xuống xe,nàng đi thẳng qua cửa cung,vào tiền sảnh không cần có người dẫn lối,cô tới trước khung cửa lớn đóng kín,cô giơ tay mở cửa tìm hồi hộp,sau cánh cửa lớn này là phòng nghỉ chữa bệnh của hoàng tử,chàng ở đấy,và chắc là đang nằm trên giường bệnh .Cô mở cửa bước vào,trong phòng đèn sáng,im lặng,cô nhận ra ngay hoàng tử đứng bên cửa sổ,chàng đang nhìn ra khu vườn trước cửa cung,hoàng tử đứng đấy khỏe mạnh,không có gì tỏ ra hoàng tử đang đau ốm !

XX khựng bước,cô bối rối quá chừng ,trong một thoáng cô không biết phải xử sự ra sao ?Hoàng tử đứng kia,rất khỏe mạnh,không đau ốm gì ! Như thế là thế nào ? Ở chỗ cửa sổ,hoàng tử nhận biết hết thấy nhưng chàng không thể cử động tay chân được .Từ lúc hoàng tử nghe tiếng chân đến lúc bước

chân dừng lại chỉ là một khoảng khắc rất ngắn ngủi, chàng bắn loạn trong tâm hồn, cố vận hết tinh thần để quay lại nhưng vẫn không được, hoàng tử nghẹn ngào .

Tiếng chân dừng lại im lặng một lát, rồi hoàng tử lại nghe có tiếng chân bước đi vội vã, tiếng cửa đóng lại hoàng tử vận hết sức tinh thần, chàng bật thét lớn lên :

Đứng lại !

Tiếng thét dữ dội, hốt hoảng, vang dội trong căn phòng, cùng với tiếng thét hoàng tử cử động được tay chân, chàng vội vàng chạy ra cửa . Tiếng thét ấy nghe rất lớn ở tiền sảnh, sĩ tốt đang bình thản bước đi trên thềm, cây giáo dài trong tay, chợt nghe tiếng thét thì dừng ngay bước . Người lạ bước nhanh qua tiền sảnh ra trước thềm, tức thì cây giáo dài giờ ngay ra ngang ngang đường, quân canh cũng quát :

-Ai ? Đứng lại !

Hoàng tử kịp mở cửa, chàng thấy tà áo khoác rộng màu nâu thật mịn dưới ánh đèn rực rỡ vẫn đi thẳng, cây giáo của người lính bị hất tung đi mạnh mẽ, lưỡi giáo thép loáng lên một vạch, và người lính bắn ra xa ngã xuống . Hoàng tử gấp rút chạy đuổi theo chiếc áo khoác, chàng tới giữa tiền sảnh thì chiếc xe lạ đã chuyển bánh ! Chớp mắt, chiếc xe vùn vụt trên con đường quanh co trong vườn hoa rộng, đèn trong vườn soi rõ tà áo người lạ bay ngược lại phía sau và một dải tóc dài ! rồi chiếc xe mất hút vào bóng tối !

Hoàng tử tần ngần trước thềm, trong đầu chàng suy nghĩ nhiều lắm . Chàng vẫn không trông rõ mặt người con gái mới tới, nhưng hình ảnh cùng tất cả mọi vật đều đúng là hình ảnh, chiếc xe, con ngựa và nhất là tà áo khoác màu nâu thật mịn của nàng, nhất định vẫn là cô gái ngày nọ . Nhìn trở lại, hoàng tử thấy người lính canh đang lóp ngóp cố đứng lên . Hoàng tử bước tới, chàng hỏi :

-Tại sao người lại bị ngã ?

Người lính vội vàng nghiêm chỉnh, vẻ mặt đau đớn thưa :

-Bẩm hoàng tử, tôi nghe có tiếng quát, quay lại thấy có bóng người từ trong cung hoàng tử vội vã đi ra, tới gần lại thì bị hất tung mạnh quá, ngã xuống là tôi không biết gì nữa !

-Người có nhìn thấy người lạ ấy mặt mũi ra sao không ?

-Thưa hoàng tử,tôi không trông thấy rõ ! Nhưng thoáng thấy người ấy là một người con gái,mặt mũi như thế nào thì không trông rõ !

Hoàng tử đầu cúi xuống chàng trở lại cung suy nghĩ,rồi ra lệnh gọi ngay Dục Đông .Vừa thấy Dục Đông,hoàng tử thuật lại tất cả cho ông ta nghe mọi việc,Dục Đông nhíu mày suy nghĩ rồi thưa :

-Thưa hoàng tử ta nên gấp rút tới ngay Linh Xuân càng sớm càng tốt ,đuổi theo chiếc xe ấy không kịp nữa,nhưng ta cố tìm dấu vết của người con gái ấy xem sao !

Hoàng tử khen phải,lập tức chàng ra lệnh cho Dục Đông lấy ngựa,một mặt hoàng tử cho người tín cẩn thật mau lẹ báo vào cung cho công chúa Ngân Thương hay .Công chúa đang đêm được tin,cho người trình hoàng tử biết :hoàng tử nán lại đôi chút,công chúa cùng đi với hoàng tử ! Nghe trình như vậy,hoàng tử thấy khó xử,không để công chúa cùng đi thì có thể sinh nhiều việc phiền hà .Cuối cùng,hoàng tử cũng phải đem công chúa đi cùng,bởi vì lúc hoàng tử quyết định ra đi,cũng là lúc công chúa đã tới nơi,nàng cải trang làm nam tử và cưỡi con ngựa hoa mơ thật cao lớn .Thế là trong bóng đêm,ba con ngựa rời hoàng cung,lính canh chỉ được biết lệnh của Dục Đông :đem lệnh của hoàng cung đi gấp,phải canh gác cẩn mật không cho ai ra vào cung hoàng tử .

XX rời hoàng cung,nàng giục ngựa sai vó đi như vũ bão,trong đêm tối con ngựa sắc trắng kéo chiếc xe trắng như ngà băng băng theo đường cũ trở lại làng Linh Xuân,xe rầm rập lăn bánh trên đường làng,vó ngựa khua như đập vỡ không gian yên tĩnh .Tiếng bánh xe lăn,tiếng vó ngựa đêm nay nghe chát tai,giục giã chó sủa vang vang khắp xóm,người người chột giật mình thức giấc không biết có việc gì xảy ra ! Tiếng động mất hút về phía suối Xuân Trường,chó bắt sủa,làng dần dần yên tĩnh l.ai,vài người bạo dạn hiếu kỳ cầm gậy ra đường xem có việc gì,gặp nhau họ hỏi nhau rồi bàn tán đôi điều,không ai biết có việc gì vừa xảy tới,nhưng ai cũng bảo là có nghe tiếng chân ngựa chạy,tiếng bánh xe lăn rầm rầm,không biết xe ngựa ấy đi về hướng nào,và ở làng làm gì có ai đi xe ngựa,bảo là xe ngựa của khách đường xa cũng khó nghe,có ai lại đi qua làng trong đêm khuya khoắt như

thế này ?

Người ta bàn tán còn chưa dứt,đã lại nghe có tiếng vó ngựa giục ở xa xa,tiếng chó sủa văng vẳng,họ nhìn nhau ngạc nhiên .Tiếng vó ngựa lại gần như có vẻ gấp rút lắm .Không ai bảo ai,mọi người vội lánh vào những nơi kín đáo,đợi xem .Chẳng mấy chốc,họ thấy ba con ngựa từ đường quan lộ rẽ vào làng,theo con đường chính băng băng chạy đi,ba con ngựa chạy hàng một không biết ba người lạ là ai .Chớp mắt,ba ngựa quanh co rồi theo con đường lớn kéo lên dốc,tiến đến vùng suối,tiếng vó ngựa nghe rõ mồn một .Dân làng bảo nhau băng đồng,đi đường tắt kéo lên vùng suối xem có việc gì .Họ thấy ba con ngựa còn dậm vó,thở phì phì trước sân nhà ba chị em,loáng thoáng có tiếng người và trong nhà có ánh đèn,họ bảo nhau kéo cả vào,lúc ấy trong làng nhiều người đã thức giấc .

Trước sân,ba khách lạ mặc áo dạ hành nhưng lại rất sang trọng,không có vẻ gì là những người đi đường tầm thường,không phải là người ở thật xa tới đây .Ba người khách ấy gọi cửa,trong nhà ra đón,chỉ có một người tới hỏi thăm,người ấy nói chuyện hồi lâu với chủ nhà rồi cả ba lại lên ngựa ra đi .Dân làng nghe chủ nhà kể là :Ba người là quân cấm vệ đuổi theo một chiếc xe ngựa lạ,chiếc xe ấy tới đây thì mất hút,họ hỏi xem ở đây có biết chiếc xe ấy không .Ba người lại lên ngựa,họ đi quanh quanh để tìm dấu vết chiếc xe,nhưng không có dấu vết gì,trên quan lộ cũng không có dấu vết bánh xe .Dân làng nói rằng :có nghe tiếng ngựa chạy,tiếng bánh xe lăn rầm rập,xe chạy quanh trong làng rồi ra phía đầu dốc,hướng suối Xuân Trường thì mất hút,lúc ấy chó sủa vang,và họ kéo nhau ra phía ấy xem có gì lạ .Ba người khác nghe dân làng thuật lại,hỏi thêm ít điều nữa,họ tàn nhẫn rồi lên ngựa rời làng ra quan lộ .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyễn
6.

Tại nhà ba chị em,mọi người thức giấc,nghe khách lạ hỏi về chiếc xe ai cũng ngạc nhiên,khách nói là có chiếc xe chạy vào nhà này,nhưng chủ nhà quả quyết là nhà không có xe có ngựa,cả làng không ai đi xe hay đi ngựa . Ở trong xó bếp,XX vội vàng cất giấu chiếc nan quạt ngà và viên ngọc Lưu Ly,cô thở gấp vì chặng đường đi vội vã .Cô bối rối không hiểu như thế là thế nào ?Hoàng tử không hề bị đau ốm gì,cô thấy rõ ràng hoàng tử đứng bên cửa sổ,rồi lại nghe tiếng hoàng tử kêu lên,cuối cùng hoàng tử đuổi theo nàng và người lính gác giờ giáo ngăn nàng lại .XX hốt hoảng,cô cứ nhào tới,gấp rút bước ra xe,ngọn giáo xóc vào tà áo nâu của cô xé một mảnh,trong lúc hốt hoảng cô chỉ kịp giơ tay khép tà áo rồi lên xe giục ngựa chạy miết .Bây giờ còn đang bàng hoàng,cô đã nghe tiếng ngựa chạy rầm rập,rồi có tiếng gọi cửa,cô hốt hoảng nằm im thin thít lắng nghe tiếng nói chuyện ở nhà trước .Cô hiểu là những người ấy đuổi theo cô,họ muốn tìm chiếc xe ngựa trên có người con gái .Cô hồi hộp nhưng cô an lòng biết chắc chắn là tung tích cô không thể nào bị lộ ,nghe chuyện cô biết : những người ấy là ở cung hoàng tử,cô muốn ra xem nhưng lại không dám .Cô cứ nằm im trong ổ rơm,có tiếng ba chị em nói chuyện,và hồi lâu có tiếng chân người đi lại phía nhà sau,vòng qua bếp,cô nghe có tiếng nói chuyện,trong đó lại có cả tiếng con gái thật trong trẻo,họ nói chuyện với nhau khe khẽ,nhưng cô nghe thấy trong lúc xưng hô có tiếng "hoàng tử ",cô sửng sốt,rồi lại nghe có tiếng "công chúa" cô lại càng lạ lùng! Như thế,đám người tới đây có cả hoàng tử và công chúa ! Hoàng tử thì chắc là hoàng tử Hiền Nhân,chỉ có chàng mới liên hệ đến công việc chiếc xe lạ !Còn công chúa,thì không biết là công chúa nào ? XX có nghe người ta nói:hoàng tử bị tai nạn,đích thân công chúa Ngân Thương trông nom chạy chữa cho hoàng tử,thế thì công chúa tới đây có thể là công chúa Ngân Thương ! Nếu quả thật hoàng tử không bị đau ốm tai nạn gì,thì công chúa Ngân Thương phải biết rõ sự việc,công chúa cũng tới đây ! XX hồi hộp lắm .Những người tìm cô lại ra

đi,và cả làng đã thức giấc,đã biết việc,họ đốt đuốc thắp đèn soi mặt đường,cố tìm xem có dấu vết gì của bánh xe không,họ hi vọng tìm ra chiếc xe .Nhưng từ quan lộ đến các con đường trong làng,tất cả đều không thấy có dấu vết gì .Ba khách lạ nói rằng chiếc xe ấy vào trong sân nhà ba chị em,nhưng từ ngoài ngõ đến mặt sân,chẳng có dấu vết gì,chắc là chiếc xe chạy sạt qua nơi đây,theo con lộ mà lên đầu suối chẳng và người ta lại rủ nhau đi tìm .

XX không thể cứ nằm yên trong ổ rơm được,cô trở dậy và ra sân,cũng lảng xảng theo mọi người .Không tìm ra được dấu vết gì,người ta trở lại và bắt đầu bàn tán đến những lời khách lạ nói rằng chiếc xe vào trong sân .Người ta lại nhớ đến việc hình ảnh hoàng tử vẽ trên sân nhà ba chị em,người ta xôn xao cho rằng ngôi nhà này có điều bí mật,có thần tiên,ba chị em lại trở thành những người quan trọng trong làng .Bàn chán,người ta quay sang XX ,người ta bảo:hay con bé tật nguyền chính là tiên đội lốt ! Người ta gọi XX ra hạch hỏi đủ điều,cô luống cuống làm trò cười cho mọi người,rồi người ta cũng quên cô và bảo rằng hoàng tử nay mai khỏi bệnh thế nào cũng tìm cho ra cô gái lạ chữa bệnh cho vua và hoàng hậu và chính cô gái ấy là người hoàng tử mơ ước .

Rồi cả nước lại nghe loa đi rao truyền :hoàng tử được cô gái ngày nọ đến chữa bệnh cho vua và hoàng hậu đem lại tới chữa lành cho hoàng tử,hoàng tử đã khỏe mạnh và các lễ hội sắp mở lại !Rồi người ta dần dần cũng được biết : những người đêm hôm ấy tới làng là những người của cung hoàng tử cử đi tìm cô gái,họ quả quyết rằng cô gái ấy tới làng Linh Xuân,chiếc xe lạ chạy vào sân nhà ba chị em thì mất dạng ! Hoàng tử loan báo :ai giúp hoàng tử tìm được cô gái ấy,ngài xin vua ban thưởng tước đến " nam tước",lộc hưởng tới trăm hộ .Hoàng tử còn nói thêm : nếu tìm được người con gái ấy,dù nàng có xấu xí tới đâu,dù nàng có nghèo hèn đến thế nào chẳng nữa,hoàng tử cũng sẽ chọn làm vợ .Tuy thế,hoàng tử nhắc lại :những thách thức của hoàng tử đưa ra trong lễ hội những ngày trước vẫn giữ nguyên,hoàng tử mời hết thầy các cô tới dự lễ hội,mừng hoàng tử đã khỏe mạnh và hoàng tử mong rằng có người sẽ trả lời được các thách thức của hoàng tử .

Công chúa Ngàn Thương nghe mọi việc,nàng quả quyết :việc hoàng tử bị nạn quả thật có làm cho cô gái lạ xuất hiện,nhưng không kịp giữ được nàng .Công chúa nghe người lính canh trước cung hoàng tử trình rằng :mũi giáo của anh ta lúc giơ ra cản cô gái đã làm rách một vệt tà áo ấy,công chúa thắc mắc về dấu tích ấy .Công chúa Ngàn Thương cải trang làm một tiểu thư khuê các từ xa tới dự hội,nàng muốn trà trộn vào đám các cô để dò la tung tích người con gái lạ,nàng dặn dò hoàng tử là hãy đặc biệt chú ý tới nàng,rồi phao tin là:hoàng tử có biệt nhãn với một tiểu thư,hoàng tử sẽ chọn tiểu thư ấy nếu như không có ai trả lời được các thách thức của hoàng tử .Công chúa lại luôn luôn khoác chiếc áo choàng nhung màu nâu thật mịn và nàng cố ý cho dao rạch nát một vệt,rồi cho đồn ầm lên là:chính tiểu thư là người đến chữa khỏi bệnh cho hoàng tử,lúc vội ra về áo khoác của tiểu thư bị vướng rách .

Quả nhiên,lời đồn đại trăm người như một đều tin rằng hoàng tử sẽ chọn cô gái áo choàng nâu bị rách một đường .Nào ngờ,chính vì việc này lại xảy ra chuyện lạ ! Nguyên Phù Thủy Già Khó Tính vẫn luôn luôn để ý đến việc hoàng tử kén vợ,bà ta trước có lời nguyện là hoàng tử sẽ đi hỏi một đứa con gái xấu xí nhất đời làm vợ,lời nguyện ấy Phù Thủy Già nói lúc Mười Hai Bà Mụ đến chúc lành cho con bé Hồng May ngày mới sinh ra,tức là con XX sau này .Phù Thủy Già muốn ganh đua quyền lực với các Bà Mụ nên chúc dữ cho XX,cũng bởi thế đem luôn số phận hoàng tử gắn vào số phận của con bé xấu xí hẩm hiu .Bây giờ thấy mọi người đều tin rằng hoàng tử sắp lấy một cô gái trẻ trung mỹ miều,khác hẳn với người con gái xấu xí Phù Thủy Già đã chúc dữ,thì bà ta giận lắm .Liền nhất định tới tận nơi mà hại hoàng tử .

Buổi dạ vũ đầu tiên kể từ khi hoàng tử khỏi bệnh,buổi ấy có cả vua và hoàng hậu cũng tới dự,không thiếu một vị hoàng thân quốc thích nào,tất cả đều hân hoan vui mừng,hết thấy các công chúa,công nương ,các tiểu thư khuê các hôm nay đều có mặt,ai cũng muốn được thấy,được chúc mừng hoàng tử,và múa cùng hoàng tử .Nhạc hôm nay thật tưng bừng,trăm ngàn ngọn bạch lạp soi tỏ vũ sảnh rực rỡ .

Quan coi lễ báo :

Đức thánh thượng,hoàng hậu và hoàng tử Hiền Nhân tới !

Tức thì cả vũ sảnh có tiếng chân người dậm gót đứng lên,vũ sảnh chợt im phăng phắc ,trăm ngàn con mắt dồn cả lên phía cửa lớn thếp vàng,cánh cửa lớn mở ra,đức vua long bào dạ hội vàng chói như muốn lẫn vào với ánh vàng của khung cửa,ngài đi bên cạnh hoàng hậu mặc áo lông cáo trắng muốt,hoàng hậu thật bệ vệ xứng đáng là bậc mẫu nghi thiên hạ .Theo sau vua và hoàng hậu,hoàng tử mặc chiếc áo gấm xanh biếc như màu lá mồng toí,nền áo có những bông cúc vàng rực rỡ thật to,hoàng tử thanh tao đáng cao,bước đi vững chãi,gương mặt hoàng tử còn tươi hơn cả bông hoa đang độ nở đẹp !Hết thấy mọi người chú mục vào hàng tử,không ai thấy dấu hiệu gì tỏ ra hoàng tử vừa mới khỏi bệnh,thần tiên đã tới và đã chữa lành cho hoàng tử !

Vua vẫn trang nghiêm và vồn vã mời hết thấy mọi người vui dự hội,hoàng hậu thân ái với tất cả mọi người và hoàng tử vẫn là con người ai cũng mơ ước .Công chúa Ngàn Thương trong chiếc áo khoác xanh muốt tường mỏng như sương mặt hồ,công chúa uyển chuyển bước đi,nàng tới đón chào vua và hoàng hậu,rồi hướng về hoàng tử nàng thánh thót chúc :

-Hết thấy các tiểu thư ở nơi đây,xin được vui mừng chúc lành hoàng tử tuyệt vời,cầu mong hoàng tử mãi mãi trẻ trung khỏe mạnh !

Nhạc trỗi lên tiếp lời công chúa,hoàng tử cười chưa bao giờ lại tươi đến như thế,chàng giơ tay đón bàn tay công chúa,cả hai chưa kịp cất bước đi trong điệu vũ,đã nghe có tràng cười rồn rảng,âm thanh ...c trầm,tiếng cười làm mọi người sửng sốt,nhạc cũng bất thần im bặt,hết thấy quay đầu nhìn ra khung cửa đại sảnh .Tràng cười còn âm âm đã thấy một người khoác tấm áo đen thùng thình,tấm áo dài lê trên sàn,khách đi như thuyền trôi trên mặt nước giữa hai hàng khách dự hội .Bây giờ mọi người đã thấy rõ :Khách là một bà già,già lắm,mũi cao nhọn như mỏ diều hâu,khổ mặt hẹp với cặp mắt sâu hoắm,đầu bà già đội chiếc mũ đen chóp nhọn .Bà đi thẳng đến trước hoàng tử chiếu chập mắt sâu nhưng lấp lánh sáng,bà nói mắt nhìn chằm chằm vào mặt hoàng tử :

-Hoàng tử tươi đẹp,hoàng tử mở hội suốt mùa xuân như thế nhưng lại quên mất già này ! Có ai trên thế gian này lại chẳng có lúc phải gặp ta,hoàng tử

cũng thế,tuổi già khó tính sẽ đến với hoàng tử,nhưng ta lại muốn ngay trong lúc còn trẻ trung này hoàng tử sẽ thấy cuộc đời mình già cằn đi,khó tính sẽ đến sớm,bởi vì ta chúc cho hoàng tử sẽ lấy được người vợ xấu xí nhất trần gian như hoàng tử muốn ...

Công chúa Ngàn Thương vẫn đứng sát bên hoàng tử,nàng chặn lời Bà Già :

-Hoàng tử sẽ không phải lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian ! Ta không thể nghe lời bà nói ! Bà là ai ?

Bà già chiếu cặp mắt sâu sắc quắc nhìn công chúa,bà cười ngất rồi trầm giọng :

-Công chúa Ngàn Thương,cô muốn cứu hoàng tử anh cô phải không ? Cứu làm sao được,bởi vì chính cô rút cuộc mai sau cũng già xấu đi,khó tính đi ! Còn ta,ta là Thời Gian,thời gian làm cho con người già đi,khó tính,quyền lực của ta vô biên,không ai trên thế gian này cưỡng lại ta được !

Đến lượt hoàng tử nói :

-Thưa bà,tôi cảm ơn bà chúc tôi như thế,nhưng còn tôi không muốn như thế thì sao ?

Bà Già Phù Thủy cười nghe như gió thổi trong ống dài,rồi đáp :

-Hoàng tử không muốn ! Chính hoàng tử muốn,ta chỉ nhắc lại cho hoàng tử nhớ mà thôi ! Hoàng tử có biết những vết hồng trên hoa cúc vàng ở vai áo hoàng tử là những vết gì không ?

Mọi người ngạc nhiên theo dõi Phù Thủy Già Khó Tính,mọi người kinh ngạc thêm nữa khi biết người con gái xinh đẹp tuyệt vời kia lại chính là công chúa Ngàn Thương ! Rồi đến việc hoàng tử,hoàng tử đã hứa hẹn gì với ai,với cô gái xấu xí nào ? Vết hồng trên vai áo là vết gì ?

Hoàng tử nghe Phù Thủy Già Khó Tính nói,hốt nhiên trong tâm tư bừng dậy,chàng nhớ ra mọi việc,vết hồng trên vai áo chàng là nước mắt của ai ? Hoàng tử thấy sợ hãi,chàng đứng ngăn người nhìn bà già .Phù Thủy Già tiếp :

-Số mệnh đã an bài,hoàng tử không nên buồn tủi làm gì nữa ! Ta nhắc tới cho hoàng tử nhớ,các điều ước của hoàng tử rồi sẽ được đáp ứng hết !

Dứt lời phù thủy già khó tính ngửa mặt lên cười ngất,chàng thềm nhìn một ai,bà lại đi ra giữa những cặp mắt sợ hãi của mọi người .Chiếc áo choàng

đen xấu xí của phù thủy già vừa khuất nơi cửa đại sảnh,thì lại thấy một đám đông những con gái bé nhỏ ùa vào ! Mọi người lại ngạc nhiên,các cô gái này là ai,cô nào cũng vui tươi hớn hởi,nhìn lại thì các cô không trẻ gì mà tuổi chắc đã lớn nhưng vóc dáng đẹp đẽ,mặt tươi tỉnh .Các cô cả thấy mười hai người bước nhanh tới trước hoàng tử,một người nói giọng như hát :

-Hoàng tử,hoàng tử đẹp nhất trần gian,từ lúc hoàng tử mới ra đời,chúng ta đã tới chúc lành cho hoàng tử .Hoàng tử sẽ chẳng bao giờ gặp phải điều buồn,cuộc đời hoàng tử ngày xưa chúng ta đã chúc là sẽ êm như tơ,đẹp như mộng,hoàng tử là giấc mộng của hết thảy mọi người,hạnh phúc trên thế gian này góp lại làm thành hạnh phúc của hoàng tử .Hôm nay,phù thủy già khó tính đến trước chúc dữ cho hoàng tử,chúng ta đến chậm thành ra lời nguyện dữ ấy sẽ thành sự thật ! Nhưng hoàng tử hãy an lòng,khi nào tâm hồn hoàng tử còn trong sáng,đức độ không bị che mờ,lúc ấy mọi tai họa sẽ bị hoá giải ,mười hai bà mẹ chúng ta lúc nào cũng che chở cho hoàng tử ! Hãy vui lên,hãy nhớ lời phù thủy già rồi trải qua những ngày sôi nổi để tới được hạnh phúc lâu dài !Mười Hai bà Mẹ chúng ta luôn luôn ở bên cạnh hoàng tử,che chở cho hoàng tử gỡ lời nguyện của phù thủy già ra !

Dứt lời mười hai bà mẹ vẫy vẫy những cánh tay bé nhỏ xinh xinh,mười hai bộ cánh trắng ngần là tơ lụa mỏng nâng Mười Hai Bà Mẹ bay lên,lượn lờ trong không gian rồi mờ đi ở khoảng giữa đại sảnh .Mọi việc xảy ra thật nhanh,Phù Thủy Già,Mười Hai Bà Mẹ,những việc mọi người được nghe nói,những bí ẩn còn chưa được biết,tất cả làm cho buổi lễ càng thêm sôi nổi,có biết bao nhiêu chuyện để người ta bàn tán .Công chúa Ngân Thương lại lên tiếng trước :

-Thưa hoàng huynh,bây giờ mọi người biết rồi,mọi việc còn nhiều điều lạ sẽ xảy ra,bây giờ mời hoàng huynh tiếp tục lễ vui !

Hoàng tử lúc ấy mới tỉnh ra,chàng đã trải qua cả một khoảng dài những sự việc hốt nhiên bừng nhớ đến trong lòng và bây giờ chàng nghe lời công chúa nói thì lập tức nhớ đến bốn phận,chàng mời mọi người tiếp tục cuộc vui .Hoàng hậu thắc mắc nhiều về Phù Thủy Già,về Mười Hai Bà Mẹ,những lời các vị ấy nói,bà nén lòng không được liền gọi hoàng tử ? đến hỏi :

-Vương nhi,con hứa hẹn gì với cô nào ?Cô gái xấu xí ấy là ai,ở đâu ?

Hoàng tử kính cẩn đáp :

-Thưa mẫu hậu,thật ra cho đến lúc này con cũng không biết rõ người con gái nào con đã hứa hẹn,tất cả như xảy ra trong giấc mộng,con không ý thức được rõ ràng,nhưng con cảm thấy là có thật ! Phù Thủy Già rửa con phải lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian,Mười Hai Bà Mụ hứa là che chở cho con,tất mọi việc cuối cùng rồi sẽ qua đi tốt đẹp cả .Còn bây giờ,con xin cứ tiếp tục hội lễ đúng như dự định cho trọn lời hứa với thiên hạ ,đợi chờ các sự việc lạ xảy ra !

Vua và hoàng hậu vui lòng,hoàng tử lại cho loa đi truyền khắp nơi là : hội lễ của hoàng tử tiếp tục như trước,hoàng tử đã lành mạnh và mọi điều hoàng tử đưa ra vẫn giữ nguyên như trước .

Lời rao cùng với những chuyện xảy ra làm cho người người lại đổ xô đi tìm những người con gái xấu xí nhất nước để dò la xem trong số những cô gái số phận hẩm hiu về nhan sắc có cô nào sẽ được hoàng tử lựa chọn !Người ta vui say cười với nhau thỏa thích,người ta xì xầm bình phẩm hoàng tử chẳng hết lời,và người ta cho rằng hoàng tử tài giỏi,hay đẹp đủ đường,kén chọn trong số các mỹ nhân trong cả nước còn chẳng vừa ý cô nào,hoàng tử tự cao quá nên mới bị Phù Thủy Già nguyên ruả,có thể mới đáng với hoàng tử !Khắp nơi,người ta đề nghị. ra những cô gái xấu xí,không cô nào lại cho là mình có duyên may sẽ lấy được hoàng tử,vì vậy không cô nào lại dại dột đem cái nhan sắc ghê gớm của mình ra làm trò cười cho cả nước !

Ở nhà ba chị em cũng vậy,ba cô bây giờ quay sang cùng với cả làng đem XX ra trêu ghẹo,dè bủ,người ta dùng đến những lời dè bủ chê bai thật cay độc để như xỉ vả trả thù cô gái không may,người ta tin chắc là hoàng tử sẽ không chọn một cô nào trong đám hết thảy gái đẹp khắp nước về dự hội,người ta xúm lại cật vấn XX,xem với những thách thức của hoàng tử cô sẽ làm như thế nào,người ta bảo : "con bà nàng" xấu xí nhưng lại biết nhiều thứ,nó thông minh lắm,biết đâu nó trả lời được những câu hỏi của hoàng tử ! Có người lại mỉa mai:nó thông minh thì liệu có bằng được với tiểu thư Phi Nhạn con ngài Học sĩ không,hiếu biết của nó có độ được với công nương Cung Thước con gái quan Thái Sĩ không,còn biết bao nhiêu mỹ nhân thông

minh tài giỏi lấy lòng tên tuổi,các cô ấy cũng được quyền trả lời hoàng tử,nhờ các cô ấy đáp ứng được liệu hoàng tử có bảo rằng :ngài chọn con bé xấu xí hèn hạ này không ! Tự dưng con XX trở thành cái đích để cho cả làng thi nhau mà chê cười,nói xấu đủ điều .

Quả nhiên,lời đồn đại trăm người như một đều tin rằng hoàng tử sẽ chọn cô gái áo choàng nâu bị rách một đường .Nào ngờ,chính vì việc này lại xảy ra chuyện lạ ! Nguyên Phù Thủy Già Khó Tính vẫn luôn luôn để ý đến việc hoàng tử kén vợ,bà ta trước có lời nguyện là hoàng tử sẽ đi hỏi một đứa con gái xấu xí nhất đời làm vợ,lời nguyện ấy Phù Thủy Già nói lúc Mười Hai Bà Mụ đến chúc lành cho con bé Hồng May ngày mới sinh ra,tức là con XX sau này .Phù Thủy Già muốn ganh đua quyền lực với các Bà Mụ nên chúc dữ cho XX,cũng bởi thế đem luôn số phận hoàng tử gắn vào số phận của con bé xấu xí hẩm hiu .Bây giờ thấy mọi người đều tin rằng hoàng tử sắp lấy một cô gái trẻ trung mỹ miều,khác hẳn với người con gái xấu xí Phù Thủy Già đã chúc dữ,thì bà ta giận lắm .Liền nhất định tới tận nơi mà hại hoàng tử .

Buổi dạ vũ đầu tiên kể từ khi hoàng tử khỏi bệnh,buổi ấy có cả vua và hoàng hậu cũng tới dự,không thiếu một vị hoàng thân quốc thích nào,tất cả đều hân hoan vui mừng,hết thấy các công chúa,công nương ,các tiểu thư khuê các hôm nay đều có mặt,ai cũng muốn được thấy,được chúc mừng hoàng tử,và múa cùng hoàng tử .Nhạc hôm nay thật tưng bừng,trăm ngàn ngọn bạch lạp soi tỏ vũ sảnh rực rỡ .

Quan coi lễ báo :

Đức thánh thượng,hoàng hậu và hoàng tử Hiền Nhân tới !

Tức thì cả vũ sảnh có tiếng chân người dậm gót đứng lên,vũ sảnh chợt im phăng phắc ,trăm ngàn con mắt dồn cả lên phía cửa lớn thếp vàng,cánh cửa lớn mở ra,đức vua long bào dạ hội vàng chói như muốn lẫn vào với ánh vàng của khung cửa,ngài đi bên cạnh hoàng hậu mặc áo lông cáo trắng muốt,hoàng hậu thật bệ vệ xứng đáng là bậc mẫu nghi thiên hạ .Theo sau vua và hoàng hậu,hoàng tử mặc chiếc áo gấm xanh biếc như màu lá mồng toại,nền áo có những bông cúc vàng rực rỡ thật to,hoàng tử thanh tao đáng cao,bước đi vững chãi,gương mặt hoàng tử còn tươi hơn cả bông hoa đang

độ nở đẹp !Hết thấy mọi người chú mục vào hàng tử,không ai thấy dấu hiệu gì tỏ ra hoàng tử vừa mới khỏi bệnh,thần tiên đã tới và đã chữa lành cho hoàng tử !

Vua vẫn trang nghiêm và vồn vã mời hết thấy mọi người vui dự hội,hoàng hậu thân ái với tất cả mọi người và hoàng tử vẫn là con người ai cũng mơ ước .Công chúa Ngàn Thương trong chiếc áo khoác xanh mượt tưởng mỏng như sương mặt hồ,công chúa uyển chuyển bước đi,nàng tới đón chào vua và hoàng hậu,rồi hướng về hoàng tử nàng thánh thót chúc :

-Hết thấy các tiểu thư ở nơi đây,xin được vui mừng chúc lành hoàng tử tuyệt vời,cầu mong hoàng tử mãi mãi trẻ trung khỏe mạnh !

Nhạc trôi lên tiếp lời công chúa,hoàng tử cười chưa bao giờ lại tươi đến như thế,chàng giơ tay đón bàn tay công chúa,cả hai chưa kịp cất bước đi trong điệu vũ,đã nghe có tràng cười rộn rã,âm thanh đục trầm,tiếng cười làm mọi người sửng sốt,nhạc cũng bất thần im bặt,hết thấy quay đầu nhìn ra khung cửa đại sảnh .Tràng cười còn âm âm đã thấy một người khoác tấm áo đen thùng thình,tấm áo dài lê trên sàn,khách đi như thuyền trôi trên mặt nước giữa hai hàng khách dự hội .Bây giờ mọi người đã thấy rõ :Khách là một bà già,già lắm,mũi cao nhọn như mỏ diều hâu,khổ mặt hẹp với cặp mắt sâu hoắm,đầu bà già đội chiếc mũ đen chóp nhọn .Bà đi thẳng đến trước hoàng tử chiếu chấp mắt sâu nhưng lấp lánh sáng,bà nói mắt nhìn chăm chăm vào mặt hoàng tử :

-Hoàng tử tươi đẹp,hoàng tử mở hội suốt mùa xuân như thế nhưng lại quên mất già này ! Có ai trên thế gian này lại chẳng có lúc phải gặp ta,hoàng tử cũng thế,tuổi già khó tính sẽ đến với hoàng tử,nhưng ta lại muốn ngay trong lúc còn trẻ trung này hoàng tử sẽ thấy cuộc đời mình già cằn đi,khó tính sẽ đến sớm,bởi vì ta chúc cho hoàng tử sẽ lấy được người vợ xấu xí nhất trần gian như hoàng tử muốn ...

Công chúa Ngàn Thương vẫn đứng sát bên hoàng tử,nàng chặn lời Bà Già :

-Hoàng tử sẽ không phải lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian ! Ta không thể nghe lời bà nói ! Bà là ai ?

Bà già chiếu cặp mắt sâu sáng quắc nhìn công chúa,bà cười ngất rồi trầm giọng :

-Công chúa Ngàn Thương,cô muốn cứu hoàng tử anh cô phải không ?Cứu làm sao được,bởi vì chính cô rút cuộc mai sau cũng già xấu đi,khó tính đi !Còn ta,ta là Thời Gian,thời gian làm cho con người già đi,khó tính,quyền lực của ta vô biên,không ai trên thế gian này cưỡng lại ta được !

Đến lượt hoàng tử nói :

-Thưa bà,tôi cảm ơn bà chúc tôi như thế,nhưng còn tôi không muốn như thế thì sao ?

Bà Già Phù Thủy cười nghe như gió thổi trong ống dài,rồi đáp :

-Hoàng tử không muốn ! Chính hoàng tử muốn,ta chỉ nhắc lại cho hoàng tử nhớ mà thôi ! Hoàng tử có biết những vết hồng trên hoa cúc vàng ở vai áo hoàng tử là những vết gì không ?

Mọi người ngạc nhiên theo dõi Phù Thủy Già Khó Tính,mọi người kinh ngạc thêm nữa khi biết người con gái xinh đẹp tuyệt vời kia lại chính là công chúa Ngàn Thương ! Rồi đến việc hoàng tử,hoàng tử đã hứa hẹn gì với ai,với cô gái xấu xí nào ?Vết hồng trên vai áo là vết gì ?

Hoàng tử nghe Phù Thủy Già Khó Tính nói,hốt nhiên trong tâm tư bừng dậy,chàng nhớ ra mọi việc,vết hồng trên vai áo chàng là nước mắt của ai ? Hoàng tử thấy sợ hãi,chàng đứng ngăn người nhìn bà già .Phù Thủy Già tiếp :

-Số mệnh đã an bài,hoàng tử không nên buồn tủi làm gì nữa ! Ta nhắc tới cho hoàng tử nhớ,các điều ước của hoàng tử rồi sẽ được đáp ứng hết !

Dứt lời phù thủy già khó tính ngửa mặt lên cười ngất,chẳng thèm nhìn một ai,bà lại đi ra giữa những cặp mắt sợ hãi của mọi người .Chiếc áo choàng đen xấu xí của phù thủy già vừa khuất nơi cửa đại sảnh,thì lại thấy một đám đông những con gái bé nhỏ ủa vào ! Mọi người lại ngạc nhiên,các cô gái này là ai,cô nào cũng vui tươi hơn hở,nhìn lại thì các cô không trẻ gì mà tuổi chắc đã lớn nhưng vóc dáng đẹp đẽ,mặt tươi tỉnh .Các cô cả thấy mười hai người bước nhanh tới trước hoàng tử,một người nói giọng như hát :

-Hoàng tử,hoàng tử đẹp nhất trần gian,từ lúc hoàng tử mới ra đời,chúng ta đã tới chúc lành cho hoàng tử .Hoàng tử sẽ chẳng bao giờ gặp phải điều buồn,cuộc đời hoàng tử ngày xưa chúng ta đã chúc là sẽ êm như tơ,đẹp như mộng,hoàng tử là giấc mộng của hết thảy mọi người,hạnh phúc trên thế

gian này góp lại làm thành hạnh phúc của hoàng tử .Hôm nay,phù thủy già khó tính đến trước chúc dữ cho hoàng tử,chúng ta đến chậm thành ra lời nguyền dữ ấy sẽ thành sự thật ! Nhưng hoàng tử hãy an lòng,khi nào tâm hồn hoàng tử còn trong sáng,đức độ không bị che mờ,lúc ấy mọi tai họa sẽ bị hoá giải ,mười hai bà mụ chúng ta lúc nào cũng che chở cho hoàng tử ! Hãy vui lên,hãy nhớ lời phù thủy già rồi trải qua những ngày sôi nổi để tới được hạnh phúc lâu dài !Mười Hai bà Mụ chúng ta luôn luôn ở bên cạnh hoàng tử,che chở cho hoàng tử gỡ lời nguyền của phù thủy già ra !

Dứt lời mười hai bà mụ vẫy vẫy những cánh tay bé nhỏ xinh xinh,mười hai bộ cánh trắng ngần là tơ lụa mỏng nâng Mười Hai Bà Mụ bay lên,lượn lờ trong không gian rồi mờ đi ở khoảng giữa đại sảnh .Mọi việc xảy ra thật nhanh,Phù Thủy Già,Mười Hai Bà Mụ,những việc mọi người được nghe nói,những bí ẩn còn chưa được biết,tất cả làm cho buổi lễ càng thêm sôi nổi,có biết bao nhiêu chuyện để người ta bàn tán .Công chúa Ngân Thương lại lên tiếng trước :

-Thưa hoàng huynh,bây giờ mọi người biết rồi,mọi việc còn nhiều điều lạ sẽ xảy ra,bây giờ mời hoàng huynh tiếp tục lễ vui !

Hoàng tử lúc ấy mới tỉnh ra,chàng đã trải qua cả một khoảng dài những sự việc hốt nhiên bừng nhớ đến trong lòng và bây giờ chàng nghe lời công chúa nói thì lập tức nhớ đến bốn phận,chàng mời mọi người tiếp tục cuộc vui .Hoàng hậu thắc mắc nhiều về Phù Thủy Già,về Mười Hai Bà Mụ,những lời các vị ấy nói,bà nén lòng không được liền gọi hoàng tử ? đến hỏi :

-Vương nhi,con hứa hẹn gì với cô nào ?Cô gái xấu xí ấy là ai,ở đâu ?

Hoàng tử kính cẩn đáp :

-Thưa mẫu hậu,thật ra cho đến lúc này con cũng không biết rõ người con gái nào con đã hứa hẹn,tất cả như xảy ra trong giấc mộng,con không ý thức được rõ ràng,nhưng con cảm thấy là có thật ! Phù Thủy Già rửa con phải lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian,Mười Hai Bà Mụ hứa là che chở cho con,tất mọi việc cuối cùng rồi sẽ qua đi tốt đẹp cả .Còn bây giờ,con xin cứ tiếp tục hội lễ đúng như dự định cho trọn lời hứa với thiên hạ ,đợi chờ các sự việc lạ xảy ra !

Vua và hoàng hậu vui lòng,hoàng tử lại cho loa đi truyền khắp nơi là : hội lễ của hoàng tử tiếp tục như trước,hoàng tử đã lành mạnh và mọi điều hoàng tử đưa ra vẫn giữ nguyên như trước .

Lời rao cùng với những chuyện xảy ra làm cho người người lại đổ xô đi tìm những người con gái xấu xí nhất nước để dò la xem trong số những cô gái số phận hẩm hiu về nhan sắc có cô nào sẽ được hoàng tử lựa chọn !Người ta vui say cười với nhau thỏa thích,người ta xì xầm bình phẩm hoàng tử chẳng hết lời,và người ta cho rằng hoàng tử tài giỏi,hay đẹp đủ đường,kén chọn trong số các mỹ nhân trong cả nước còn chẳng vừa ý cô nào,hoàng tử tự cao quá nên mới bị Phù Thủy Già nguyên ruả,có thể mới đáng với hoàng tử !Khắp nơi,người ta đề nghị. ra những cô gái xấu xí,không cô nào lại cho là mình có duyên may sẽ lấy được hoàng tử,vì vậy không cô nào lại đại dốt đem cái nhan sắc ghê gớm của mình ra làm trò cười cho cả nước !

Ở nhà ba chị em cũng vậy,ba cô bây giờ quay sang cùng với cả làng đem XX ra trêu ghẹo,dè bủ,người ta dùng đến những lời dè bủ chê bai thật cay độc để như xỉ vả trả thù cô gái không may,người ta tin chắc là hoàng tử sẽ không chọn một cô nào trong đám hết thấy gái đẹp khắp nước về dự hội,người ta xúm lại cật vấn XX,xem với những thách thức của hoàng tử cô sẽ làm như thế nào,người ta bảo : "con bà nàng" xấu xí nhưng lại biết nhiều thứ,nó thông minh lắm,biết đâu nó trả lời được những câu hỏi của hoàng tử ! Có người lại mỉa mai:nó thông minh thì liệu có bằng được với tiểu thư Phi Nhạn con ngài Học sĩ không,hiếu biết của nó có độ được với công nương Cung Thước con gái quan Thái Sĩ không,còn biết bao nhiêu mỹ nhân thông minh tài giỏi lấy lòng tên tuổi,các cô ấy cũng được quyền trả lời hoàng tử,nhờ các cô ấy đáp ứng được liệu hoàng tử có bảo rằng :ngài chọn con bé xấu xí hèn hạ này không ! Tự dưng con XX trở thành cái đích để cho cả làng thi nhau mà chê cười,nói xấu đủ điều .

Con XX nghe cả làng dè bủ mình,cô vẫn lặng lẽ,tự biết thân phận,nhưng cô cũng vẫn băn khoăn bởi những sự lạ,những sự lạ ấy cô biết hết,thấy hết và cô còn có cả những vật để làm bằng cứ nữa,làm sao lại bảo là không có thật được ! Nhưng cứ nghĩ đến dung nhan xấu xí quá chừng,thân hình " như quỷ ám" của mình thì cô lại vừa buồn,vừa sợ hãi,không còn tin ở những sự

lạ đã xảy ra nữa . Chung quanh cô ,ngày này sang ngày khác,đủ mọi thứ người thúc giục,trêu chọc cô,nhiều lúc cô cũng muốn nói ra lời,nhưng cô lại dằn đo,làm thế nào để nói được với hoàng tử ? Cô không thể công khai tự xuất hiện để đối đáp với hoàng tử,cô cũng lại không thể nhờ bất cứ một ai chuyển lời tới hoàng tử được . Vậy phải làm thế nào ? Bắt đầu từ lúc này,cô nghĩ ngợi nhiều lắm về việc này . Hằng ngày,làng vẫn vắng người,người ta vẫn về kinh đô dự hội,người ta không muốn bỏ phí mất một ngày vui chơi lễ hội nào,ơn huệ ấy của triều đình,của hoàng tử ban cho,tại sao lại không nhận,và phải nhận một cách nồng nhiệt ! Và vì thế làng vẫn ngày ngày vắng vẻ . XX xong việc mỗi sáng,lại ra ngồi bực cửa tại sân trước,cô tìm cách tới được với hoàng tử,ngĩ tới những thách thức của hoàng tử .

XX nghĩ tới câu hỏi đầu tiên của hoàng tử " ... làm thế nào để hoàng tử phải xuống ruộng bừa cày ruộng,cấy mạ ! " Việc làm này,chắc hẳn hoàng tử muốn làm thì làm,không có gì có thể ép buộc hoàng tử phải làm cả . Hồi này sắp cuối xuân,nông dân nhiều nơi tháo nước vào đồng sửa soạn cho vụ lúa hè,nước ngâm trắng xóa ngoài đồng nhưng người làm thừa thớt,lễ hội ở kinh đô đang hồi náo nhiệt,công việc đồng áng cũng có nơi chênh mảng . Ở nhà,XX lúc này phải lùa đàn trâu ra đồng,việc nhà ngoài những việc hàng ngày cô phải thu xếp cho nhanh rồi ra đồng thả trâu,việc đồng áng cả nhà còn đi hội nên cô phải đem theo cốc mà cốc ruộng,việc làm vất vả với thân hình tật nguyên,cô đổ mồ hôi trên ruộng,vừa làm vừa nghĩ ngợi về nghề nông của cô . Cô cốc ruộng như vậy đến gần giữa trưa,mồ hôi đầm đìa,cô nghỉ tay tìm gốc cây bóng mát ngồi một lát rồi sẽ về .

XX nghĩ về công việc vất vả của mình . Cánh đồng bao la,mặt nước bóng loáng dưới nắng trong suốt nung nóng nước và bùn,cô nhớ đến lời thách thức của hoàng tử,lời thách thức làm sao đưa được hoàng tử xuống ruộng bừa mà cày cấy ! Cô mỉm cười,hoàng tử cao sang làm sao lại có thể chịu vất vả chân lấm tay bùn,dù rằng sự vất vả trong chốc lát và chỉ một lần . Nhưng cô lại nghĩ,hoàng tử của cô chắc sẵn sàng làm những gì dù vất vả để cho người đời được hạnh phúc,thế thì công việc cày cấy này lại chẳng mang lại sự sống cho con người là gì,và như thế tất hoàng tử có thể xuống

ruộng được ! Cô sung sướng với ý nghĩ : hoàng tử của cô là con người tràn đầy nhân ái,chàng sẽ vui trong vất vả để được thấy thần dân của chàng hạnh phúc !

Gió nơi đồng ruộng hiu hiu lúc giữa trưa,cả một vùng im lặng êm ả ,có tiếng cú cu của chim gáy ở mãi xa xa,XX dựa lưng vào gốc cây nhội cao lạ thường,cô mơ màng trong giấc ngủ thiêm thiếp . Đồng lúa gió rì rào,cỏ cuối xuân còn xanh mướt,người làm ruộng đang gấp rút buổi cày,tiếng chân trâu lội bì bõm trong ruộng ngập nước bùn nhão nhột . Đám người từ dưới ruộng đi lên,họ tới bên cô cùng ngồi nghỉ dưới tàn cây . XX nhường chỗ,mọi người cùng cười thật vui,cô giật mình : trong đám những người này không ai thấy tay chân quần áo vấy bùn ruộng,chỉ có một thanh niên đáng cao,vóc thanh ,mặt thật đẹp,là chân tay chàng đánh bùn ruộng,chàng thanh niên mới vừa ở dưới ruộng đi lên . XX thấy chàng rất quen mặt,và chàng cũng nhìn nàng với nụ cười thật âu yếm,hạnh phúc,cô bẽn lễn cúi đầu . Có tiếng nói nhỏ nhưng trong lắm :

-XX,ruộng của cô đã cuốc xong cả rồi ! Hoàng tử Hiền Nhân đã tới cuốc hết ruộng cho cô rồi !

XX kinh ngạc,người thanh niên này chính là hoàng tử Hiền Nhân,phải rồi nàng quen mặt chàng lắm ! Chàng đã tới với nàng,hoàng tử đã xuống ruộng lội bùn mà cuốc ruộng cho cô ! Ai đưa hoàng tử tới đây,hoàng tử tại sao lại xuống ruộng của cô mà làm giúp cô như vậy ? Hoàng tử tới lúc nào ? XX ngơ ngẩn,cô liếc nhìn hoàng tử,cô vẫn bẽn lễn cúi đầu . Tiếng nói lại bảo :

-XX,lời thách thức đầu tiên của hoàng tử,cô đã làm được,chính vì cô đã hiểu được thế nào là lòng nhân,cô đã giúp hoàng tử biểu lộ được lòng nhân của bậc vương giả đối với thần dân nghèo khổ vất vả . Hoàng tử nhận sự giúp đỡ ấy là một ơn huệ ban cho hoàng tử,và hoàng tử đã vui vẻ nhận xuống ruộng bùn !

XX vui mừng,bây giờ cô mới dám ngẩng đầu lên,bây giờ cô mới nhận thấy những người ấy là những người con gái vóc dáng bé nhỏ,nhưng gương mặt già dặn,các cô đông lắm,một cô nói :

-XX,chúng ta là Mười Hai Bà Mụ đỡ đầu cho cô,đỡ đầu cho hoàng tử,đỡ đầu cho hết thảy mọi người,và chúc lành cho mọi người . Hôm nay chúng

ta tới để giúp cô với hoàng tử vượt được một thử thách,có thể mai sau mới mong phá được lời nguyền của bà phù thủy già khó tính ! Ta chúc hai người mai này hạnh phúc !

Lúc ấy,người thanh niên hai bắp chân còn đóng bunn đã khô,chàng cầm tay XX âu yếm bảo :

-Hong May,ta nghe được tiếng nói giảng về nhân ái của em mà tới,ta nhận là điều thách thức đầu tiên của ta em đã làm được,ta đã xuống ruộng bunn cày cuốc,ta trao cho em vật này để ghi nhớ buổi hôm nay !

Hoàng tử không có vật gì để tặng XX,chàng chỉ có chiếc nút áo chàng mới bứt ra,chàng đưa cho XX chiếc cúc áo ấy . XX hai má nóng bừng,cô ngượng ngập giơ tay đỡ lấy chiếc cúc áo . Chiếc cúc nhỏ màu đỏ như hổ phách hoàng tử vừa bứt trên áo màu hồng quân của chàng . Cũng lúc ấy,hoàng tử nắm chặt bàn tay XX,Mười Hai Bà Mụ vụt thu nhỏ hình dáng lại rồi bay bổng lên như mười hai con ong trắng,chớp mắt bóng dáng mười hai bà mụ tan vào khoảng không gian đồng ruộng chói chan nắng cuối xuân . XX ngơ ngẩn nhìn khoảng trời cao,gió huu huu thổi thật êm nhẹ,một vệt mây dài như dải lụa đọng lại mãi trên cao,cô ngơ ngác nhìn quanh và đồng ruộng vắng vẻ . XX vội ngồi ngay ngắn lên,cô còn nhớ như in mọi việc vừa xảy ra,Mười Hai Bà Mụ,hoàng tử Hiền Nhân,tất cả đâu rồi ,chung quanh cô chỉ có đồng vắng thật tĩnh mịch . Cô lấy làm lạ lắm,vội xòe bàn tay ,bàn tay cô còn nắm chặt chiếc khuy áo b e nhỏ màu đỏ hổ phách ! Thế là thế nào ? Cô nằm mơ,hay phép lạ của Mười Hai Bà Mụ vừa mới xuất hiện với cô ? Mơ làm sao được,trong tay cô còn chiếc cúc áo rành rành,chiếc cúc áo cô thấy hoàng tử tự tay bứt ra từ chiếc áo chàng đang bận,chiếc cúc thứ hai từ trên cổ áo xuống ! Làm sao cô mơ ngủ được,tai cô còn nghe rõ những lời nói của các bà mụ,của hoàng tử ! Rõ ràng là có chuyện lạ huyền nhiệm của trời đất vừa mới xảy ra,và cô đã làm xong lời thách thức đầu tiên của hoàng tử chỉ với một giảng giải thuần tư tưởng nhưng lại có cái hồn chuyên chở lớn của nó !

Xế trưa hôm ấy,hoàng tử trong hội lễ có ý tìm kiếm chiếc cúc áo gấm màu hồng quân,chiếc cúc áo thứ hai từ trên cổ áo xuống . Cả hội cũng giúp tìm cho hoàng tử mà không thấy . Nhưng hoàng tử lại nói với hội :

-Hôm nay là sắp vào cuối xuân,các vị tới dự lễ của tôi thật đông đủ,tôi rất cảm ơn ! Câu hỏi thứ nhất của tôi,tôi xin nói để hết thầy các vị biết rằng: trưa hôm nay,vừa mới đây thôi,lúc hội lễ của ta tạm nghỉ,tôi đã làm xong công việc cày ruộng ! Ruộng lúc này còn nước,năng bắt đầu mạnh,nước bùn nhão thật nóng . Tôi đã làm xong mảnh ruộng ở gần cây nhội lớn làng Linh Xuân . Cô gái đáp ứng lời thách thức của tôi,tôi biết,nhưng lúc này tôi xin chưa phải nói ra để các vị biết !

Cả hội nhao nhao ngạc nhiên,hoàng tử đã xuống ruộng,chàng đã làm xong mảnh ruộng ở làng Linh Xuân ! Hoàng tử thực hiện lời thách thức ấy trong buổi trưa hôm nay,lúc lễ hội tạm nghỉ ! Cô gái nào đã thắng được hoàng tử trong câu thách thức đầu tiên ấy ? Các cô nhìn nhau,không có ai ở đây tỏ ra là người đã làm cho hoàng tử phải bước chân xuống ruộng bùn !

Ba chị em nhìn nhau,cả ba chợt linh cảm thấy có điều lạ trong việc hoàng tử xuống ruộng ở làng Linh Xuân,làng của ba chị em ! Hoàng tử có nói,bà phù thủy già cũng có nói là chàng sẽ nhận lấy người con gái xấu xí ,nếu như người con gái ấy giải được các thách thức của hoàng tử . Bây giờ,hoàng tử đã xuống ruộng ở Linh Xuân,thế thì trong làng có cô gái nào xấu xí khác,ngoài cô chị xấu xí ghê gớm của các cô ?

Thế thì,chính XX đã đưa được hoàng tử xuống ruộng chăng ? Ba chị em bàn tán,các cô cũng xúm lại hỏi han ba chị em,ba chị em là người làng Linh Xuân lại một phen nữa trở thành những người quan trọng . Và hoàng tử cũng chỉ nhìn ba chị em mà cười . Người ta hết sức để ý xem cô gái xấu xí nhà ba chị em sinh hoạt như thế nào .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyên
7.

Cũng trong ngày hôm ấy,hoàng tử cho loa truyền ra khắp nơi là" Hoàng tử đã xuống ruộng bùn giữa buổi trưa,chàng đã xong câu thách thức đầu tiên và có cô gái đã đáp ứng được thách thức đó . Còn cô gái,hoàng tử đợi đến lúc xong trọn vẹn các lời thách thức mới nói cho mọi người biết cô gái ấy là ai,ở đâu " Từ đây,chẳng riêng gì một làng Linh Xuân,nhưng ở bất cứ làng mạc nào có người con gái xấu xí người ta đều chú ý,theo dõi từng ly từng tí ,khiến cho các cô đã tủi thân lại thêm cái khổ bị thiên hạ xúm lại trêu chọc,mĩa mai .

Trong hoàng cung,vua và hoàng hậu cùng hết thảy hoàng thân quốc thích,các thái tử,hoàng tử,công chúa nghe lời rao của hoàng tử ai cũng ngạc nhiên . Vua triệu tập hội nghị hoàng gia để hỏi hoàng tử . Trong hội,hoàng tử tâu bày là :

-Quả thật chàng có xuống ruộng . Chính Dục Đông là người trông nom cho hoàng tử lúc chàng chân tay lấm ruộng bùn trở về . Hoàng tử không được biết rõ chàng ra đi như thế nào,nhưng chàng hiểu rằng : người con gái ấy lấy đức nhân ái để dẫn dụ hoàng tử hành động và chàng rất vui mừng đã tỏ lộ được lòng nhân trong hành động của mình !

Hoàng gia hỏi lại Dục Đông,ông ta nói : có thấy hoàng tử chân tay đầy bùn ruộng,ông ta đã sai quân hầu sửa soạn để hoàng tử tắm rửa;riêng việc hoàng tử ra đi,xuống ruộng ra sao thì ông không được biết !

Tất cả anh em của hoàng tử Hiền Nhân đều lấy làm lạ,ai cũng cho là hoàng tử che đậy một việc gì bí mật,chàng không muốn nói ra nên bịa việc như thế . Riêng công chúa Ngân Thương thì có vẻ sôi nổi nhất,nàng hỏi hoàng tử từng chút một,cố xem có điểm nào để giải thích được bí ẩn này không . Công chúa thông minh ấy không nhận thấy điều gì,ngoài việc trưa hôm ấy hoàng tử bị mất một chiếc cúc áo trên cấm bào màu hồng quân,công chúa sai thị tì ghi lại việc hoàng tử mất cúc áo để phòng hờ nhỡ mai sau có việc gì cần tới . Công chúa từ đây ra sức kín đáo dò xét ông hoàng anh,nàng tin

là ở ông hoàng anh của nàng có điều bí mật, bí mật ấy có liên quan đến lời nguyện của Phù Thủy Già !

Ba chị em cùng cha mẹ bàn tán sôi nổi rồi gọi XX ra hạch hỏi, cô bối chối chối là không hay biết gì hết, cô không đi đâu cả, không biết mặt hoàng tử, cô cố làm cho mọi người tin rằng : không bao giờ cô dám mơ ước có một tấm chồng bình thường còn nói chi đến ước mơ lấy hoàng tử ! Và người ta cũng phải tin, người ta lại ngấm ngấm theo dõi nhau, các cô trong làng Linh Xuân không còn ai tin ai, cô nào cũng nghi kỵ lẫn nhau và gái làng bồng lạnh nhạt, hằn học với nhau !

Trong làng, ở cửa Bắc trên đường ra ngoài đồng, có căn nhà xiêu vẹo, căn nhà lá tồi tàn sắp đổ ấy chính là nhà của bà già Cửa sống cô đơn một mình không chồng con, bà già sống âm thầm ở đấy, hằng ngày bà vào làng làm giúp mọi người để kiếm sống, người ta thương bà cùng khổ nên cũng nhận những giúp đỡ của bà để có cơm ăn cho qua ngày . Bây giờ, làng ngày nào cũng vắng vẻ, người ta lên kinh đô dự hội khiến bà không còn cách nào để kiếm sống được nữa ! Tuổi già đau ốm, nay lại thêm nạn đói ăn . Bà Cữu vật vờ như một bóng ma, bà cảm thấy cuộc đời bà sắp kết thúc, kiếp sống nghèo khổ cô đơn của bà sắp được giải thoát . Bà Cữu nằm liệt từ hai hôm nay . Bà nằm nghe sự vắng lặng trong làng như nghe chính sự vắng lặng của cõi lòng mình .

Sáng hôm nay, ba chị em lại lên kinh đô, nhưng ba chị em bảo nhau : mỗi ngày một người ở lại làng, theo dõi xem XX như thế nào, biết đâu lại chẳng có điều lạ ! Vì thế hôm nay có một cô ở nhà, cô út . Xx xong công việc nhà, cô lại lừa mấy con trâu ra đồng, thân hình tật nguyền của cô leo đèo theo chân mấy con trâu đi trên đường làng vắng vẻ . Cô vừa đi vừa nghĩ tới lời rao chiều hôm trước của hoàng tử, lời rao nhắc đến thách thức thứ hai : " ... làm cho hoàng tử phải ra khỏi cung điện tới một nơi nghèo nàn tăm tối với kẻ khốn cùng ... " Kẻ khốn cùng, XX chợt nhớ đến bà Cữu, bà già cùng cực ấy chắc lúc này đuối lắm rồi, bà khó lòng sống thêm được năm ba ngày nữa ! Cô chợt thấy trong lòng se thắt xót xa cho con người cô đơn ấy, hàng ngày cô ra đồng vẫn ghé thăm bà, hàng ngày cô lén mang theo phần cơm trưa của mình mà tặng cho bà, và hàng ngày cô trông thấy cuộc đời của bà

tàn tạ dần,cô an ủi bà và khóc bên cạnh giường bà nhiều lắm . Hôm nay,XX lại rẽ vào nhà bà Cửu,cô đẩy tấm liếp che cửa,đứng trước căn buồng tối tăm giầy lát cho quen mắt nhìn rồi mới bước hẳn vào . Bà Cửu vẫn thều thào như mọi ngày,bà cầm tay XX nói những lời yêu thương cô gái xấu xí nhưng lại đẩy từ tâm,cô an ủi bà,lấy phần cơm trưa của cô ra cho bà ăn,phần cơm hẩm ấy bà để ở đầu chõng tre . XX ngồi bên giường nhìn bà,cô thấy thương bà vô hạn,cô thầm ước phải chi cô khỏe mạnh như mọi người,làm được nhiều việc,kiếm được nhiều thì thế nào cô cũng cấp dưỡng đầy đủ cho bà,cô ước ao có một người thấy cảnh khổ của bà mà ra tay cứu độ cho bà,cô sẵn sàng đền đáp lại người ấy bất cứ điều gì người ấy đòi hỏi cô phải làm ! Nhưng có ai cần gì đến cô,một con bé xấu xí quá chừng,cô có gì để đáp lại lòng thương người của người khác ! Cô không có gì cả,cô cũng nghèo như bà Cửu,cô chỉ có một điều là còn trẻ,cô đầy lòng nhân từ nhưng những thứ ấy người đời không cần ở cô ! Cô lại nhớ tới hoàng tử đẹp nhất trần gian của cô,phải chi hoàng tử ấy đến với cô lúc này,cô sẽ xin hoàng tử cứu giúp cho bà Cửu và chắc là bà Cửu sẽ không còn khổ cực nữa . Cô băng khuâng nhìn bà hom hem trong gian buồng tối . Căn buồng tối thêm nữa,có gì vừa che khuất nơi cửa bếp .

XX ngừng lên nhìn ra,có ai đứng trước cửa lều che khuất cả khung cửa bé nhỏ thấp lè tè . Cô vội đứng lên cất tiếng hỏi :

-Ai thế ?

-Em gọi tôi đến với em đây !

Ôi ! tiếng nói quen thuộc quá ! Đúng là tiếng nói của hoàng tử Hiền Nhân ! XX run rẩy,cô đứng lên bước ra cửa . Hoàng tử cúi mình bước vào trong buồng,bóng dáng hoàng tử dong dỏng cao,hoàng tử mặc chiếc áo xám nhạt,vai lại khoác chiếc túi gấm hồng nhạt . Hoàng tử lúc nào trên môi cũng có nụ cười,chàng vui vẻ bảo :

-Ta hiểu lời em,ta đến đây chính vì những lời em nói với ta về nghĩa lớn ở đời . Ta mong ước được nghe mãi những lời khuyên làm cho ta không bao giờ quên nghĩa lớn đối với cuộc đời !

XX càng run rẩy,cô không dám ngước mặt lên,cô lấy hết can đảm nói :

-Thưa hoàng tử,em mong rằng trái tim hoàng tử tràn ngập nghĩa lớn,tự nó

biểu lộ cho cả thiên hạ thấy,nhờ đấy cả thiên hạ được hưởng ân phúc của hoàng tử !

Hoàng tử bước tới,chàng cầm tay XX âu yếm :

-Ta hiểu thế nào là nhân,biết thế nào là nghĩa,tất cả nhờ ở em khiến cho cuộc sống vương giả của ta không có chỗ nào bị hà tỳ hoen ố ! Ta cảm ơn em,ta tặng em cuộc đời ta để tròn nghĩa lớn với riêng em !

XX muốn nghệt thở,tim cô như trống làng . Hoàng tử buông tay cô,chàng lấy chiếc túi gấm khoác trên vai xuống,tay mở túi,hoàng tử bảo :

-Ta nghe được lời cầu gọi của em,ta mang đến cho bà già cô đơn này tín vật của ta,vật ấy giúp cho bà suốt đời được no ấm,em cứ bảo bà đem tín vật này trình về triều là xong !

Hoàng tử lấy ra một chiếc thẻ nhỏ,thẻ hoàng ngọc trên có khắc huy hiệu của hoàng tử,chàng trao chiếc thẻ cho XX . Hai tay cô đỡ lấy chiếc thẻ,mắt âu yếm ngược nhìn hoàng tử,cô kính cẩn :

-Em cảm ơn hoàng tử !

Rồi cô cúi đầu thật thấp tạ ơn hoàng tử . Gian buồng sáng thêm,cô ngừng đầu ngơ ngác,cô sung sướng với nỗi niềm hân hoan không thể nói ra được,bà Cửu từ đây không còn đói khổ nữa,từ đây bà được ấm no,hoàng tử đã tới tận căn lều tăm tối nghèo nàn này để biểu lộ nghĩa lớn cứu người hèn hạ ! Quay lại nhìn,cô thấy bà Cửu còn ngồi trên chõng tre,bà không tỏ một vẻ gì là mừng rỡ hay lạ lùng với việc hoàng tử tới tận đây cứu giúp bà ! Chỉ một XX thấy hoàng tử,hoàng tử của cô đến với một mình cô ,bà Cửu không hay biết gì về việc ấy ! Cô thấy yên lòng . Cô bước đến bên chõng,ngồi bên bà cô nói :

-Hôm nay bà ăn phần cơm của cháu,từ mai bà sẽ có cơm ngon áo đẹp,hoàng tử ban cho bà đấy !

Cô trao cho bà chiếc thẻ nói tiếp :

-Bây giờ cháu phải ra đồng,bà đợi làng về đưa thẻ này cho làng thì triều đình sẽ đem đến cho bà mọi thứ bà không phải khổ sở nữa rồi !

Và XX lại đưa mấy con trâu ra ngoài đồng,cô tủm tỉm cười một mình với hạnh phúc vừa qua,cô tin chắc là Mười Hai Bà Mụ vẫn ở quanh cô,giúp cô vượt mọi khó khăn chống trả lời nguyên của phù thủy già khó tính ! Và lúc

này,lúc hoàng tử đang làm gì ở lễ hội,hôm nay chàng mặc chiếc áo gấm xám nhạt ! Cô bước đi như đi trong giấc mộng thần tiên,giữa những âm thanh rào rạt của bài ca trời đất mênh mang với hạnh phúc muôn loài trên mặt đất .

Ở lễ hội,hoàng tử bước vào đại sảnh,hôm nay hoàng tử mặc áo gấm in hoa chim màu xám nhạt,phảng phất hình ảnh hoàng tử như thần tiên trên trời,chàng thanh tao hiếm có ở đời ! Vừa vào hội,hoàng tử chỉnh lại chiếc túi gấm đeo trên vai,chiếc túi thường thấy các văn nhân thi sĩ dùng để đựng các quyển thơ,hoàng tử vui vẻ nói :

-Thưa các tiểu thơ,hôm nay tôi lại xin được vui vẻ loan báo để các vị hay là : " thách thức thứ hai của tôi đã giải quyết xong,cô gái ấy đã nói cho tôi biết rõ về nghĩa lớn ở đời,nghĩa lớn không phải là một hành động bình thường đã thấy,mà là hạnh phúc chung của mọi người được thể hiện bằng chính tay ta ! " Tôi đã tới căn lều tăm tối nghèo hèn,tôi đã tặng chiếc thẻ hoàng ngọc làm tin cho người cô đơn nghèo khổ,tôi ước mong hết thấy mọi người nghèo khó ở trên thế gian này rồi đây sẽ được hạnh phúc,hết đau khổ .

Mọi người lại bàng hoàng,hoàng tử đã tới một căn lều nghèo nàn tăm tối,đã nói với kẻ nghèo hèn khốn khổ,và cô gái ấy đã vượt qua thử thách thứ hai của hoàng tử ! Cũng lúc ấy,lệnh của hoàng tử ban ra,loa lại truyền rao đi khắp nơi,người ta được biết ngay hành động của hoàng tử,người ta đợi xem chiếc thẻ ngọc vàng ấy hoàng tử trao cho ai ? Người ta lại bàn tán về các cô gái xấu xí,chung cuộc người ta được biết : vẫn ở làng Linh Xuân là nơi hoàng tử đã tới,và bà già Cữu nghèo khổ cô đơn được hoàng tử ban thẻ hoàng ngọc ! Chúc việc trong làng nhận thẻ ngọc còn sung sướng hơn cả bà,làng hãnh diện vô cùng và làng càng xôn xao về cô gái nào đã làm cho hoàng tử ra khỏi được cung vàng điện ngọc để tới tận nơi nghèo hèn tăm tối mà ban phước lớn như thế ?

Ở nhà ba chị em,cô út quả quyết : không thấy có gì lạ ở XX,cô nói :

-Con bà nàng tật nguyên ấy thì chỉ có ma mà tới với nó ! Hoàng tử đến ban ơn cho bà Cữu,rõ ràng là không biết gì đến con bà nàng .

Cô chị bảo :

-Thế nhờ chính con bà nàng dụ được hoàng tử tới làng thì sao ?

Cô thứ hai mỉa mai :

-Chắc con bà nàng cười mây lột xác thành tiên về kinh đô rước hoàng tử tới đây chắc ! Con út chả nói là : con bà nàng đưa trâu ra đồng từ sớm còn gì ! Ba chị em tin là XX không phải là cô gái đã đưa được hoàng tử đến đây . Nhưng ba cô vẫn chia nhau ở nhà để rình mò XX .

Rồi hoàng cung nhận được chiếc thẻ hoàng ngọc của hoàng tử,công chúa Ngân Thương đích thân tới gặp người được thẻ,cô cũng không biết được gì hơn,bà già cô đơn nói rằng bà không biết,không được thấy hoàng tử,nhưng chính cô gái chăn trâu xấu xí XX đưa cho bà chiếc thẻ ấy . Tức thì công chúa tới gặp XX,gặp XX công chúa vốn tâm hồn thật êm đềm bình dị,thế mà nàng cũng phải ghê sợ cái dung nhan tật nguyên của XX . Công chúa ôn tồn :

-Cô được gặp hoàng tử ?

XX lễ phép :

-Thưa công chúa xinh đẹp,tôi không được gặp hoàng tử .

-Thế thì tại sao cô lại có cái thẻ ngọc ?

-Thưa công chúa rất xinh đẹp rất thông minh,qủa thật chính tôi đưa chiếc thẻ ấy cho bà già cô đơn . Hôm ấy lúc đưa trâu ra đồng,đi đến trước cửa lều của bà già tôi thấy có người ngấp ngừng muốn vào,người ấy hỏi tôi rồi đưa cho tôi cái thẻ,bảo tôi đưa cho bà già,dặn bà đưa cho làng thẻ ấy để trình về cung vua: người ấy dặn làm sao tôi làm vậy thôi !

Công chúa hỏi nữa :

-Thế người đưa thẻ ngọc cho cô là người như thế nào ?

-Thưa công chúa rất nhân từ,người ấy là một thanh niên,tôi không rõ mặt,mặt mũi tôi xấu xí tôi không dám ngửa mặt nhìn ai,nên tôi không biết rõ mặt người ấy . Tôi mang thẻ vào lều cho bà già,lúc quay ra thì không thấy người lạ đâu nữa ! Thưa công chúa tốt lành,người ấy là ai ?

-Người ấy chính là hoàng tử Hiền Nhân,anh của ta !

XX thừa biết mọi việc,cô đã chối khéo,công chúa chẳng biết gì thêm . Cô hỏi hoàng tử,thì hoàng tử chỉ bảo:"cô gái hoàng tử sẽ chọn nói với hoàng tử là :chàng hãy tỏ rõ nghĩa cả ở đời ..."và chàng đã hành động,chiếc thẻ chàng đã đưa cho một cô gái xấu xí ... công chúa Ngân Thương luôn luôn ở

bên cạnh hoàng tử,thế mà hoàng tử đi lúc nào nàng cũng không biết,công chúa tin chắc là có thần tiên hiện ra trong việc của hoàng tử,nhưng nàng vẫn cứ quyết định muốn được chứng kiến sự việc . Và công chúa lại lặng lẽ ráo riết dò la hoàng tử .

Bà già Cửa được hưởng mọi hạnh phúc của cuộc đời ấm no nhàn hạ,từ đây bà không còn phải lo đến việc tìm cách kiếm cơm ăn,người ta ra vào nhà bà,thăm hỏi nhiều đến nỗi bà phải thấy : chưa chắc giàu có no ấm đã là thật sung sướng,chưa chắc được ơn vua lộc nước lớn đã là hạnh phúc ! Bà thấy : người đời đến với bà chẳng qua là bà may mắn được ông hoàng ban ơn phước,người ta có ý nịnh bợ ông hoàng chứ chẳng ai lại thật lòng kính trọng bà ! Ở đời thường thế,đói cơm rách áo thì chỉ mơ ước thật giản dị được cơm no áo ấm,đến lúc nhiều cơm lắm áo rồi thì người ta lại muốn lễ nghĩa,muốn có danh vọng cao sang ! Và bà Cửu lúc này lại thêm ước cuộc đời hèn hạ của bà phải thật sự được mọi người kính trọng,người ta kính trọng vì bà được ông hoàng cao sang quý trọng !

Bà đưa tâm sự ấy nói riêng với XX,cô nghe bà nói trong lòng bỗng thấy thương hại bà,cô nghĩ ngợi về thân phận mình,cô thấy lòng thanh thản,mọi ước mơ như của bà Cửu sao cô thấy dừng dừng . Nhưng với bà Cửu,ước mơ của bà thật ra cũng không có gì là sai quấy,nếu cô làm được việc ấy cho bà thì vừa đem lại hạnh phúc cho bà,lại vừa làm rạng danh hoàng tử của cô ! Hoàng tử hạ cố đến với một người nghèo hèn để kính cẩn lắng nghe người ấy nói,đức độ của hoàng tử sẽ vì thế mà càng thêm rạng rỡ ! Nhưng người ấy nói gì khiến hoàng tử phải cúi đầu lắng nghe ? Một vị hoàng tử có cần gì phải nghe một bà già nghèo khó dạy bảo hay không,mà dạy bảo điều gì lớn lao đến như thế ?

Cô thấy:bà Cửu không có gì để nói với hoàng tử,bà chịu ơn hoàng tử để được no ấm,thanh nhàn,còn hoàng tử,ban ơn nghĩa cho bà không có gì là khó khăn,hoàng tử có thể làm hơn thế hàng trăm hàng nghìn lần cũng được . Như thế,thì nghĩa cử của ông hoàng có gì là cao quý ? Hành động của hoàng tử chẳng qua cũng chỉ là một hành động nông nhênh,khoe khoang quyền lực,chứ chưa chắc đã mang lại được cái quý báu thật sự của tâm hồn ! Cô giật mình ! Phải,hoàng tử hành động chưa chắc đã là tự trong tâm hồn

mà ra,phải làm sao để cho hành động ấy thực sự là nghĩa cử của một con người đầy đức độ . Cô ra sức suy nghĩ,đăn đo mọi việc,rồi một bữa cô vào nhà của bà Cửu,nhà bà bây giờ đã sáng sủa không còn tăm tối như trước .

Cô nói với bà :

-Bà ạ,hoàng tử giúp bà là một nghĩa cử lớn,ai cũng biết . Nhưng cũng lại có người bảo rằng hoàng tử làm như thế,chẳng qua là để tỏ cái quyền uy của mình,hoàng tử không phải là người tốt .

Bà Cửu vội cãi :

-Không,hoàng tử chính là người tốt,không có người nào lại hơn hoàng tử được ! Không ai lại có thể bảo việc làm của hoàng tử không tốt được ! Miệng người đời làm sao bịt cho hết được !

-Ấy thế mà hoàng tử đã bị mang tiếng nhiều lắm ! Người ta bảo rằng hoàng tử làm ơn cho bà chỉ để mua danh cho chính mình ! Nếu hoàng tử bây giờ chịu đến để nghe bà bảo rằng : " Ôn huệ hoàng tử ban cho bà,làm sao cũng là hạnh phúc ban cho tất cả mọi người nghèo khổ,có thể mới tỏ ra là hoàng tử vì nghĩa mà làm,vì lẽ mà đối xử thương yêu với thiên hạ được ! "

-Cô ạ,tôi sẵn sàng chịu cái tiếng bất kính,vô lễ với ân nhân là bậc vương giả cao sang,để đem lại đức lớn cho hoàng tử,giữ cho hoàng tử khỏi bị đời chê trách !

XX trầm ngâm,cô nghĩ tới hoàng tử của cô,ông hoàng trẻ trung có đức độ vói vói,ông hoàng đã cứu giúp kẻ khốn cùng,nhưng sự cứu giúp ấy đã bị thiên hạ bảo là để tự đề cao,ông hoàng cần phải hạ mình đến nghe người nghèo hèn nói những lời khiến cho đức độ của ông hoàng được trong sáng,làm cho thiên hạ không còn gì để chê trách được nữa . Ông hoàng của cô phải tới đây,tới để nghe bà già nghèo hèn nói . Làm thế nào hoàng tử tới đây ? Làm thế nào để hoàng tử nghe được lời cô ?

Cũng chính lúc cô đang băn khoăn như thế,quả nhiên hoàng tử Hiền Nhân đã bước vào,hoàng tử đến như trong giấc mộng ! Hôm nay hoàng tử mặc áo vàng lợt màu hoàng hôn,hoàng tử đến ngôi nhà không còn tăm tối như ngày trước,chàng rất thân thuộc nói với XX :

-Ta đã nghe được lời nói của em ! Lời nói từ trái tim chân chính của em,ta thấy quả thật như thế,ta chưa đủ đức để tự xem là mình xứng đáng với tâm

hồn em . Ta tới đây,sẵn sàng nghe những lời còn quý giá hơn cả ngôi vị vương giả của ta !

Đây là lần thứ bao nhiêu hoàng tử đã nghe được tiếng gọi của XX,tiếng gọi từ trong tâm hồn cô,phát ra từ trái tim cô,nó là hiệu lệnh để chỉ đường cho hoàng tử đến với vinh quang chân thành . XX chưa bao giờ lại thấy trong lòng tràn trề nỗi niềm thương yêu hoàng tử đến như vậy . Cô run run giọng nói :

-Thưa hoàng tử cao sang,em không có gì đáng để nói với hoàng tử,tiếng nói của em không cần phải là tiếng nói,và chính hoàng tử đã nghe được những tiếng nói ấy rồi . Hôm nay,hoàng tử cao sang tới đây là để dẹp đi một phong cách kiêu ngạo đáng có nơi hoàng tử,nhưng hoàng tử tự nguyện phá hủy đi phong cách ấy để trở thành con người cao đức đáng quý . Người nói với hoàng tử không phải là em,mà chính là bà già chịu ơn cứu khổ của hoàng tử !

Hoàng tử chăm chú nghe lời XX,chàng âu yếm nhìn cô rồi quay sang bà già,hoàng tử lễ phép nói :

-Tôi sẵn sàng nghe lời bà chỉ bảo !

Bà già Cữu từ lúc hoàng tử bước vào đến lúc này vẫn nín lặng,bà còn đang ngỡ ngàng,luống cuống với con người đầy danh vọng cao sang này,nghe lời hoàng tử nói bà vội đứng lên chấp tay cung kính :

-Thưa hoàng tử cao sang,kẻ nghèo hèn này thật quả không dám có lời nào gọi là chỉ bảo cho hoàng tử . Nhưng có một điều ...

Bà ngập ngừng,hoàng tử đợi nghe,chàng thấy bà ngập ngừng thì thẳng thắn hỏi :

-Bà cứ nói,tôi tới đây không phải là để phô trương quyền thế mà là để nghe chính bà nói những điều giúp tôi biểu hiện đức lớn ra thiên hạ !

Bà Cữu nhớ lời nói của XX,trong một thoáng bà bình tĩnh lại,giữ giọng nghiêm trang đầy lễ độ,bà thưa :

-Thưa hoàng tử,ơn huệ của hoàng tử ban cho tôi,xin hoàng tử làm thế nào để ơn huệ ấy cũng là hạnh phúc ban cho hết thảy mọi người nghèo khổ,có thể đức lớn của hoàng tử mới thật là chân chính .

Hoàng tử vui vẻ :

-Quả thật đúng thế . Thế gian này không phải chỉ riêng mình bà chịu cảnh nghèo khổ,còn nhiều người khác nữa . Vậy thì ngay từ ngày mai ta sẽ cố gắng trong địa vị của ta để giúp đỡ cho những người ấy !

Quay sang XX,hoàng tử nói :

-Em gọi ta tới,tỏ rõ em quan tâm tới ta nhiều lắm,tình nghĩa này thật là cao quý ! Em thấy thế nào ?

XX kính cẩn đáp :

-Thưa hoàng tử,em không có gì để dảm khuyên hoàng tử,mà chỉ có những lời tán tụng hành động của hoàng tử ! Hành động ấy,hoàng tử không lấy ngôi cao quý của mình mà khước từ,hoàng tử đã giữ vững được phong cách cao sang mà vẫn đủ lễ của người quân tử,em cung kính tán dương thái độ ấy !

Hoàng tử vui vẻ bảo :

-Ta cảm ơn em đã tặng cho ta tiếng tốt là kẻ trượng phu biết giữ lễ,chính ta mới là người chịu ơn của em !

XX vội vàng vòng tay cung kính cúi đầu tạ hoàng tử,cô thấy căn phòng như rộng thêm ra,ngừng đầu lên không còn thấy bóng hoàng tử . Ngay ngày hôm sau,hoàng tử cho loa báo : nhân lễ hội của hoàng tử,hoàng tử xin vua cha và hoàng hậu cho phép đem tài sản riêng của hoàng tử ra phân phát cho người nghèo khổ ở khắp nơi,để tất cả mọi người đều cùng được hưởng vui với hoàng tử bởi vì hoàng tử mở hội đã chọn được người xứng đáng ! Loa truyền vang vang,trong triều ngoài dân gian hết thấy đều lạ lùng,hoàng tử nói rằng:"Lời thách thức thứ ba của chàng,vẫn người con gái lạ ấy giải quyết xong,hoàng tử đã đến tận căn lều của bà già nghèo khổ ngày nọ,hoàng tử đã nghe lời bà già khuyên bảo,hoàng tử đã làm theo bằng cách phát chuẩn cho người nghèo " . Mọi người lại một phen ngạc nhiên,cô gái ấy hoàng tử vẫn chưa nói rõ ra nàng là ai,ở đâu ? Không ai là chẳng thắc mắc,thắc mắc hơn cả vẫn là công chúa Ngân Thương .

Trong số các mỹ nhân danh tiếng đến dự hội,mong được hoàng tử chú ý,giành được hoàng tử làm chồng có tiểu thư Kim Bình . Tiểu thư ở giữa đám mỹ nhân đông đảo như thế mà nhan sắc của nàng vẫn rực rỡ,át hết thấy mọi nhan sắc đủ vẻ đủ màu,tiểu thư tuổi chưa tới hai mươi,thông minh

lại thêm được dạy dỗ chuẩn mực,nàng quả thực là giấc mơ của hết thảy mọi vương tôn công tử . Tiểu thư Kim Bình dòng dõi thế gia,con quan đại phu đất Long Hải,ai cũng tin chắc là tiểu thư thế nào cũng được hoàng tử lựa chọn,công chúa Ngàn Thương vẫn tìm mọi cách để mai mối vun vào cho tiểu thư lấy hoàng tử,và chính hoàng tử cũng không phải không chú ý đến tiểu thư . Hoàng tử mỗi lần thấy tiểu thư là hoàng lại cảm thấy băng khuâng trong dạ,hoàng tử không thể không rung động trước nhan sắc ấy,không thể không kính phục con người tinh anh đỉnh tuệ ấy . Tiểu thư cũng biết vậy,nàng vẫn một mực đoan trang,gìn giữ cái giá ngọc càng ngày càng thêm cao quý,nhưng nàng cũng như hết thảy mọi người lại vẫn lạ lùng về hành động và thái độ lạ lùng của hoàng tử,lại thêm những việc bà già phù thủy,mười hai bà mụ,cô gái xấu xí,những việc hoàng tử đã làm,ai cũng thấy càng lúc hoàng tử càng xa dần tiểu thư Kim Bình,và tiểu thư những lúc một mình trong phòng loan cũng chẳng khỏi thổn thức bi thương . Tiểu thư quyết phải giành cho kỳ được hoàng tử,tiểu thư không để lỡ cơ hội . Đến khi nghe hoàng tử lại báo tin thách thức thứ ba của chàng cô gái ấy đã giải quyết xong thì tiểu thư không còn nén lòng được nữa,tiểu thư quyết phải ra tay hành động gấp .

Tiểu thư bàn với công chúa,hai người quả quyết là hoàng tử đang bị phép ma của phù thủy già làm hại,chàng đang mê mải chạy theo con bé xấu xí ở làng Linh Xuân ,làm sao lại để hoàng tử làm một việc rồ dại đến như vậy được ! Hoàng tử không thể lấy người con gái xấu xí ấy ,hoàng tử không thể mê muội đi lấy một con yêu quái như thế được ! Và hai người cùng đồng lòng với nhau là phải hủy diệt đứa con gái ma quái ấy đi thì hoàng tử không còn bị phép ma của phù thủy già tác hại nữa .

Công chúa ngàn thương liền bí mật cho người rình bắt cóc XX,việc này không có gì là khó khăn cả,chỉ việc đợi buổi ban ngày lúc người làng vắng vẻ mà thi hành là xong . Nhưng khổn nỗi,bây giờ lúc nào ở nhà cũng có một trong ba chị em canh chừng XX,thành ra việc dễ mà cũng có chỗ khó khăn . Từ ngày ở nhà lúc nào cũng có một cô rình mò dò xét,XX nhận ra ngay,các cô lại còn thì thầm to nhỏ với nhau ,cả nhà thường hay bàn bạc,những lúc cô tới thì vội vàng nín thinh . XX hiểu rằng cô đang bị cả

nhà theo dõi ,nhất là sau những việc hoàng tử tới nhà bà Cửu . Có lần,XX thấy một cô đang lục lọi đồng quần áo của cô,may cô vừa tới nên cô em chưa kịp xem x et . XX cẩn thận canh chừng,rồi trong đêm tối cô đem chiếc thẻ ngà,nan quạt,viên ngọc bích,chiếc cúc áo,khăn Sương Ty nhét cả vào một chiếc túi nhỏ,cô đeo chiếc túi ấy ở trong mình . Riêng có gương báu Thái A thì cô không dám cất trong mình,cô đem cây gương bọc vào trong vải rồi đào đất chôn ngay dưới ổ rơm . Từ đấy,XX mới yên lòng .

Một hôm cô vừa lừa trâu ra đồng,mấy con trâu tản mác đi gặm cỏ,cô vừa đến ngồi bên gốc cây lớn mà nhìn trời,vợ vẫn nghĩ ngợi,chợt có một bàn tay ở sau thân cây thò ra bịt chặt miệng,giữ chặt cô,chớp mắt cô bị trói chặt,mắt bịt kín . Cô bị dẫn ra một chiếc xe kín bưng và chạy nhanh như gió . XX kinh hãi không biết ai bắt cóc cô và đem cô đi đâu .

Cả làng Linh Xuân xôn xao về việc cô gái tật nguyền xấu xí XX bỗng dưng mất tích,người ta bàn tán đủ điều,người ta đi tìm khắp nơi xem có thấy thi thể cô ở đâu không nhưng chỉ hoài công . Tại lễ hội,người ta cũng bàn nhiều đến việc cô gái bị mất tích và hoàng tử bỗng cảm thấy lo lắng . Hoàng tử mời ba chị em tới hỏi chuyện,ba chị em cũng không biết gì hơn người,hoàng tử có vẻ nghi ngờ,chàng cho là cô gái xấu xí ấy bị ám hại . Hoàng tử sai Dục Đông đi dò la tin tức,nhưng cũng không biết được gì thêm . Hoàng tử trong lòng phiền muộn,chàng hoang mang với lời nguyện của phù thủy già .

Công chúa Ngân Thương đem XX về giam một chỗ,đối xử với cô thật tử tế,công chúa tránh không gặp mặt cô nhưng cho người kín đáo theo dõi cô . XX mới đầu lo lắng,sau không thấy gì xảy ra,cô hiểu là cô bị người ta bắt giam . Ai bắt cô,bắt giữ cô để làm gì ? Cô nghĩ ngợi không thể biết ai bắt cô,nhưng cô nghĩ đến việc bắt cô để làm gì ? Cô tự thấy cô không thể là kẻ thù của ai cả,cô không cạnh tranh hay tranh giành bất cứ việc gì của ai,nhưng cô không quên là trong những ngày gần đây,có việc hoàng tử kén vợ và cô đã là người để thiên hạ hỏi han,dị nghị . Cô cũng có những vật lạ,may thay những vật ấy cô đem cất giấu trong mình,cô vững lòng vì các vật ấy còn nguyên . Như thế thì cô bị bắt giữ chắc có liên quan đến việc hoàng tử kén vợ . Hoàng tử để ý đến cô,là một điều đã làm cho bất cứ cô

gái nào cũng phải ghét,và chắc chắn là cô bị cũng vì thế,nhưng người bắt giữ cô là ai,người ấy định đoạt số phận cô như thế nào ?

Công chúa ngàn thương không bao giờ lại muốn giết XX,nhưng nàng muốn giam giữ XX trong một thời gian,trong thời gian này công chúa cho phao tin đồn nói rằng : " Cô gái xấu xí làng Linh Xuân mất tích,người ta đã tìm thấy xác cô ta quăng ở sông,người ta không biết nguyên nhân của vụ giết người này " Dục Đông cho hoàng tử biết:không hề thấy có xác chết nào ở chỗ sông ấy cả,vẫn không thấy tung tích cô gái xấu xí . Hoàng tử nghi ngờ việc này có điều bí ẩn ở trong,chàng băn khoăn nhiều lắm . Công chúa Ngàn Thương tỏ ra không quan tâm đến việc người con gái xấu xí ấy,nàng ra sức thuyết phục hoàng tử nên chọn tiểu thư Kim Bình,hoàng tử không tỏ ý ưng thuận và cũng không có thái độ gì tỏ ra là từ chối,hoàng tử cũng có lúc xiêu lòng ,chàng nghĩ " Tại sao chàng lại thắc mắc nhiều đến cô gái xấu xí ấy là thế nào ? Tiểu thư Kim Bình có điểm nào là đáng chê trách nữa ? " Nhưng có điều,hoàng tử vẫn không thể nào xua đuổi được hình ảnh cô gái làng Linh Xuân,cô gái xấu xí quá chừng,và hoàng tử chưa bao giờ lại nghĩ tới diện mạo ghê gớm của cô ấy ! Có gì lạ ? Có gì bí mật trong việc ấy khiến hoàng tử không quên được cô gái .

XX bị cầm giữ đã hai hôm,sớm hôm nay ngồi trong căn phòng yên tĩnh rất ít người ra vào phòng cô,mọi người dường như cũng chẳng để tâm đến việc cô có mặt ở chốn này,suốt ngày hôm qua mãi đến gần chiều tối người ta mới tới mang thức ăn cho cô,thắp ngọn đèn nhỏ rồi từ đấy chẳng thấy ai . Lúc này ngồi một mình,cô vợ vẫn nghĩ tới mọi việc,nghĩ đến hoàng tử và những lời thử thách của chàng,cô đã thực hiện được ba điều,ba điều thực hiện như một phép màu thần tiên giúp đỡ cho cô . Cô mỉm cười sung sướng,sung sướng vì thấy hoàng tử đã nghe lời cô gọi,nghe được lời tha thiết của cô,và hoàng tử đã hứa hẹn,trao tặng cô nhiều thứ . Cô một mình lang lang trong hạnh phúc mộng mơ,cô tin là hạnh phúc ấy sẽ có thật . Cô âu yếm nhìn hình ảnh hoàng tử trong tưởng tượng,hoàng tử lúc này đang làm gì ?

XX lần tay vào trong áo,cô vuốt ve những vật hoàng tử trao cho cô,thẻ ngà,nan quạt,viên ngọc lưu ly,tay cô chạm vào chiếc khăn cực mỏng Sương

Ty,chiếc khăn của ai ? Còn cả cây gương Thái A nữa ?

Của ai ? XX nghĩ nhiều lắm,cô rút chiếc khăn ra,chiếc khăn mỏng đến nỗi cô gấp nhỏ lại chỉ bằng khoảng hai ngón tay . Cô rũ khăn,chiếc khăn thật lớn,màu đen,sợi dệt mảnh đến nỗi không thấy rõ màu đen mà chỉ thấy óng ánh bạc biêng biếc . XX ướm khăn quàng lên cổ,khăn như màng nhện dính vào da thịt ấm lấm . Cô lấy chiếc thẻ ngà và viên ngọc ra ngắm nghía,hai vật này cô nhớ rõ từng chi tiết,từng lời nói dặn dò của hoàng tử,cô say sưa,hồn lâng lâng như vừa uống ly rượu mạnh .

Cũng vừa lúc ấy,có tiếng cửa mở,XX giật mình,cô vội vàng không kịp giấu thẻ ngà và ngọc lưu ly vào trong ngực áo,cô đặt ngay hai vật xuống giường rồi ngồi đề lên . Cửa mở ra,công chúa Ngân Thương bước vào theo sau công chúa là hai thị tỳ . Công chúa khựng lại,vẻ mặt công chúa ngập đầy bối rối kinh ngạc,XX cũng kinh ngạc ! Bên ngoài khung cửa vừa mở,XX thấy cỗ xe trắng như bọc bằng những thanh ngà,con ngựa sắc trắng lông loang loáng như ánh màu xanh thẫm . Tự nhiên,XX đứng dậy,cô bước ra cửa thật thản nhiên . Công chúa tránh sang một bên,hai cô thị tỳ mỗi người đứng một bên cửa,cả ba ngơ ngẩn như mất hồn,không ai nói một lời,không ai tỏ một cử chỉ gì là muốn chặn đường XX,cô bước lên xe,ngựa lập tức cất vó băng băng chạy đi giữa những hàng cây cao,hoa đủ màu rực rỡ,và con đường bóng loáng dưới ánh nắng rực rỡ ban mai .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyên
8.

Giữa buổi sáng hôm ấy,lễ sảnh đang tưng bừng,hoàng tử Hiền Nhân đang sung sướng với những lời tán tụng của tiểu thư Kim Bình ,hết thấy mọi người đều thấy tiểu thư Kim Bình chắc sẽ đẹp lòng hoàng tử,và hôm nay mọi người đợi công chúa Ngân Thương tới để nghe công chúa công khai nói hộ hoàng tử về việc chàng sẽ chọn tiểu thư Kim Bình . Tiếng cười lạnh lạnh của tiểu thư Vạn Lý con ngài Đốc Bộ còn chưa dứt đã nghe tiếng cười âm âm như tiếng nước xóc trong chai nước kín,cả hội sảnh sững sốt,nhìn ra đã thấy tà áo đen bạc khó coi của phù thủy già hiện ra nơi cửa đại sảnh . Hoàng tử Hiền Nhân đứng sững,chàng chết lặng,các cô cũng lặng đi,bà già bước tới,bước chân bà đi như ngẩn lăm,tà áo rộng quét mặt sàn kéo một vệt đen đằng sau bà . Tới giữa sảnh,bà dừng lại,cặp mắt sâu dữ dội như mắt cú vọ chiếu vào hoàng tử và tiểu thư Kim Bình đang đứng bên nhau,bà gằn giọng :

-Hoàng tử,lời nguyện của ta không đủ quyền nhiệm màu chẳng ? Hoàng tử sẽ phải hỏi lấy một cô gái xấu xí nhất trần gian,chứ không phải là cô tiểu thư diễm lệ như thế này ! Hoàng tử nghe rõ chưa ?

Tiếng nói của bà phù thủy già như núi băng biển tuyết đè lên mọi người,tiếng nói nghe như dao sắc cứa và tim gan,hoàng tử rùng mình ,cả đại sảnh lặng lẽ . Quay sang công chúa Ngân Thương vừa tới,phù thủy già giọng rít lên nghe như sắt kéo trên vỏ nứa :

-Còn cô,mỹ miều quá mà,chính cô gây ra những chuyện này,cô dám chống lại cả ta ! Đã thế,ta tiếc gì mà chẳng cho cô được kết duyên với một người ... một người cô ước muốn ! Công chúa muốn được kết duyên với ai nào ? Với con bò ? Con cóc ? Hay với một gã nông phu hạ tiện hôi hám ? Ta cho phép được chọn !

Công chúa Ngân Thương vừa ở nơi giam XX,cô vừa thấy chuyện lạ xảy ra thì hốt hoảng vội vàng đi báo cho hoàng tử biết,nào ngờ vừa vào đại sảnh đã bị ngay bà phù thủy già rít giọng hạch hỏi như thế . Công chúa không

còn hồn vía,mặt hoa tái nhợt,cô đứng ngẩn người hai dòng nước mắt đổ xuống. Phù Thủy Già lại rút lên :

-Không nói được hả ? Vậy ta giúp công chúa lựa chọn nhé ! Công chúa đẹp như mặt trời mới mọc,hoa mới nở,tuổi đang độ trăng tròn,cuộc đời biết bao nhiêu mộng đẹp ,vậy đến khi nào hoàng tử Hiền Nhân anh của công chúa đón xong cô gái xấu xí nhất trần gian về làm vợ cũng là lúc công chúa Ngàn Thương theo chồng là con Mèo Rừng rời bỏ cung điện ra đi nhé !

Công chúa chết lặng,cả sảnh im phăng phắc khiếp hãi,âm vang của giọng nói rít độc ác của phù thủy già còn chưa hết,đã có tiếng trong như pha lê nói theo ngay :

-Người con gái xấu xí nhất đến chốn cung đình cũng là lúc hoàng tử dũng mãnh nhất trần gian,thông minh trí tuệ không ai bì,hoàng tử mặc chiếc áo mãnh hổ đến với công chúa Ngàn Thương thật xứng đôi đẹp lứa !

Phù Thủy Già cau có,khuôn mặt dài với chiếc mũi nhọn khoằm khoằm quay ngay lại,và tất cả mọi người nhìn trở lại phía cửa lớn . Công chúa Ngàn Thương lại lần nữa lặng người trước khung cửa lớn đại sảnh,một người không nhìn rõ mặt,vóc dáng thanh cao,mái tóc dài buông xoã,người lạ khoác chiếc áo nhung nâu nhạt như da lông hươu lộc,người lạ này rõ ràng công chúa thấy từ trong phòng giam XX đi ra,công chúa không thấy rõ mặt người ấy nhưng dáng điệu này thì công chúa vừa mới thấy làm sao lại có thể làm lẫn được .

Phù Thủy Già bước chân như chim sẻ nhẩy,bà đi ra phía cửa đứng ngay trước mặt người lạ,phù thủy giọng khó chịu :

-Người là ai ? Liên quan gì đến người mà người tới đây can thiệp vào công việc của ta ?

Người lạ vẫn không một ai trông rõ mặt,chỉ nghe tiếng trả lời thật thánh thót,âm thanh trong như ngọc gieo,thật ung dung mà rằng :

-Bà khó tính,cho đến hôm nay bà có nhớ là thế gian này đã có bao nhiêu người khổ vì bà chưa ? Sao bà còn tới đây gây họa cho những con người đẹp đẽ như thế này ? Tôi xin bà vì tôi giải lời nguyện cho hoàng tử có được không ?

-Người là ai ? Ta chưa bao giờ lại dễ dãi giải lời nguyện cho ai cả ? Người

giải được những lời nguyện của ta không ?

-Những lời nguyện ấy,chẳng có gì là khó giải cả ! Nhưng mỗi người đều phải tới tuổi già,số trời định sẵn . Bà chẳng nên đem cái già khổ sở ra hành hạ người đời làm gì . Tôi chỉ muốn chính những lời nguyện của bà trở thành những lời chúc lành cho mọi người thôi . Tôi vâng lệnh tới đây chậm một chút,nhưng vẫn còn kịp để giải các lời nguyện của bà . Bà nên về đi,đợi xem các lời nguyện ấy ứng nghiệm !

Dứt lời,người lạ quay gót đi ngay,chớp mắt không còn thấy bóng dáng . Bà già phù thủy khó tính bước những bước chân thật nặng nề đặt ra theo,tà áo đen lê một vệt dài,chớp mắt bà cũng mất dạng .

Hội sảnh bắt đầu lục tục xì xào,hoàng tử về bắn khoản,công chúa Ngân Thương nước mắt chưa khô,tiểu thư Kim Bình đến bên hoàng tử,nàng nhỏ nhẹ :

-Hoàng tử,chàng đừng lo buồn làm gì,chàng nên quyết định ngay đi,như thế mới gỡ ra khỏi lời nguyện ấy được !

Công chúa Ngân Thương cũng bước đến bên hoàng tử,nàng chưa kịp nói đã nghe trống hiệu vang vang báo có khách quý tới . Hoàng tử hơi nhú mào,tất cả mọi người quay nhìn ra cửa . Quan giám cung hiện ra nơi giữa cửa,ông ưỡn ngực trình lớn :

-Trình hoàng tử,có công tử Thái Sơn ở phương Bắc tới,xin vào gặp hoàng tử ngay !

Liền lúc ấy,quan giám cung quay người đứng dẹp sang một bên cúi mình kính cẩn đợi chờ,có tiếng bước chân dậm mạnh trên mặt sàn đá . Khác lạ đã tới,chàng đứng như núi lớn chắn giữa cửa . Hoàng tử một thoáng ngập ngừng rồi rào bước đi ra,cả hội sảnh im phăng phắc chăm chú nhìn khách lạ và hoàng tử . Hoàng tử là người có vóc cao,nhưng đứng trước khách lạ hoàng tử vẫn còn thấp hơn một cái đầu ! Khách vóc dáng cao lớn nhưng thật gọn gàng,vẻ thanh lịch ,khách khoác chiếc áo nhung đen mượt,áo rộng nhưng còn đủ thấy chuôi một cây gươm dài,khách đầu đội khăn vô sinh xanh lá mạ có cắm chiếc lông trĩ một bên . Mặt khách hơi dài tuyệt đẹp,nước da trắng xanh mịn như ngà,cặp mắt công tử dài đen mượt như nhung trông sâu thăm thẳm,trên cặp môi mọng đỏ hồng là chiếc mũi như

giọt nước lớn thật thẳng,mặt công tử đẹp một cách phong lưu tao nhã . Công tử hai vai rộng,tay dài,chiếc áo choàng để cho mọi người thấy thấp thoáng bộ nhung phục đỏ thẫm bên trong,công tử đi chiến hài bằng sợi bạc dệt lại,toàn thân công tử là một bức tượng cực đẹp . Hoàng tử nghiêm trang lên tiếng :

-Công tử ở đâu mới tới . Tam hoàng tử Hiền Nhân tôi hân hạnh được đón quý khách là ai ? Công tử cần gặp tôi có việc gì ?

Hàng trăm cặp mắt mỹ nhân trong đại sảnh chăm chú vào công tử lạ mặt,hàng trăm cặp mắt êm như nhung đang bị con người lạ ấy hút chặt,không cô gái nào lại không cảm thấy tâm hồn xao xuyến ! Khách lạ nghe hoàng tử hỏi chàng tươi tỉnh đáp :

-Thưa hoàng tử cao sang,tôi dòng dõi Thái Sơn nghe danh hoàng tử từ lâu,lại thêm việc hoàng tử kén vợ có nhiều chuyện lạ,hôm nay tôi về đây trước là để tận mắt xem các chuyện lạ ấy,sau nữa nhân cơ hội xin hoàng tử giúp cho một việc,vì tôi có nghe hoàng tử là người có đủ các đức tính quý báu ở đời !

Khách lạ nói,mọi người chăm chú nghe,hoàng tử không thấy vui lòng vì những lời thanh niên Thái Sơn nói,hoàng tử hỏi :

-Tôi giúp được gì cho công tử ? Xin nói ngay .

Công tử Thái Sơn mỉm cười,chàng đáp :

-Vâng,tôi xin nói ngay . Ở đây,mỹ nhân nào hoàng tử có thể ban cho tôi,hoàng tử tin chắc là mỹ nhân ấy chịu nghe lời hoàng tử ?

Câu nói của công tử Thái Sơn làm hết thảy mọi người kinh ngạc . Công tử là người ở đâu không ai biết,công tử lại hỏi xin hoàng tử một việc nghe trắng trợn đến như vậy làm cho các cô chợt cảm thấy bức bối,công chúa Ngân Thương giọng nghiêm nghị nói :

-Ở đây không phải là nơi để cho thiên hạ tới nói ra những lời thiếu phong cách,xin ngài hãy cẩn trọng ! Công tử lùi lại một bước tà áo khoác hơi vén lên,công tử đặt bàn tay phải tì lên đốc gươm hơi nghiêng nghiêng đầu ngẫm nghĩa công chúa Ngân Thương,choạt công tử cười lên một tràng dài,tiếng cười lạnh lạnh có lúc nghe như tiếng rít thật cao,cười dứt công tử trịnh trọng nói :

-Thưa hoàng tử,tôi chưa được hoàng tử hứa tặng cho mỹ nhân nào,nhưng đường xa vạn dặm về tới đây tôi thấy không uổng công ,chính mỹ nhân này là người tôi tin là sẽ được hoàng tử ban cho !

Dứt lời,hoàng tử đề mạnh lên đốc gươm,lưỡi gươm nâng cao tà áo,công tử cúi đầu,một chân quỳ xuống trước công chúa,công tử nói :

-Hỡi nàng công chúa xinh đẹp,giấc mộng lâu dài của ta,ta hẹn với nàng khi nào sen tàn thu tới,buổi trăng tròn ấy là ngày ta đến rước người trong mộng của ta về nơi động phủ của thương yêu nhé !

Hoàng tử Hiền Nhân thét lớn lên :

-Không được vô lễ .

Tiếng thét của hoàng tử còn chưa dứt,công tử Thái Sơn ngửa mặt cười một tràng dữ dội,tiếng cười rít lên như tiếng gào thét,tiếng cười có uy lực làm cho mọi người cứng cả tay chân,không ai cựa quậy được,hoàng tử Hiền Nhân uất ức bỗng tràn nước mắt,công tử Thái Sơn cười dứt chẳng thèm nhìn một ai quay gót bước ra .

Công tử vừa ra tới cửa đại sảnh thì từ bên ngoài hai người lạ mặt khoác áo ngoài giống hệt nhau : áo khoác nền vàng nhạt lốm đốm những điểm tròn nâu thật đẹp,hai người lạ không biết từ đâu tới đứng chặn ngay trước cửa,công tử Thái Sơn đứng khựng lại . Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy,hoàng tử Hiền Nhân cùng tất cả mọi người trong đại sảnh tay chân bỗng cử động lại được,hoàng tử bước nhanh ra cửa . Công tử Thái Sơn không chần chờ rút phắt thanh gươm dài ra soạt một tiếng nghe rùng rợn,hai người lạ cũng lùi một bước hai thanh gươm mảnh dẻ đã cầm trong tay . Không ai hiểu có chuyện gì,những người này là ai,họ có thù hằn gì với nhau mà đến chốn này lăm le giết nhau . Công tử Thái Sơn hoa gươm,đẩy lùi hai người lạ ra bên ngoài,hoàng tử Hiền Nhân không có khí giới đành chỉ bước theo ra ngoài xem sự thế thế nào . Ba dũng sĩ ra đến vườn hoa trước đại sảnh thì bắt đầu cuộc chém giết dữ dội ,cả ba không ai nói một lời chỉ một mực tận tình đâm chém ! Hoàng tử Hiền Nhân lúng túng nhìn quanh,tức thì quan trấn điện hiểu ý bước nhanh tới trao cho hoàng tử cây gươm Thích Thanh sáng ngời,hoàng tử đời lấy gươm mắt không rời ba người đang chiến đấu . Trong sảnh,mọi người xô nhau chạy ra xem tình thế,cả vườn hoa phút chốc

biến thành đấu trường và các mỹ nhân là những người xem cuộc đấu !

Công tử Thái Sơn quả thật tài ba,đường gươm quét ngang bổ dọc nhanh như gió táp mưa sa,dồn hai người lạ phải liên miên lùi bước . Hoàng tử Hiền Nhân nhận thấy rõ ràng : hai người lạ sắp sửa vong mạng vì lưỡi gươm của công tử Thái Sơn,hoàng tử quát lớn :

-Ngừng tay lại,không được chém giết ở nơi này !

Ba cây gươm vẫn quần lấy nhau tiếng quát của hoàng tử càng làm cho ba người thêm ra sức chém giết . Hai người khách lạ càng lúc càng thấy thua kém,chắc chắn không thể thoát chết,hoàng tử không thể đợi chờ được nữa,chàng xốc gươm báu tiến tới . Hoàng tử vừa từ thềm đại sảnh bước xuống con đường rộng chạy vòng quanh vườn hoa,đã lại thấy từ bên tay mặt chiếc xe lạ trắng như bọc bằng ngà voi có con ngựa sắc trắng loang loáng ánh xanh từ đâu vùn vụt chạy tới cực nhanh,chỉ một chút xíu nữa là mũi con ngựa chạm vào vai hoàng tử ! Hoàng tử giật nảy mình dừng bước ngay lại,xe lặn thêm một chút rồi ngừng hẳn lại,hoàng tử nhìn lên thấy trên xe một người rõ ràng là con gái tóc dài phơ phất,mái tóc xõa che khuất nửa mặt,hoàng tử không thể nhận rõ được mặt cô là ai,mặt mũi như thế nào,hoàng tử cảm thấy mắt như có màng sương mỏng làm cho hoàng tử cố nhìn mà vẫn không thấy rõ mặt cô gái . Cô gái đứng trên xe với tấm áo khoác màu nâu nhạt mịn lăm,phía bên phải gần gấu áo có vết rách một đường dài cả gang tay,hoàng tử sửng sốt . Cũng vừa lúc ấy từ trên thềm đại sảnh có tiếng kêu lanh lảnh :

-Nàng tới rồi !

Chính công chúa Ngàn Thương vừa kêu lên,công chúa đã nhận ra cô gái lạ mấy lần được gặp . Cùng với tiếng kêu,tiếng chân công chúa nghe đã rộn ràng chạy tới . Từ trên xe,cô gái lạ không bao giờ trông rõ mặt cất giọng thánh thót nói :

-Hoàng tử,ngài đừng can dự vào việc chém giết này ! Trượng phu tự nhận là kẻ "trí " ở đời mỗi hành động phải được sáng tỏ,không nên hồ đồ !

Nhìn ra,cuộc chém giết trong vườn hoa đã tới lúc khốc liệt,công tử Thái Sơn vươn thanh trường kiếm phạt tới một đường,khách lạ ngáng gươm đỡ lập tức bị đập ngã xuống,hoàng tử hét lớn :

Đừng tay !

Hoàng tử cất bước vượt qua đầu ngựa toan chạy tới, trên xe cô gái rất khoan khoái cất giọng cực êm bảo :

-Hoàng tử đứng lại ! Kẻ trí không thể bị lừa !

Lạ thay, tiếng nói du dương thánh thót thể mà có uy lực mạnh vô cùng gấn chặt chân hoàng tử trên mặt lộ, và hoàng tử như thấy có tia lấp loé lên trong đầu, chàng mơ hồ nhận ra : nếu chàng bước tới nữa là mắc vào lổ lẩn của kẻ ngu phu ! Hoàng tử đứng lặng nhìn đường gươm của công tử Thái Sơn bổ xuống khách lạ ngã trên mặt đất, gươm xuống thật mạnh và tất cả mọi người đều nhìn rõ : trong nắng đẹp cuối xuân tia máu đỏ vọt lên rồi tưới xuống vườn hoa bị dẫm nát cả . Nhiều cô rút lên kinh hãi, có tiếng ngã xuống nặng nề : mỹ nhân nào đấy thấy cảnh rùng rợn quá đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh ! Hoàng tử Hiền Nhân lúc ấy lại rất bình tĩnh, chàng nhìn cuộc chém giết thật dửng dưng, hoàng tử cho rằng : kẻ chém giết tất cả không phải là những người hiền, cuộc chém giết này chính là sự trừng phạt tự nhiên ! Công chúa Ngân Thương không quan tâm đến cuộc tranh đấu trong vườn hoa, cô cố gắng nhìn cho kỹ người con gái lạ, nhưng cô bức bối lắm vì dù công chúa đã mấy lần giơ tay dụi mắt, lấy khăn lau mắt, thế mà vẫn không làm sao nhìn cho rõ được, mắt công chúa như có lớp màn the mỏng chắn ngang, cô không ngăn ngai, ai nữa mạnh dạn bước tới toan tính trèo lên xe . Nhưng con ngựa lạ cao lớn sắc trắng loang loáng ánh xanh biêng biếc lại dậm chân co cổ như muốn chạy đi khiến cho chiếc xe lắc lư, công chúa không làm sao mà leo lên được .

Trong vườn hoa, công tử Thái Sơn vừa hạ sát xong một khách lạ, tức thì thanh gươm lại hoa lên, lưỡi gươm sáng loang loáng máu đỏ bổ xuống tới tấp, chớp mắt người khách thứ hai cũng bị chém chết nốt, vườn hoa tan nát đầm máu . Công tử Thái Sơn không nói một lời, thanh gươm đầm máu tra vào vỏ và công tử rào bước đến bên gốc cây hoè lúc ấy mọi người mới thấy dưới gốc cây có buộc con ngựa sắc đỏ nâu cao lớn . Công tử bay lên yên, ngựa sải vó lướt đi như một tia lửa đỏ mang theo công tử với chiếc áo khoác căng ra phía sau . Vó ngựa dồn dập, chớp mắt không còn thấy bóng dáng công tử .

Trên xe,cô gái lạ lại bảo :

-Hoàng tử,thế là hoàng tử đã khoanh tay để mặc cho người giết người,đấy mới là có trí ! Hãy lấy rượu mà xoa cuộc chém giết đẫm máu ấy đi !

Tiếng nói êm mà trong lắng ,tất cả mọi người chú mục nhìn cô gái ,công chúa loay hoay cố tìm cách leo lên xe . Nhưng ngựa đã dậm vó,bánh xe đã lăn chậm chậm,công chúa tay còn níu thành xe miệng hoa lấp bắp nói không thành tiếng,công chúa thoáng thấy cô gái mỉm cười nhìn mình,cô gái êm ái nói :

-Công chúa cứ vui lên,ngày mai hạnh phúc sẽ tới .

Xe vụt đi mau,hoàng tử lúc ấy mới quay nhìn lại được,thanh gươm Thích Thanh chút mũi xuống mặt lộ,chàng ngăn người ! Trăm ngàn con mắt dõi theo chiếc xe,tà áo khoác nhung mịn màu nâu loang loáng trong nắng cuối xuân,phút chốc tan mờ ở khoảng xa xa . Lúc ấy mọi người như bừng tỉnh giấc mộng,vườn hoa tan nát còn đây,hai xác chết đẫm máu còn đây,không ai là chẳng thấy rờn rợn,máu tanh làm nhiều người nao nao buồn nôn . Hoàng tử bước tới,các tùy tùng theo sau,chàng đứng lặng nhìn hai xác chết không hiểu được những người này là ai ,từ đâu tới đây mà chém giết nhau như thế . Hoàng tử nhớ lại cô gái dặn,liền sai lấy nhiều rượu đến tưới khắp nơi trong vườn hoa,tưới lên hai xác chết thật nhiều .

Lạ thay ! Rượu đổ xuống,máu tanh tan đi đâu mất cả,hai xác người có rượu tưới lên máu tan đi rồi chậm chậm co rút lại,mọi người thấy lạ chăm chú nhìn xem . Hai xác chết như có phép lạ co ngắn rút lại,rồi chậm chậm biến thành hai xác mèo rừng lớn lông vàng nhạt lốm đốm hoa nâu thẫm thật đẹp . Cạnh hai xác mèo rừng lớn ấy,hai chiếc nanh heo rừng thật dài chứ không phải là hai thanh gươm nữa ! Thế là thế nào ? Hoàng tử kinh ngạc,mọi người kinh ngạc . Hai người chết không phải là người mà bây giờ lại là hai xác con mèo rừng to lớn ! Hoàng tử chợt nhớ đến lời cô gái nói . Hoàng tử le lói hiểu : chàng không ra tay cứu người bị giết,cuộc chém giết này lại là điều may cũng không chừng ! Bởi vì hai xác con mèo rừng rõ ràng bọn ma quỷ đã tới đây toan bề làm bậy,cuộc chém giết vì thế mà lại biến thành lẽ phải,điều tốt ! Hoàng tử đã nghe lời cô gái,không ra tay cứu người bị giết,và thách thức của hoàng tử đã giải xong ! Hoàng tử chợt vui

mừng,gương mặt rạng rỡ !

Công chúa Ngàn Thương ngỡ ngác,những gì xảy ra mau lẹ quá,chẳng khác nào như trong giấc chiêm bao,công chúa trong đầu quay cuồng với biết bao nhiêu nghĩ ngợi,cô quên mất cả việc cô gái xấu xí trong phòng giam . Công chúa cùng mọi người trở lại hội sảnh,và hoàng tử đã bình tĩnh lại,chàng vui mừng trịnh trọng loan báo để mọi người biết : " lời thách thức của hoàng tử một lần nữa đã được giải xong ! Và hoàng tử lại yêu cầu tất cả mỹ nhân trong nước tiếp tục các cuộc vui,tiếp tục còn hai thách thức nữa xin được giải nốt . Công chúa Ngàn Thương từ đây bỗng trở nên trầm lặng,cô không còn nhí nhảnh vui đùa như trước,công chúa trang nghiêm lúc nào mặt cũng phảng phất nỗi suy tư,nàng nghĩ ngợi nhiều lắm,nhiều nhất là người con gái xấu xí làng Linh Xuân bị bắt đem về cung,rồi thì người con gái ấy hốt nhiên ra đi,ra đi ngay trước mắt công chúa và công chúa không thể có hành động gì ngăn cản cô ta,tiếp đến là các việc lạ lùng dồn dập xảy tới,số phận công chúa cũng lại liên quan đến những việc lạ sau này,và công chúa băn khoăn,cô lại cho người kín đáo theo dõi người con gái xấu xí ấy,công chúa tin chắc : con người xấu xí ấy nhất định là thần tiên,có ngày ở nơi người con gái ấy sẽ xảy ra chuyện lạ nhất trần gian ! Lúc này,công chúa không còn dám nghĩ đến quyền lực của mình để ra tay thi thố những hành động theo như ý muốn nữa,cô lo lắng và thận trọng đợi chờ,đón đỡ .

Cả hoàng gia sôi nổi với những việc xảy ra,người ta bàn tán không lúc nào ngừng,vườn hoa được sửa sang lại,hai xác mèo rừng được đem đốt ra tro . Hoàng tử lại cho loa gọi đi khắp nước,loan báo là hoàng tử đã trải qua thử thách và bây giờ đợi chờ người nào có thể buộc hoàng tử " phải thủ tín tới cùng " .

Hồi ấy,quan thiên văn loan báo : mùa xuân chỉ còn bốn ngày nữa là kết thúc,mùa hạ sắp tới,như thế lễ hội của hoàng tử Hiền Nhân kéo dài gần trọn mùa xuân,đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện lạ,hạn kỳ sắp hết mà kết quả vẫn mơ hồ,chưa thể biết đích xác cô gái nào sẽ làm chủ cuộc đời yêu thương của ông hoàng tươi đẹp ! Hoàng tử vừa băn khoăn vừa lo lắng . Chàng băn khoăn vì biết chắc là đã có một cô gái vượt được các thách thức của hoàng tử nhưng con người ấy bí ẩn quá không làm sao tìm được cô ta,còn lo lắng

là hoàng tử thấy các thách thức lần lượt giải đáp, chung cuộc chàng phải lấy người nào làm vợ, và hoàng tử có nói : dù rằng người ấy có xấu xí đến đâu cũng vậy, hoàng tử vẫn nhận người ấy làm vợ, và chàng đã được nghe nói, được biết về một người con gái quá ư là xấu xí, người con gái ấy chính công chúa ngàn thương đã gặp, đã biết, đã nói hết cho hoàng tử hay thế thì chàng phải nhận cô gái như vậy làm vợ ?

Hoàng tử tự lự trong lễ hội, lúc này không còn cô nào là nghĩ rằng mình sẽ thành công, tranh đoạt được hoàng tử nữa, kể cả tiểu thư Kim Bình ! Nhìn ra, hình dáng hoàng tử vẫn lồ lộ quá ư tươi đẹp, dưới thế gian này nhất định không ở xứ nào lại có được ông hoàng đẹp đến như thế ! Tài trí của hoàng tử đã rõ ràng, hoàng tử sẽ phải được một tiểu thư đẹp tuyệt trần làm vợ, nhưng ai cũng hiểu rằng : hoàng tử bị lời nguyền của phù thủy già, người con gái xấu xí ấy đã thấy bóng dáng, nhưng chưa thể nào biết đích xác cô là ai, ở đâu . Nhưng từ trong hoàng gia ra đến ngoài dân gian, ở đâu ai cũng xôn xao bàn tán về người con gái xấu xí làng Linh Xuân, đủ mọi lời lẽ, mọi lý luận, mọi bình phẩm chê khen, người ta chia nhau ra thành nhiều phe, nhiều nhóm để đua nhau bàn luận . Hoàng tử không khỏi bị những lời đồn đại, những dư luận ấy làm cho xao xuyến lo lắng đủ điều . Riêng phần các hoàng tử anh em của hoàng tử ông nào cũng thì thầm nhỏ to với nhau chê cười hoàng tử Hiền Nhân vốn vẫn được cả hoàng gia, cả nước chọn là ông hoàng tài giỏi, đẹp đẽ nhất, thế mà rồi đây ông hoàng ấy lại sẽ phải lấy một cô gái xấu xí còn hơn cả quỷ dạ xoa, thì ông hoàng nào cũng có ý hả hê trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ nghiêm trang cầu mong cho hoàng tử Hiền Nhân lấy được người vợ vừa đẹp vừa tài giỏi . Vợ các ông hoàng ấy tự nhiên cũng thấy hả dạ, các cô cho rằng rồi đây hoàng tử Hiền Nhân chẳng thể nào có được người vợ đẹp, nhan sắc các cô nhờ thế mà vẫn là những bông hoa rực rỡ của hoàng gia ! Hoàng gia bàn tính chi li từng chi tiết một về những thách thức của ông hoàng ba, về những trường hợp các lời thách thức ấy được giải, và nhất là các lời nguyền của bà phù thủy, ai cũng tin là ông hoàng ba đẹp giỏi hơn tất cả anh em, số phận lại hẩm hiu, riêng công chúa Ngàn Thương, nàng công chúa thông minh, và đẹp nhất trong đám các công chúa, dù rằng có lời nguyền của phù thủy già nhưng công

chúa vẫn không lúc nào ngừng suy nghĩ,tìm cách giúp đỡ cho ông hoàng anh,nàng thấy càng lúc các thách thức càng bị giải và lời nguyện của phù thủy xem ra sẽ ứng nghiệm,công chúa xót xa cho ông hoàng anh nhiều lắm,nàng vẫn muốn cưỡng lại lời nguyện,quyết tìm cho ra lối thoát cứu hoàng tử Hiền Nhân . Bây giờ đến thách thức thứ năm " làm thế nào để buộc hoàng tử phải thủ tín tới cùng ? " và công chúa nhất định ra tay .

Công chúa nghĩ "hoàng tử anh không hề nỡ nản hứa hẹn gì với ai,như vậy thì không có gì buộc được hoàng tử phải thủ tín tới cùng,hoàng tử không bị ràng buộc gì . Và công chúa cho người gấp rút đồn đi khắp nơi : hoàng tử đã chọn tiểu thư Kim Bình,hoàng tử đợi hết mùa xuân lúc nào quan thiên văn loan báo : bắt đầu mùa hạ là hoàng tử loan báo cho cả nước biết ngày mở lễ rước tiểu thư Kim Bình ! .

Tin đồn lan nhanh còn hơn gió cuốn,chớp mắt cả nước ồn ào xôn xao,chính hoàng tử và tiểu thư Kim Bình cũng ngạc nhiên sửng sốt ! Người ta lại chia nhau ra làm các phe để phê bình bàn tán,người thì cho là phải,người lại cho là không đúng,người thì nhắc tới lời nguyện của phù thủy già rồi nói : cứ chờ mà xem,làm sao hoàng tử thoát được lời nguyện ghê gớm ấy ! Hoàng tử hoang mang,tại sao lại có những lời đồn đại như thế,lại thêm công chúa ngàn thương không lúc nào lại chẳng ở bên hoàng tử ra sức thuyết phục hoàng tử phải mau mau quyết định chọn Kim Bình,có thể" mới mong thoát được tai họa,và hoàng tử nhiều lúc đã xiêu lòng . Ngày qua đi,hoàng tử mong cho mau chóng hết mùa xuân,đợi lời loan báo của quan thiên văn . Còn một ngày nữa là mùa xuân sẽ hết,hoàng tử cảm thấy vui được đôi chút lo lắng,nhưng cũng lại băn khoăn về người con gái xấu xí,hình ảnh cô gái tuy hoàng tử chưa thấy rõ nhưng vẫn cứ như in trong đầu hoàng tử .

Những ngày cuối cùng của mùa xuân đã tới,ngay từ tinh mơ cửa đại sảnh đã rộng mở,đèn đuốc sáng rực rỡ,đèn đuốc sẽ chỉ tắt khi nào mặt trời đã lên cao,lúc ấy sẽ là giữa buổi sáng .

Ngày chót của lễ hội từng bừng ngay từ tinh mơ,hết thấy các mỹ nhân hôm nay còn rực rỡ hơn các ngày trước,bao nhiêu hoa lệ dồn cả lại ngày hôm nay ,cơ hội cuối cùng để sẽ nhớ mãi cả cuộc đời . Vua và hoàng hậu cùng tất cả mọi người trong hoàng gia cũng tới thật sớm . Vua và hoàng hậu vận

áo đại lễ,vàng son chói lọi,nhưng gương mặt hai ngài lại phảng phất nỗi buồn và lo lắng,hai ngài cho rằng lễ hội khó lòng kết thúc trôi chảy được,thế nào phù thủy già cũng tới phá quấy ! Về phần các hoàng tử,công chúa thì cười nói thật sôi nổi,nhưng vẫn không dấu được nỗi nôn nóng đợi chờ những chuyện lạ xảy tới . HOàng tử Hiền Nhân mặc áo gấm bạc dệt hình măng xà chào mặt trời,gương mặt rạng ngời với cặp mắt hơi trũng thăm thăm ánh sáng,nụ cười tươi còn hơn cả hoa đào mới nở,trăm ngàn con mắt của hết thảy các mỹ nhân đều dồn vào ông hoàng đẹp nhất trần gian,các cô không bảo mà hết thảy đều luôn luôn để ý lắng nghe từng lời nói của hoàng tử .

Khai hội ngày cuối ,hoàng tử trịnh trọng đứng trước vua và hoàng hậu,các hoàng tử,công chúa,và hướng về đông cung thái tử ngồi riêng một bên phải đức vua,hoàng tử nói :

-Trình phụ vương,trình mẫu hậu,trình hoàng thái tử và các hoàng tử,công chúa,quận chúa,tiểu thư,công nương,cứ xem như quang cảnh lễ hội hôm nay cũng đủ thấy rõ nỗi mừng vui của tôi trong suốt mùa xuân lễ hội ...

Hoàng tử ngừng nói,túm tùm cười,đức vua nhẹ gật đầu ra chiều bằng lòng,một cánh chim từ ngoài vườn hoa trước đại sảnh vụt bay vào đậu mãi trên xà ngang cao vút của nóc điện . Hoàng tử tiếp :

-Tâu phụ vương,tâu mẫu hậu,nhờ ơn đức của phụ vương và mẫu hậu mà con mới được hết thảy giai nhân khắp nước về đây,nguyện ước của con đã thành,tuân lệnh phụ vương và mẫu hậu con đã chọn được người xứng đáng ...

Cả đại sảnh chột rì rào,mọi người khe khẽ thốt ra lời cảm thán ! Hoàng tử đã chọn được người để lấy làm vợ ! Người ấy là ai ? Hoàng tử mặt tươi như hoa nhìn về phía công chúa Ngân Thương,công chúa túm tùm cười vẻ mặt rạng rỡ,nàng đợi ông hoàng anh nói ra lời nói quyết định . Hoàng tử vững lòng quay về phía vua và hoàng hậu,chàng vừa chực nói đã nghe thấy có tiếng nói từ trên cao vọng xuống nghe thật rõ ràng :

-Hoàng tử đẹp nhất trần gian,nhưng lại là người thất tín ! Hoàng tử là người thất tín,thất tín !

Âm thanh nghe rõ nhưng the thé,cả hội sảnh sững sốt,hết thảy ngừng đầu

nhìn lên nóc điện, không thấy có người, nhưng nhiều người hiểu ngay rằng đó là tiếng nói của con anh vũ đậu tít trên cao ! Đức vua nhìn sang hoàng hậu, hoàng hậu mặt lộ vẻ sợ sệt, bà cho là thần linh hay ma quỷ tới phá đám, chê trách hoàng tử, bà vội lâm râm cầu Trời Phật phù hộ .

Hoàng tử nghe tiếng chim nói, chàng giật mình một thoáng thấy sợ về những ý nghĩ của mình, hoàng tử đã thất tín ! Chàng thất tín việc gì ? Con chim của ai, ở đâu đến đây mà trách chàng như thế ? Hoàng tử chợt nhớ tới phù thủy già, nhớ tới lời nguyện của bà, hoàng tử rùng mình ! Hoàng tử trấn tĩnh tinh thần, ngửa mặt hướng lên con anh vũ hỏi :

-Hỡi loài chim khôn, mi ở đâu tới đây ?

Con anh vũ nói ngay, giọng the thé :

-người thương hoàng tử sai tới ! Người thương hoàng tử sai tới !

Ai là người thương hoàng tử ? Như thế thì hiển nhiên con chim này không phải do phù thủy già sai đến ! Phù thủy già không nhòm ngó vào công việc của hoàng tử , và hoàng tử có phần vui mừng xen lẫn lo lắng . Hoàng tử cho rằng : mọi chuyện xảy tới sẽ giúp hoàng tử tìm được người con gái tuyệt vời như mơ ước, nhưng hoàng tử vẫn lo lắng với lời nguyện " người con gái xấu xí nhất trần gian sẽ là vợ của hoàng tử và chính hoàng tử đã có lời hứa như thế! Ai là người hoàng tử sẽ lấy làm vợ ? Chắc chắn sẽ phải là một người con gái xấu xí nhất mực, người con gái hoàng tử từng được nghe nói rất nhiều , do chính công chúa em hoàng tử kể, do các người hoàng tử sai đi dò la thuật lại . Hoàng tử băn khoăn, chàng không thể xác định được rõ ràng ý nghĩ của mình . Bây giờ, con chim lên tiếng trách chàng về lời ước hẹn áp chót " buộc hoàng tử phải giữ tín đến cùng ", và hoàng tử đang bị chê trách là thất tín ! Hoàng tử thất tín, một tội lớn trong thiên hạ, nhất là người phạm tội ấy lại chính là hoàng tử, một con người quang minh chính đại không thể nào chấp nhận được những chê trách của người đời về đạo đức cao quý được . Vì thế nghe chim anh vũ trên nóc điện nói, mới đầu hoàng tử hoang mang nhưng rồi chàng hiểu ra ngay, hoàng tử bình tĩnh ngửa mặt nói lớn :

-Hỡi anh vũ, ta là kẻ trượng phu đứng trong trời đất, hành động quang minh chính đại, sao lại có thể trách ta là người thất tín được ?

Cả đại sảnh nghe rõ lời hoàng tử hỏi con chim, và mọi người lắng đợi nghe

xem con chim có biết trả lời hoàng tử không,quả nhiên con anh vũ đáp :

-Hoàng tử hứa lấy người xấu xí ! Hoàng tử đã trao tặng vật,hoàng tử lại thất tín ! Hoàng tử thất tín ! Thất tín !

Tiếng chim the thé nghe rờn rợn,nhiều cô thấy sờn gai ốc trên tay ! Hoàng gia kinh ngạc,kinh ngạc nhiều hơn cả có lẽ vẫn là hoàng hậu,bà không hiểu hoàng tử đã trao tặng vật cho ai,không một ai biết gì về việc ấy ! Trăm ngàn con mắt dồn cả vào hoàng tử đợi chờ,những cặp mắt êm như nhung tha thiết hướng vào hoàng tử đợi nghe một lời chống chế . Hoàng tử trầm ngâm giây lát rồi khẳng khái hướng về vua và hoàng hậu tâu :

-Tâu phụ vương,tâu mẫu hậu,quả thật con vẫn có lời hứa là bất cứ người con gái nào vượt được các thách thức của con,thì dù người ấy xấu xí đến đâu chẳng nữa con cũng nhất định nhận lấy làm vợ . Lời hứa ấy ,lúc này con vẫn xin giữ nguyên như cũ . Còn các tặng vật,con quả thật hoang mang không nhớ được !k

Lời tâu của hoàng tử làm cho hết thảy mọi người đều kinh ngạc,kinh ngạc là về việc hoàng tử bảo là không nhớ có trao tặng phẩm cho ai,và trao những thứ gì . Mọi người đợi hoàng tử nói rõ thêm nữa .

Hoàng tử ngửa mặt lên hỏi anh vũ :

-Hỡi anh vũ,ta không nhớ trao tặng phẩm cho ai ? Những tặng phẩm gì,mi biết không ?

Đại sảnh im phăng phắc,hoàng hậu lâm râm cầu Trời Phật phù hộ cho hoàng tử,và vẫn chú ý lắng nghe xem con anh vũ đáp như thế nào . Con chim không đáp lời hoàng tử,nó thản nhiên rũ lông cánh,lần bước đi dọc theo cây đà ngang ra đến giữa đại sảnh ,ngàn cặp mắt hướng cả lên con chim . Nó gù cổ mở rộng cái mỏ đỏ cất giọng the thé lên bỗng xuống trầm hát :

Thế gian ai áo gấm xanh

Em nhỏ lệ hồng trên áo người thương

Tuổi thời trẻ quý thơm hương

Hoàng tử bỏ quạt ước nguyện trăm năm !

Lưu ly ngọc báu trao tay

Trở lại hốt nga cho đẹp duyên ta!

Sương Ti khăn báu vương gia

Giữ gìn thủy chung kéo hoài mộng tiên !

Thái A gươm báu ngoài hiên

Cho em rơi giọt máu đào nhớ thương !

Tiếng hát của con anh vũ tràn đầy đại sảnh, hết thảy mọi người đều nghe thấy rõ ràng, nhưng không ai hiểu con chim muốn nói gì, hoàng tử Hiền Nhân cau mày, chàng vừa thoáng hiểu một số sự việc, tự nhiên trong ngực hoàng tử cảm thấy rộn ràng tim đập mạnh, chàng vừa ngẩng mặt chực lên tiếng thì con chim lại vươn cổ cổ nói thật to :

-Hoàng tử quên rồi ! Hoàng tử thất tín ! Thất tín !

Hoàng tử chột nói lớn lên :

-Ta thề đem cuộc đời ra quyết chắc một điều :không bao giờ phụ tình người ta thương nhớ !

Cùng với tiếng nói của hoàng tử vừa dứt, âm vang còn rung rung nóc đại điện, đã thấy con anh vũ từ trên cao rơi xuống như một chiếc lá lớn ! Mọi người sửng sốt . Thì ra : trong đám vương tôn công tử có mặt trong buổi lễ hội chót ngày hôm nay, có tướng quân Từ Đức Đồng tuổi trẻ tài cao, tước phong Truy Phong Hầu, chức Tiên Phong khai Lộ Tướng luôn luôn đi trước mỗi lúc hoàng tử xuất quân đi chinh phạt nơi xa, bây giờ nghe anh vũ nói ra những điều chàng chẳng hiểu gì cả, lại thấy con chim từ đầu đến giờ chỉ một mực bảo là hoàng tử thất tín, thất tín thì tướng quân giận lắm, chịu không được nữa mới rút chiếc trâm cài búi tóc ra vịn đến phép Phi Vân Tiên phóng lên trúng con chim, anh vũ chết ngay lập tức !

tướng quân bước ra vòng tay thừa:

- trình hoàng tử, mặt tướng mạo phép trừ khử loài yê ma đến quấy rầy hoàng tử!

hoàng hậu bàng hoàng, bà thấy con chim bị giết thì trong lòng không vui hoàng hậu cho con chim anh vũ là linh vật bây giờ bị giết chết là điều không tốt, bà ngồi lặng nghĩ ngợi. đức vua nghe những lời con chim hát, bài hát mơ hồ nhưng lại xem ra có nhiều liên quan đến hoàng tử, ngài chú ý đến những thứ như ngọc lưu ly, khăn báu sương ti, gươm thái A. vua hiểu những thứ ấy là thế nào, ngài trầm ngâm suy nghĩ. hoàng tử nghe chim hát

rồi chim bị giết, chàng thót lo lắng. không rõ lo lắng vì điều gì. việc xảy ra dồn dập và bất ngờ cả đại sảnh vẫn im phăng phắc ngơ ngẩn. Đức vua lên tiếng.

-Hoàng tử, trăm muốn được nghe hoàng tử nói rõ về những việc con chim vừa mới nói ra.

hoàng tử bước vội tới, chàng vòng tay kính cẩn:

-tâu phụ hoàng con không hiểu nhiều việc con chim nói

- thế thì con hiểu được những gì

-tâu phụ hoàng trong đó con biết về khăn báu sương ti, ngọc lưu ly, gương thái A

hoàng hậu chợt hỏi

-tam hoàng tử, khăn sương ti ta ban cho con lúc con đến tuổi trưởng thành để giữ làm báu vật kén vợ, khăn ấy con đã trao cho ai chưa?

-hoàng tử bối rối mới hôm nào đây hoàng tử có tìm chiếc khăn ấy mà không thấy. hoàng tử nhớ là có dùng chiếc khăn cùng đi với đục đông trong đêm hôm ấy, rồi băng đi đến lúc nhớ ra thì không biết phải trả lời ra sao chàng đáp:

-tâu mẫu hậu khăn sương ti con chưa trao cho ai như lời dặn của mẫu hậu nhưng con không nhớ ra là để ở đâu! con xin được chậm chậm để tìm khăn đem trình mẫu hậu!

bỗng hoàng hậu nhớ ra vội hỏi:

-tam hoàng tử con, năm nay con được 25 tuổi theo như hàng năm ta có ban cho con chiếc thẻ ngà đánh dấu tuổi của con. ta nghe con đem 25 thẻ ấy làm thành chiếc quạt vậy quạt ấy bây giờ ở đâu, con đem trình cho thánh thượng và mẹ thấy!

hoàng tử dạ 1 tiếng, lập tức sai người mau về cung lấy quạt tới.

-quạt để trong hộp gấm vàng hoàng tử đem đến trước vua và hoàng hậu, rồi trình trọng mở hộp lay quạt ra. hoàng tử kinh hãi chiếc quạt nan bằng ngà mất chiếc nan chót. nan thứ 25 bị gãy tụt cây quạt

hoàng tử tái mặt, hai tay dâng quạt lên nhưng chết lặng không nói được lời nào. vua và hoàng hậu, những người ở gần, tất cả đều thấy rõ chiếc quạt bị mất một nan. hoàng hậu cũng ngạc nhiên bà run run hỏi.

- tam hoàng tử, tại sao chiếc quạt bị gãy nan thứ 25?

hoàng tử không làm sao trả lời được chàng lắp bắp:

-tâu mẫu hậu quả thật con cũng không biết !

đến lượt đức vua phá giọng nghiêm nghị vì ngài đã nghi ngờ

-vương nhi hiền nhân, gương thế thiên ta ban cho thái tử gương thái a ta ban cho con, vậy gương ấy đâu mau đem trình ta xem

hoàng tử "dạ" 1 tiếng. vua lại cao giọng phán

-quan ngự sử trăm biết hoàng hậu truyền cho khanh phải luôn luôn ở bên hoàng tử giám sát mọi việc gìn giữ không cho hoàng tử phạm lỗi lầm trong lễ kén vợ này, khanh đã mang hốt nga vận đại phục ngự sử mà thi hành mệnh lệnh vậy mau mau đem hốt ngự sử đến trình ta xem!

quan ngự sử vẫn phẩm phục đại trào mũ mang đầy đủ ngài đứng hẳn ra 1 chỗ riêng rẽ hai tay cầm hốt nga không lúc nào lại chẳng trang nghiêm cung kính kín đáo theo dõi mọi hành động nghe lời nói của hoàng tử mỗi lần tan buổi hội bao giờ ngài cũng kính cẩn đem hốt cất vào hộp ngọc phép đặt ở khám thờ, lúc này quan ngự sử hai tay cầm hốt nghe vua phán thì khoan thai đi tới ngự sử trang nghiêm hơi nâng cao hốt đầu

-muôn tâu thánh thượng thần tuân lệnh thánh thượng mang hốt báu ở bên hoàng tử để nhắc nhở mọi điều tuân lệnh thánh quân mang hốt đến trình thánh quân

Lệ thường, ngài Ngự sử không bao giờ dám đối mặt nhìn thẳng vào hốt báu để tỏ ý kính cẩn đối với đức vua, vì thế lúc này ngài vẫn không nhìn hốt nga, hai tay dâng chiếc hốt lên vua. Vua hỏi cúi mình nhìn xuống, chợt ngài "A!" len một tiếng cả sảnh im phăng phắc, quan Ngự sử thoáng rung động trong lòng. Rồi vua giọng nghiêm trọng hỏi:

- Quan Ngự sử, tại sao ngọc lưu ly không thấy trên hốt nga?

Hai tay Ngự sử vẫn giơ lên dâng hốt bỗng chùng xuống, Ngự sử kinh hoàng xoay hốt vào phía trong mà nhìn! Thật thế, ngọc lưu ly không còn trên hốt nga! Ngự sử run bần bật, ngăn người nhìn vua! Ngự sử muốn tâu điều gì mà không làm sao nói ra lời được, ngài run run cặp môi. Vua lúc ấy, hầu cận của hoàng tử đã bưng hộp gương tới. Hộp mở ra, lớp lụa trắng như tuyết bọc kín lòng hộp, không có gương nào trong hộp! Vua lại kinh ngạc,

và hoàng tử run cùng với sự run rẩy của quan Ngự sử!

Thế là thế nào Quạt bị bẻ một nan ngà, ngọc lưu ly trên hốt ngà bị mất, gương báu Thái A trong hộp biến đi đâu Hoàng tử Hiền Nhân và quan Ngự sử đều không hay biết gì về những sự mất mát hệ trọng ấy! Con anh vũ đã nói ra những điều trong đó liên quan đến ba vật bị mất, còn những điều khác thì thế nào Riêng khăn Sương Ti thì hoàng hậu vừa nhớ ra, bà truyền hoàng tử đem đến trình, rút cục hoàng tử cũng lại không có chiếc khăn Cả triều thần xôn xao, cả hội lễ bàn tán, vua và hoàng hậu nghĩ tới con anh vũ, phải chi tướng quân Tự Đức Đông đừng giết nó thì biết đâu lại chẳng biết được nhiều điều lạ! Theo như lời hát, thì con chim biết rõ các việc bị mất, con chim của ai? Tại sao nó lại tới đây mà tiết lộ những bí mật ấy

Hoàng tử vẫn cung kính đứng trước vua và hoàng hậu trí tuệ của hoàng tử đang nỗ lực làm việc, hoàng tử le lói thấy những sự việc ấy hoàng tử có can dự. Chợt hoàng tử nói lớn lên:

- Chưa bao giờ ta lại thất tín! Hiền Nhân ta trước sau vẫn trung thành với lời đã hứa: dù người con gái giải được các thách thức của ta có là người xấu xí nhất trần gian chăng nữa, ta vẫn giữ lời hứa nhận nàng làm vợ! Ta đã gặp nàng, ta đã trao cho nàng những kỷ vật của tâm hồn!

Hoàng tử nói như trong giấc mơ, chàng dường như không biết là đang đứng trước đức vua và hoàng hậu! Vua và hoàng hậu lạ lùng về thái độ của hoàng tử, toàn thể các người trong đại sảnh ngơ ngác không hiểu hoàng tử nói với ai! Ngay lúc hoàng tử vừa dứt lời đã lại nghe thấy tiếng cười khó nghe rờn rợn của phù thủy già từ cửa ngoài bay vào và cùng với tiếng cười phù thủy già với chiếc áo khoác đen bạc khó coi đã xuất hiện bước chân đi như chim sẻ nhảy của phù thủy già đưa bà tới giữa sảnh bà cất giọng run rẩy the thé mà rằng

-đúng hoàng tử đẹp nhất trần gian ơ hoàng tử đã giữ vững chữ tín cô gái xấu xí nhất trần gian đã làm cho hoàng tử nói ra lời thề quyết thủ tín rồi! Cô gái ấy lại thắng hoàng tử ! ta chúc mừng hoàng tử ngợi khen cô gái xấu xí đã chinh phục được hoàng tử!

Tới lúc này thì đức vua lại thấy tình tào vô cùng ngài nhìn phù thủy già và nghe bà ta nói liền hỏi ngay

-lão bà , người biết nhiều việc trăm muốn nghe lão bà giảng cho ít điều có được không?

Phù thủy già bước tới bà nheo cặp mắt sâu giọng vui vẻ run rẩy

-hỡi đức vua khả kính ngài có điều gì muốn hỏi tôi?

-bà có biết con anh vũ từ đâu tới ai sai nó tới đây nói những lời bí ẩn?

-chính cô gái ấy sai con anh vũ tới đây. Con anh vũ nói cho hoàng tử nhớ đến những việc hoàng tử đã làm.

-cô gái ấy là ai? Hoàng tử đã làm những gì?

Phù thủy già bỗng cười lên khạc khạc, giọng the thé khó chịu:

-đức vua ời ngài đừng bao giờ hỏi tôi cô gái là ai ! hoàng tử sẽ tự tìm cô gái ấy bởi vì lời nguyện của ta không ai có thể giải được, lời nguyện ấy phải ứng nghiệm.

Phù thủy già nói xong bà đi tới nhặt xác con anh vũ giơ lên, bà nhổ cây trâm của tướng quân từ đức đồng ra bà tung xác con anh vũ lên lập tức con chim chết rũ đập cánh bay đi. Phù thủy già nhìn anh vũ bay khuất lại ném chiếc trâm lên trời tức thì chiếc trâm rít lên 1 tiếng vệt 1 đường đỏ chói ghim ngay vào xà ngang giữa đại sảnh, phù thủy già cười khanh khách bảo.

-ta tặng hàong tử dây tơ hồng, mừng hoàng tử lấy được người vợ xứng đáng! Bao giờ hoàng tử rước người con gái ấy về đây thì dây tơ hồng ấy sẽ hiển lộ phép màu!

Hoàng tử hiền nhân bước nhanh tới chàng đứng chặn này trước mặt phù thủy già hoàng tử lễ độ hỏi:

-thưa bà lời chúc không lành của bà dành cho tôi còn nhớ, tôi giữ chữ tín bởi từ trong lòng tôi mà ra, bây giờ xảy ra việc con anh vũ, bà có thể giúp tôi hiểu được những việc ấy không? Phù thủy già nheo nheo cặp mắt, đáp:

-cứ để tự nhiên mọi việc sẽ xuất hiện lúc ấy hoàng tử sẽ biết ! còn 1 điều cuối cùng mới khó cho hoàng tử !liệu hoàng tử sẽ dám hành động như thế nào? Cứ đợi sẽ biết!

Nói dứt , phù thủy già chực quay gót đi ngay, hoàng tử vội vàng nói

-khoan đã, thưa bà, vậy thì sợi dây đỏ kia sẽ hiển lộ phép màu gì?

-ta có thói quen là mọi lần có lời nguyện bao giờ vào giờ phút cuối cùng của phép màu hiển hiện cũng phải có sự bảo đảm là lời nguyện ấy phải

được thành sự thật phá ràng buộc thì cũng có nghĩa là phép màu của ta không còn nữa, hãy cứ đợi tới lúc ấy sẽ biết!

Cuoi cùng thì hoàng tử hãy tỏ lộ cái dừng của hoàng tử ra ắt là có việc lạ xảy ra !

Hoàng tử nói :

-Ta biểu lộ cái dừng bằng cách nào ?

-Lúc này không phải là xông xáo nơi trận mạc mới là dừng, chính cái dừng của tâm hồn mới là đáng để ta tôn kính . Hoàng tử hãy đáp ứng ý nghĩa giải thách thức của cô gái ấy, hãy công bằng truyền rao : "Hoàng tử vì lời hứa lấy tính mạng để làm sáng tỏ tình yêu chân chính, vẫn đợi chờ người con gái đã thắng hoàng tử và cầu được gặp nàng trước khi chịu chết để tỏ đạo vợ chồng " Lời rao ấy nhất định đem được người bí mật ấy ra trước hoàng tử và thế là ta giải quyết xong mọi việc, đức thánh thượng không bao giờ vướng phải việc khó xử là giết con của ngài .

Công chúa Ngàn Thương vui vẻ nói :

Độc Dông nói phải, như thế thì ta có thể cứ nói trước " Hoàng tử nhận lấy người con gái ấy làm vợ " ngay từ lúc này được không ?

-Thưa công chúa, như thế thì lại phạm vào lời thách thức cuối cùng của hoàng tử, cần phải làm sao để đưa ra lời cầu hôn công khai, chính thức, đồng thời xem đối với sự an nguy đến tính mạng của hoàng tử, cô gái ấy sẽ hành động như thế nào .

Công chúa mừng lắm ,cô nói :

-Hay lắm, sao ngay từ lúc này dù chưa biết cô gái ấy là ai, đẹp xấu thế nào mà ta vẫn cảm thấy yêu thương cô gái ấy lắm, ta lại cứ thấy hình ảnh cô gái xấu xí ở làng nọ, không biết rồi sẽ ra sao ? Cũng đáng ngại thật !

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyễn
9.

Ngay trong ngày hôm ấy,cả nước được tin về lệnh vua,cả nước xôn xao,khắp nơi bảo nhau rầm rầm kéo về kinh đô để kêu nài vua xin tha tội cho hoàng tử,người ta xem sự an nguy của hoàng tử như của chính họ . Trong đêm hôm ấy,đèn đuốc sáng rực để quân lính sửa soạn pháp trườngbá tánh tụ tập đông nghẹt kinh thành,làng mạc ở quanh kinh đô lại vắng vẻ .

Trong hoàng cung,cung thái tử rực đèn đuốc ,thái tử hội tất cả các hoàng tử,công chúa em lại,thái tử khai hội cùng các em tìm cách cứu hoàng tử Hiền Nhân . Có lúc các hoàng tử,công chúa, vợ các hoàng tử nghĩ đến việc hoàng tử Hiền Nhân sẽ phải lấy người vợ xấu xí nhất trần gian,thì cũng có người hả hê,nay thấy hoàng tử lâm nguy thì ai cũng thương xót não nề . Nhưng làm thế nào để trái lệnh vua,làm thế nào để tìm lại các báu vật . Hỏi đến hoàng tử Hiền Nhân vẫn một mực nói rằng không biết các vật ấy ở đâu,trao cho ai . Thái tử bảo :

-Thời giờ gấp lắm rồi,ta không đủ sức để cứu tam hoàng hệ . Phải đợi đến đầu xuân năm nay ta mới chính thức được phụ hoàng truyền ngôi cho,chậm quá ! Hay là tất cả chúng ta kéo vào cung nài xin phụ vương sửa lại lệnh,hoãn việc hành quyết được chăng ?

Không ai có lời bàn cãi,ai cũng hiểu là khó lòng thay đổi được lệnh vua,chỉ có lời ngài Ngự sử mới đủ hiệu lực can gián vua,nhưng lúc này thì chính Ngự sử cũng phạm trọng tội phải cùng chết với hoàng tử thì còn làm sao để lên tiếng can gián vua được nữa . Công chúa ngàn thương lo thì vẫn lo,nhưng nàng vẫn đợi chờ việc lạ trong dân gian,nay ngồi họp với thái tử và các hoàng tử,công chúa,công chúa vẫn mãi miết suy nghĩ một mình,không nói cho ai hay biết gì . Thái tử họp với các em mãi đến lúc trời hừng sáng vẫn không tìm ra kế gì để cứu hoàng tử Hiền Nhân,nhìn ra ngoài trời bắt đầu ửng sáng,ngày cuối cùng của mùa xuân bắt đầu,thái tử thấy trong lòng quặn đau,ngài bất lực không cứu được mạng ông hoàng em thương yêu của ngài .

Thái tử nói :

-Thôi bây giờ các vương đệ vương muội hãy trở về,ta còn một ngày một đêm để tính toán thêm . Nếu cùng đường ta sẽ có quyết định,lúc ấy sẽ nói cho các em biết !

Thái tử vừa nói trống,trống báo hiệu pháp trường đã dựng xong nổi lên nghiêm nghị trong buổi sớm trời còn chưa sáng tỏ . Tiếng trống nghe như bước chân thần chết đang nặng nề tới ngự tại pháp trường . Thái tử thở dài . Ba hồi trống pháp trường vừa dứt,long cổ nơi hoàng cung đã giục vang báo hiệu có việc hệ trọng gấp rút báo vào nội cung . Long cổ giục chưa bao giờ lại gấp rút như vậy,hiệu báo vào trong cung chẳng bao giờ được phép vội như thế . Cả hoàng cung giật mình,có biến động gì lớn khiến long cổ phải giục giã đến như vậy ?

Nội giám vội vã vào ngự tẩm trình lên đức vua,ngài lập tức phát lệnh :thiết đại triều,mang cả hoàng gia tới dự lễ trọng .

Việc gì đã xảy ra,đến nỗi đức vua vừa nghe báo đã phải ban lệnh đến như thế ? Trống long cổ ngoài cửa cung báo trình không sai .

Tin loan báo lệnh đức vua truyền đi chưa được mấy chốc,đã lại có lời rao của hoàng tử Hiền Nhân làm xôn xao cả làng nước . Lệnh vua làm cho mọi người buồn bã thương xót hoàng tử,lời rao lại làm cho mọi người hăm hở rủ nhau đi tìm báu vật để cứu con người họ quý yêu . Người ta quên mọi việc,chỉ còn một việc là họ nhớ đến lúc này: các báu vật cứu hoàng tử,người ta quên hẳn việc hoàng tử kén vợ .

Ở làng Linh Xuân,XX cũng đã nghe biết những tin rao ấy,cô bản khoản chẳng ít,bây giờ làm thế nào ?Cô có đủ điều kiện để cứu ông hoàng thương nhớ của cô,nhưng phải làm thế nào ? Làm thế nào ?Tin pháp trường gấp rút dựng lên làm cho cô thấy trong lòng như có lửa đốt,dù rằng cô biết cô đủ sức để biến pháp trường ấy thành hội trường mừng hoàng tử ! Trong đêm,cô trần trở trên ổ rơm,một mình lặng lẽ trong bóng tối,cô nghĩ tới những việc đã làm,những chuyện đã xảy ra,cô bằng lòng với những phần thắng các thách thức của hoàng tử và cô thấy : lời rao của hoàng tử rõ ràng là ngầm cầu cứu đến cô,cô sẽ tới cứu hoàng tử,không còn lý do để lẩn tránh được nữa,và chẳng lời thách thức cuối cùng của hoàng tử là như vậy thì cô

không thấy có gì phải e ngại về dung nhan mình nữa ! Có thể cô sẽ ra đi,sau khi cứu được hoàng tử,cô ra đi để hoàng tử có thể kết duyên với một mỹ nhân xứng đáng,và cô sẽ lui về rừng sâu núi cũ để quên cuộc đời,giữ mãi trong lòng hình ảnh người thương yêu . Cô tin chắc:mệnh lệnh của đức vua,chính là mệnh lệnh đòi cô phải xuất hiện để cứu hoàng tử,cô hiểu rằng đức vua nhân từ của cô không bao giờ nỡ xuống tay giết con mình . Cô thầm sợ mưu kế của đức vua nhưng cô cũng lại nhân đây mà tìm ra được cơ hội để xuất hiện,một là thực hiện cho được giấc mơ,hai là nếu không được thì xong việc cô sẽ ra đi để khỏi phải âm thầm mãi một mình với nỗi buồn tủi . Cô nghĩ tới những vật hoàng tử trao,đến những vật cô nhận được ở ngoài sân,cô nhớ đến bài ca truyền trong dân gian do con anh vũ nói lên ở trong lễ hội của hoàng tử,cô mừng tưởng thấy có cô trong những việc ấy,cô tới hoàng cung thăm vua và hoàng hậu lúc hai ngài đau ốm,cô đến thăm hoàng tử và bị rách một đường trên tà áo khoác,vết rách còn đây,cô nhớ đến những ồn ào trong dân gian về người con gái xấu xí ... cô nhớ lại tất cả,cô mỉm cười một mình trong bóng đêm,chính cô đã nhúng tay vào các chuyện lạ ấy,có thần tiên,có phép màu giúp đỡ cho cô,cô đã hiểu phép màu ấy như thế nào,chỉ có điều là trong những lúc ấy cô không nhận thức được rõ ràng việc của mình,cô như đi trong giấc mộng . Ngày mai,hết ngày mai,ngày cuối cùng của mùa xuân hoàng tử sẽ phải chết . Cô nói thầm : " Hoàng tử không chết được! Em sẽ tới ! Em sẽ cứu hoàng tử !" Cô thấy hai má nóng bừng .

Từ tỉnh mơ hôm nay cả nhà cô,cả làng đều lũ lượt ra đi,họ kéo nhau về kinh đô thật sớm để chứng kiến những việc một đời người cũng khó thấy ! XX dậy sớm,cô dọn dẹp nhà cửa,nhìn mọi người ra đi,cô băng khuâng một mình,XX nghĩ : chỉ còn hôm nay,còn nhiều việc phải làm . một ngày liệu có kịp không ? Và cô quyết định ra đi .

Lần này XX không còn còn anh vũ để đưa tin,cô cầm viên ngọc Lưu Ly ngậm ngía rồi tủm tủm cười,con anh vũ của cô lẽ ra cứ đậu ở trên nóc điện đợi ngày cô tới,nhưng bà phù thủy lại vô tình đưa trả lại cho cô . Cô lạ lùng không hiểu phép màu từ đâu mà có,nhưng cô thần nhiên viện cầu đến phép màu thật tự nhiên như cô làm công việc hàng ngày ! Cô sửa soạn ra

đi,khoác chiếc áo khoác vải nâu cũ bạc rách một vệt,mang theo chiếc thẻ ngàn nan quạt,viên ngọc lưu ly,khăng quàng mỏng như sương khói,cây gươm có hai chữ Thái A . Chiếc nan quạt và viên ngọc lại là chiếc xe và con ngựa thần tiên cho cô ra đi . Những lúc thế này,không bao giờ cô nhớ đến dung nhan của mình,cô chẳng hề thắc mắc chút nào về những tật nguyền của cô,cô ra đi như là một người khác .

Trên đường làng,chiếc xe bọc bằng ngà với con ngựa sắc trắng loang loáng xanh trên xe một người khoác chiếc áo nhạt màu cầm dây cương như làm bằng nhung xanh,xe đi băng băng theo đường quan lộ,gió buổi sớm thật nhẹ nhàng nhưng mái tóc người trên xe cũng tung bay,người đi trên quan lộ dạt sang hai bên đường nhường lối cho chiếc xe lạ,ai cũng ngơ ngác hỏi nhau " Xe nào ? Xe của ai ? " Và không ai biết . Người ta dõi mắt trong ánh sáng còn mờ đục của buổi bình minh sớm ,nhìn theo chiếc xe băng băng đi nhanh lạ lùng,bánh xe lướt đi như không chạm mặt lộ,vó ngựa khua giòn giã như tiếng nhạc dùi dật . Thần tiên nào xuất hiện buổi ban mai ? Chỉ khoảnh khắc,lời đồn đã bay đi khắp nơi,chiếc xe đi tới đâu là cả vùng rộng lớn xung quanh đã có những lời đồn đại .

Tới trước hoàng cung,xe thần ngừng lại,quan canh thấy chiếc xe lạ dừng ngay trước cửa cung thì chạy ra hỏi . Người trên xe lên tiếng lạnh lạnh mà oai quyền bảo :

-Trình đức vua người cứu mạng hoàng tử đã tới .

Lệnh ban ra,lính canh cúi rạp mình rồi quay gót,tiếp theo là tiếng trống long cổ giục vang vang lạ kỳ . Tiếng trống làm quan trấn cung hốt hoảng bật dậy ,ngài hấp tấp chạy ra xem sự thể,chỉ thấy người lính canh ôm giắc chặt trong tay,một tay cầm dùi trống ra sức đập liên hồi . Quan trấn cung chạy vội lại giật lấy dùi trống,miệng quát :

-Người muốn chết hay sao mà lại đánh trống như vậy ?

Người lính ngơ ngác,kính cẩn bẩm :

-Bẩm thượng quan,có thần tiên bảo trình vào đức vua là : người cứu mạng hoàng tử đã tới . Vì thế tôi mới phải giục trống báo hiệu .

-Mi biết trống này phải báo làm sao,có gì lại đập ầm như thế ?

Người lính vẫn ngơ ngác rồi đáp :

-Bẩm thượng quan,tôi không thấy có sai lạc ở chỗ nào !

Nhưng bên trong nội cung đã có nội giám hấp tấp chạy ra hỏi việc gì,quan giám cung nói rõ việc,nội giám vội vàng vào tâu trình đức vua ngay,và lệnh vua tức tốc truyền đi,cả hoàng cung thoát nhộn nhịp lạ thường . Dức vua hiểu là thần mưu của ngài đã có hiệu quả . Hoàng hậu nghe báo,bà hấp tấp sai cung nữ sửa soạn,bà chợt hiểu ý định của đức vua,bà khắp khởi mừng . Chả mấy chốc lễ thiết đại triều đã chuẩn bị xong,đức vua vận long bào vàng thê u rờng giát ngọc,hoàng hậu khoác áo lông phượng trắng là chiếc áo bà chỉ mặc một lần đông cung thái tử làm lễ thành hôn . Văn võ trăm quan đã tề tựu,hoàng gia không thiếu mặt một ai,lại thêm các vương phi,các công nương,tiểu thư cành vàng lá ngọc từng đến dự lễ hội của hoàng tử cũng có mặt . Chưa bao giờ hoàng cung rực rỡ nhộn nhịp như lúc này . Dức vua ngồi trên ngai vàng,ngài nhìn sang hoàng hậu mỉm cười sung sướng.

Bên ngoài cung,ngựa xe nhiều vô kể,túc vệ vất vả xếp đặt cho xe ngựa có chỗ đậu gọn gàng . Cửa đại quan ngoài cùng hoàng cung mở rộng . Tiếp đến tất cả các cửa dẫn tới sân rồng đều mở hết ,con đường rộng thăm thăm dẫn từ bên ngoài vào nội điện,trời đã sáng rõ thế mà bạch lạp vẫn cháy rừng rực,lính canh gươm giáo sáng ngời trang nghiêm dàn ra hai bên,võ quan nhung phục chỉnh tề đi lại trông nom .

Trong đại điện,tất cả đã an vị,đặc biệt là dải dây đỏ buông từ trên xà ngang đại điện xuống giữa nên rồng cây trâm của tướng quân Từ Dức Dồng do bà phù thủy phóng lên ghim vào đấy ngày hôm qua . Vua lặng lẽ đợi chờ . Tất cả đợi chờ,không ai thấy có dấu hiệu gì báo là khách lạ tới !

Dức vua vẫn thản nhiên đợi chờ,nhưng ai cũng thấy ngài đã có ý bồn chồn . Hoàng hậu thì hết nhìn ra ngoài xa lại kín đáo nhìn đức vua . Thái tử vận áo bào gấm đỏ,ng nghiêm trang ngồi một mình một sập bên phải đức vua,các hoàng tử công chúa đủ mặt phía bên trái vua,trăm quan đại trào phục rõ ràng im phăng phắc đứng đợi .

Trần môn quan đi lại bên ngoài,quan không thấy chiếc xe và khách lạ đâu nữa ! Từ lúc báo tin vào trong quay trở ra quan thấy chiếc xe đã đi mất ! XX cho xe chạy ra chỗ pháp trường,nàng muốn được xem quang cảnh nơi

xử tội hoàng tử và quan ngự sử . Pháp trường thật rộng,quân canh nghiêm ngặt,cờ đen lá bay lá rù,giám đài lập ở phía nam hướng về bắc,khoảng giữa pháp trường là một nền đất đắp cao lên trồng trái,trên nền đất ấy là một khúc cây tròn lớn dùng làm thớt chặt đầu . XX rùng mình,nơi này sắp sửa chém đầu vị hoàng tử của cô,làm sao có thể như thế được ! Cô đã tới đây,cô đã ra khỏi ổ rơm trong xó bếp tối tăm,cô đến để cứu mạng ông hoàng thương yêu của cô . Chưa bao giờ cô lại thấy trong lòng náo nức đến như thế,cô chính là người sẽ làm ra những việc lạ lùng,cô là người tất cả mọi người muốn được biết cô .

Nắng đã lên,pháp trường thật sáng,quân canh vẫn nghiêm trang . XX cho xe trở lại hoàng cung,khắp nơi người ta đông nghẹt,xe chạy đến đâu người ta rẽ ra nhường chỗ tới đây ,không có ai kêu ca tỏ vẻ khó chịu vì xe chạy,không thấy có ai biết xe của người nào,người ở trên xe là ai .

Xe vào con đường vòng vườn hoa trước hoàng cung,không chỗ nào lại chẳng đặc nghẹt người nhưng đường lộ thênh thang,lính canh giữ thật nghiêm ngặt vì thế XX cho xe chạy thật dễ dàng . ngàn vạn cặp mắt đổ dồn vào nhìn chiếc xe lạ,chiếc xe duy nhất lúc này chạy trên đường,không một chiếc xe hay ngựa nào của hoàng gia ,của triều đình hay của bất cứ quan lớn nhỏ nào lúc này được phép đi lại . Và xe của XX một mình băng băng với con ngựa sắc trắng lóng lánh ánh xanh biêng biếc lạ mắt làm ai cũng ngẩn ngơ . Người ta cố nhìn xem người điều khiển xe cầm cương ngựa là ai,nhưng người ta chỉ thấy bóng dáng một người cao,mái tóc dài buông lơl,người lạ khoác chiếc áo choàng rộng nhưng mịn nâu nhạt tuyệt đẹp,và không ai trông rõ mặt người trên xe,ai cũng dụi mắt cố nhìn mà không tài nào nhìn rõ được,và ai cũng tiếc là đã không thấy rõ mặt người lạ .

Xe đi hết đường vòng vườn hoa rộng lớn,bắt đầu chạy vào con đường thẳng tắp hướng tới hoàng môn . Hai hàng lính mang giáo dài đều đặn đứng hai bên đường thẳng tắp,xa xa chỉ thấy mờ mờ hình người với cây giáo dài dựng đứng . Giữa hai hàng người ấy là chiếc xe thật rõ ràng đang chạy tới . Trấn môn quan đã nhìn thấy chiếc xe rõ ràng,ngài lập tức ra hiệu trên vọng lâu hoàng môn tức vể tức thì cất dùi đập vào mặt trống long cổ thật đồng dục.

Tiếng trống nổi lên trong cảnh trang nghiêm yên lặng, báo hiệu vào nội cung . Bên ngoài, ngàn vạn cặp mắt dồn cả vào chiếc xe, những bước chân vội vàng bước đi để chọn chỗ nhìn cho rõ . Long cổ thúc như những tiếng búa đập vào mặt đồng, nghe rộn ràng mà nghiêm nghị .

Trong đại sảnh hoàng cung, từ vua xuống đến tiểu thư bình thường trong chốn dân gian, thảy đều thấy rạo rực trong lòng . Chỉ giây lát nữa thôi mọi người sẽ được thấy người đã gây ra biết bao việc lạ, người sẽ cứu mạng cho hoàng tử và quan ngự sử, người sẽ quyết định được số mệnh của hoàng tử với cô gái xấu xí chưa ai biết mặt . Người ta mong đợi người lạ, háo hức nhìn thấy mặt cũng như đợi chờ xem người lạ sẽ gỡ ra cho hoàng tử khỏi lời nguyên của phù thủy già như thế nào . Trống long cổ giục không ngừng, đức vua thấy hồi hộp, chưa bao giờ lại có hiệu trống đến như vậy ! Trống long cổ thường chỉ đánh một lần, thế mà bây giờ trống đánh không ngừng, thường ra đây là một hành động "khi quân " tội đến phải chém đầu . Nhưng đức vua nghe hiệu trống lại không thấy bức tức, ngài thấy hồi hộp cũng như mọi người khác .

Hoàng tử Hiền Nhân lúc ấy bước vội ra, hôm nay hoàng tử mặc chiếc áo gấm xanh mướt màu lá mồng tơi, dáng dấp hoàng tử thanh tao chững chạc nghiêm trang . Theo bước hoàng tử là ngài ngự sử trong bộ đại trào, hai tay vẫn cung kính nâng chiếc hốt ngà . Vừa ra khỏi cửa đại hội nội cung, hoàng tử nhìn thấy chiếc xe lạ đang tiến tới, xe chạy như đi trên quan lộ bình thường là một điều lạ ! Ở chốn này, chỉ trừ có xa giá của đức vua hay xe loan của hòng hậu mới được phép chạy vào mà xe của ai lại thản nhiên rong ruổi như thế ? Ngàn cặp mắt hướng cả vào chiếc xe, ai cũng muốn rời chỗ để chạy ra nhìn cho rõ, trên ngai vàng đức vua cũng cựa quậy ra chiều bồn chồn . Hoàng hậu quên hẳn là bà đang ở đâu, bà cũng muốn bước xuống mà cùng với hoàng tử ra đón khách lạ !

Hoàng hậu còn đang ngập ngừng, thì công chúa Ngân Thương đã rời chỗ bước vội ra theo hoàng tử Hiền Nhân . Công chúa cùng ông hoàng anh đứng ngay giữa cửa lớn mà chờ, chiếc xe băng băng chạy tới, vó ngựa đập đều đều trên mặt lộ, bánh xe lăn không tiếng động .

Tướng trấn môn chợt hô lớn :

-nghinh bái !

Tiếng hô vang rền đi thật xa,lập tức hai hàng lính vác giáo dài dàn ra hai bên lộ từ cửa đại sảnh ra tới mãi ngoài xa nhất loạt nâng cao giáo . Nâng ban mai lấp lánh trên những mũi giáo dài . Xe dừng lại,vạn mắt dõi trông người trên xe mái tóc dài rõ ràng là phụ nữ,người lạ xuống xe,tà áo nhung màu nâu bạc như sóng nước uyển chuyển,cô bước đi tiến thẳng tới cửa lớn nơi có hoàng tử,công chúa,ngự sử và Dục Ddông đứng đón . Cả một vùng rộng lớn là thế,đông người là thế mà hoàn toàn im lặng không một tiếng động nhỏ,bốn người đứng đón khách chú mục nhìn mà không thể nào nhìn rõ mặt được khách . Công chúa cố trấn tĩnh tinh thần vận dụng mà nhìn nàng chỉ thấy lờ mờ như sau lớp sương dày một khuôn mặt không rõ là đẹp hay xấu,hoàng tử im lặng không biết phải làm gì,hoàng tử không phải là người không biết các lễ nghi tiếp đón,thế mà lúc này chàng cứ đứng ngẩn ra như phỗng đá . Dục Ddông đứng ở phía sau hoàng tử và công chúa,ông ta nhìn không rõ mặt người khách,nhưng không đến nỗi quan tâm như hoàng tử và công chúa,vì thế ông còn đủ sáng suốt để lên tiếng chào đón khách :

Đức thánh thượng,đức hoàng hậu,hoàng tử Hiền Nhân và công chúa ngàn thương vui mừng đón công nương !

Tiếng nói của Dục Ddông như chuông vàng khua vang trong đầu hoàng tử,ông hoàng bừng tỉnh,ông bước lên một bước hơi cúi đầu,tay giơ ra làm hiệu mời khách . Cô thản nhiên ngẩng cao đầu bước đi,Dục Ddông và công chúa vội vàng đứng lui ra hai bên . XX lên thềm,bên cạnh là hoàng tử . Mọi người thấy hoàng tử như bông hoa rực rỡ cao đẹp đi bên cạnh cô gái,dáng cô thật uyển chuyển nhưng không ai thấy rõ mặt,khắp nơi người ta giơ tay dụi mắt mà vẫn không làm sao nhìn rõ mặt cô gái được . Người ta chỉ thấy :tầm vóc cô đi bên cạnh hoàng tử có phần hơi nhỏ bé nhưng lại rất thanh tú !

Bốn người đi thẳng vào đại điện,cô gái không nói một lời,không một cử chỉ nào để ý đến xung quanh,cô bước tới dường như cũng chẳng chủ tâm là đến trước ngai vua và hoàng hậu,cho đến lúc tới trước bệ rồng hoàng tử dừng lại thì cô cũng dừng bước . Dđăng sau,Dục Ddông lại lên tiếng :

-Muôn tâu thánh thượng,tâu hoàng hậu,công nương bệ kiến cầu chúc đức thánh thượng và hoàng hậu an khang vạn thọ .

Cô nghe Dục Dông tâu lớn,liền quỳ một gối bái kiến đức vua và hoàng hậu,đức vua phán :

-Trẫm miễn lễ .

Vua truyền mang ghế đệm gấm đến cho XX,cô vừa ngồi xuống đã nghe tiếng cười chói tai của bà phù thủy già vọng vào . Cả triều đình ngơ ngác,lại bà già đến quấy rối,vua tỏ vẻ khó chịu . Hoàng tử Hiền Nhân quay gót đi ra,hoàng tử đón phù thủy già vào . Công chúa Ngân Thương bước tới đứng bên cạnh cô gái . Vừa vào đến đại sảnh,phù thủy già đã lên tiếng giọng the thé :

-Con gái khỏe mạnh đến trước già này,ta bây giờ chậm chạp đi sau chẳng thấy ai đón chào !

Dù có hoàng tử ra đón,nhưng bà vẫn chẳng nhìn,bà bước thẳng tới trước đức vua rồi nói :

-Hôm nay đức vua ra tay giết hoàng tử,thật chưa bao giờ lại có việc như thế . Ngài không cần phải giết hoàng tử,đã có người chỉ cho biết các báu vật ở đâu . Dức vua lại muốn giết con để xóa lời nguyền của mẹ,làm sao làm như vậy được ?

Quay sang hoàng tử,phù thủy già bảo :

-Hoàng tử đẹp nhất trần gian ,hôm nay lời nguyền của mẹ tới rồi,hoàng tử cố cường lại xem sao nhé !Trước hết ,hãy xem đây !

Dứt lời,phù thủy già bước chân như chim sẻ nhảy tới chỗ sợi dây đỏ,bà giơ hai tay lên cao,tà áo đen xòe ra như cánh bướm cũ kỹ,ngửa mặt lên sợi dây bà nói như rên rỉ :

-Oi a ! Oi a ! Cháu bà ngoan về mừng hoàng tử ! Oi a !

Tức thì sợi dây lay động uốn éo nhanh dần lên,thoắt biến thành một con rắn dài đỏ rực,con rắn lạ ngoe nguẩy hai mắt long lanh,lưỡi dài vùn vụt phóng ra như tìm kiếm . Cả triều đường rung mình,con rắn vẫn quấn lấy xà ngang trên cao . Hoàng tử Hiền Nhân liền bước tới,không biết hoàng tử định làm gì con rắn,nhưng khi hoàng tử vừa lại gần thì con rắn vờn dài ra vòng lấy hoàng tử,hoàng tử như mê man trong vòng vây của con rắn không cách nào

thoát ra ngoài . Phù thủy già hướng về vua bảo :

-Ô đức vua nhân từ,từ giờ cho đến lúc mọi chuyện xong xuôi,cháu ta giữ gìn hoàng tử,phát trường của ngài dựng lên là hoài công . Hoàng tử sẽ được cháu ta giúp cho lấy được người con gái xấu xí nhất trần gian . Xong việc,đến nàng công chúa xinh đẹp như giấc mộng sẽ lấy người chồng ta chúc cho bữa nọ ! Thôi ta đi đây !

Phù thủy già nói xong quay gót bước ra,bà vừa mới đi được vài ba bước thì trên bệ rồng,cạnh đức vua người con gái khách lạ đã đứng lên,giọng co thán thốt mà êm lẫm,cô bảo :

-Khoan đã đừng đi vội,bà phù thủy già,tôi có mấy điều muốn nói với bà !

Tiếng nói thật êm nhưng lại đầy quyền lực,phù thủy già chân vừa nhấc lên đã khựng ngay lại,bà quay mình vừa lúc cô gái bước xuống,cô đi qua chỗ hoàng tử đứng ngây người trong vòng dây đỏ quấn quai rõ ràng là con rắn dữ dội . Hoàng tử nhìn cô mắt như không có hồn,cô đến trước Phù Thủy Già,vóc dáng cô trong chiếc áo choàng nhung nâu mịn thật thanh,cô cao hơn bà phù thủy một cái đầu . Phù thủy già ngẩng mặt,cặp mắt sâu nheo nheo nhìn . Bà sẵn giọng :

-Cô gái nào đây,cô muốn hỏi gì già này ?

-Tôi muốn xin bà nói cho biết : hoàng tử như thế,tại sao bà lại chúc dữ hoàng tử phải lấy người con gái xấu xí đến như vậy ? Sao bà ác quá thế ?Bà thù oán gì hoàng tử

Cô hỏi giọng thật thanh mà êm,phù thủy già bật cười nghe khó chịu,giọng bà khàn đục,bà đáp :

-Cô là ai,muốn biết tại sao hoàng tử lại bị như thế,hãy trả lời ta cô là ai ?

-Thưa bà,tôi là người đến giúp hoàng tử ra khỏi cơn mộng dữ,hoàng tử sẽ không phải lấy người con gái xấu xí,vợ của hoàng tử sẽ phải là một người con gái dưới thế gian này không có ai đẹp bằng nàng !

Phù thủy già bật cười lớn,bà bảo :

-Hỡi cô gái,cô muốn cứu hoàng tử,muốn phá lời nguyền của ta,cô có biết như thế là xúc phạm đến ta không ?

-Thưa bà,tôi không xúc phạm bà,nhưng tôi không muốn hoàng tử phải buồn,tôi cũng lại không muốn các lời nguyền dữ của bà thành sự thật !

Phù Thủy Già gắt gỏng :

-Không ai phá được lời nguyện của ta ! Cô là ai,đừng dây vào chuyện của ta !

Tôi sẽ phá các lời nguyện của bà ! Tôi là người tới đây để đem lại hạnh phúc cho hoàng tử !

-Cô có phải là người con gái xấu xí nhất trần gian không ?

-Nếu hoàng tử muốn tôi là người con gái xấu xí nhất trần gian,thì tôi sẽ là người con gái ấy .

Phù thủy già cười ngất,quay về phía hoàng tử,bà hỏi :

-Hỡi hoàng tử đẹp nhất trần gian,hoàng tử có muốn lấy người vợ là cô gái xấu xí nhất trần gian không ?

Tức thì,hoàng tử trong vòng vây của con rắn đỏ ghê gớm đáp :

-Người con gái xấu xí nhất trần gian sẽ là vợ yêu thương của tôi !

Phù thủy già bảo :

-Thế là lời nguyện của ta vẫn thành sự thật ! Thôi ta đi .

Nhưng cô gái dịu dàng bảo :

-Bà chưa đi được . Bà có biết người con gái xấu xí nhất trần gian sẽ là vợ hoàng tử là ai không đã ?

-Ta không cần biết ! Nhưng khi nào hoàng tử đón người con gái ấy về đây,lúc ấy ta chẳng tiếc gì chút công mà chẳng tới để mừng hoàng tử !

Cô gái bảo :

-Người con gái ấy không xấu xí,và hoàng tử chẳng bao giờ lại có người vợ xấu xí .

Ở chỗ con rắn đỏ,hoàng tử nói lớn lên :

-Người con gái xấu xí ấy nhất định sẽ là vợ yêu thương của ta ! Phụ hoàng và mẫu hậu thế nào cũng cho phép ta được lấy người con gái ấy !

Phù thủy già lại cười lớn,bà bảo :

-Này cô gái,chính cô đã làm hoàng tử phải nói rằng hoàng tử nhất định xin vua và hoàng hậu cho phép chàng lấy người con gái xấu xí vậy ! Cô thấy chưa,quyền phép của ta vẫn linh thiêng !

Dứt lời,lần này bà phù thủy già bước nhanh ra phía cửa . Cô gái có đôi chút bối rối thần thờ,rồi cô lại đi lại bên hoàng tử,cô nghiêm trang hỏi :

-Tất cả những thách thức của hoàng tử đã có người giải rồi,thách thức chót thì chính hoàng tử cũng vừa mới nói ra ,như thế là việc của tôi đã hoàn tất ! Bây giờ,đến lượt hoàng tử,pháp trường ngoài kia còn đợi hoàng tử,thời gian không còn nữa,tôi sẽ cứu hoàng tử nhưng xin hoàng tử nhắc lại các lời giao ước !

Cả triều thần ngơ ngác,đức vua và hoàng hậu lắng hết chú ý vào lời cô gái nói . Thái tử một mình trên sập nheo nheo cặp mắt đợi chờ . Hoàng tử Hiền Nhân nghe cô gái nói,chàng cau mày ra chiều suy nghĩ nhiều lắm rồi hỏi :

-Thưa cô ,thật ra tôi không nhớ rõ là đã có những lời giao ước thế nào,giao ước với ai tôi cũng không được rõ !

Cô gái mỉm cười bảo :

-Thế cũng phải,hoàng tử cao sang làm sao lại nhớ đến người con gái thấp hèn ấy được ! Hoàng tử hôm nay lại mặc áo thề ngày nọ,hoàng tử có biết trên áo gấm xanh mượt vai phải có những điểm hồng là vì sao không ?

Tới lúc này,hoàng tử cũng như hết thấy mọi người mới để ý đến vai áo bên phải của hoàng tử quả thật có những điểm hồng ! Tại sao có những điểm hồng ấy,có từ lúc nào ? Không ai biết . Vua và hoàng hậu lại càng chú ý hơn mọi người .

Hoàng tử Hiền Nhân hết nhìn lên vai áo gấm xanh mượt,lại nhìn cô gái,chàng không hiểu gì cả . Cuối cùng hoàng tử nói :

-Quả thật tôi không được biết,xin cô nói cho tôi hay !

Cô gái ngập ngừng,giọng e lệ,cô đáp :

-Phải,hoàng tử không nhớ ! Ngày ấy,hoàng tử đã nói " Người yêu của ta ơi,hai ta sẽ sống với nhau mãi mãi nhé " ! Dđáp lời yêu thương ấy là những giọt lệ tình đầy thương yêu của nàng đã nhỏ trên vai áo hoàng tử và lệ ấy đã làm áo gấm xanh biến thành những điểm hồng !

Hoàng tử reo lên :

-Phải rồi ! Phải rồi ! Ta nhớ lại rồi ! Em khóc trên vai ta,những giọt nước mắt hạnh phúc biến màu áo xanh của ta thành những hạt ngọc hồng ghi lại trên vai này lời nguyện ta chẳng hề quên ! Dđúng rồi ! Em tới rồi đấy ư ?

Triều đường kinh ngạc,đức vua quay sang nhìn hoàng hậu ! Lại có việc hoàng tử hẹn hò giao ước với cô gái nào, và cô đã khóc trên vai hoàng tử !

Dấu vết của những giọt lệ tình còn rành rành,bây giờ hoàng tử mới nhớ ra !

Cô gái lại dịu dàng tiếp :

-Thẻ ngà nan quạt ghi tuổi hai mươi lăm,hoàng tử có nhớ là trao cho ai trong ngày ấy không ?

Và hoàng tử lại reo lên :

-Phải rồi ! Thẻ ngà nan quạt có trở hình hai trái tim tỏ ý : năm nay ta ghép được hai trái tim yêu,ta đem thẻ thứ hai mươi lăm ấy tặng cho em giữ làm tin,ta muốn nói với em rằng:đến năm thứ hai mươi lăm trong đời ta,ta bắt đầu cuộc sống thực bởi vì có em,dĩ vãng dừng lại ở đây,và ngày mai bắt đầu từ tay em ! Ta nhớ hết rồi ! Ta nhớ ra rồi !

Hoàng tử nói như trong giấc mơ,giấc mơ yêu thương đã đem lại bình tĩnh cho thần trí,và hoàng tử hân hoan . Vua và hoàng hậu bây giờ được biết tại sao chiếc quạt ngà lại mất một nan !

Cô gái nói :

-Hoàng tử đem giấc mộng đến cho người,rồi lại quên đi đưa ra những lời thách thức,có ý muốn quên lời ước cũ !

Hoàng tử vội cãi :

-Không bao giờ ta quên lời ước cũ ! Không bao giờ ! Dù rằng lời ước ấy,các kỷ vật ấy ta có trao cho người con gái xấu xí nhất trần gian cũng vậy mà thôi !

Cô gái tiếp :

-hoàng tử có biết là người làm chứng cho những lời ước hẹn ấy của hoàng tử hay không ?

-Ta đến với tình yêu của riêng ta,ta đến với cả tấm lòng và tâm hồn của ta,ta không cần phải có ai là người chứng giám cho ta,bởi vì lòng ta bảo ta như thế !

Đối đáp giữa cô gái và hoàng tử,từng tiếng từng lời một rõ ràng,khắp triều ai cũng nghe rõ,ai cũng hồi hộp theo dõi câu chuyện . Cô gái nghe hoàng tử nói như thế thì giọng bỗng vui vẻ bảo :

-Có đấy hoàng tử ạ ! Bởi vì lòng hoàng tử chưa hoàn toàn chân thật,cho nên hoàng tử mới phải cần đến người chứng giám,qủa nhiên hành động lúc này không phải là vô ích ! Hoàng tử cầu ai làm chứng về việc đó ?

-Ta quả quyết không nhờ đến ai cả ! Ta nhờ chính trái tim ta !

Giọng cô nghiêm nghị trách :

-Hoàng tử quả là người bội tín ! Pháp trường hoài kia dựng lên để xử tội hai con người bất đức,hoàng tử có biết là dành cho ai không ?

-Cho ta và quan Ngự sử !

-Tại sao quan Ngự sử bị tội chết ?

-Bởi vì quan Ngự Sử đã làm mất viên ngọc lưu ly trên hốt ngà giám nghị !

-Ai lấy viên ngọc ấy đi ?

-Ta không biết ?

-Hoàng tử không phải là người có lòng nhân muốn cứu nạn cho người ! Hoàng tử không phải là người có dũng dám hiên ngang nhận việc mình làm ! Hoàng tử là người thất tín vì đã hứa hẹn mà lại quên đi ! Chính hoàng tử hỏi mượn quan Ngự Sử viên ngọc lưu ly trên hốt ngà để tặng người thương! ...

Hoàng tử rú lên,quan Ngự sử từ mé đông xăm xăm bước tới,hai tay quan Ngự Sử vẫn nâng chiếc hốt ngà,quan trịnh trọng :

-Quả có thể ! Lão phu có nói : "Không có gì lớn lao bằng tình yêu chân chính không có gì trên thế gian này quý bằng tâm hồn người thương,vậy thì một ngọc lưu ly có gì là đáng trọng,lão rất mừng trao ngọc cho hoàng tử để được có chút công lao trong cuộc tình duyên thần tiên này" ! Chính lập phu đã xin các đấng tiên vương cho phép lão mang ngọc cho hoàng tử mượn để làm tin với tiên nương !

Đến lượt hoàng tử thốt lên :

Đúng thế ! Ta cũng lại nhớ ra rồi ! Ta nhận ngọc trao cho cô gái,lúc ấy ta có nói : "Ta trao cho em ngọc báu làm tin về tình ta . Mai sau cuộc tình đôi ta trọn vẹn,mong em trao ngọc quý lại cho ngài Ngự sử nhé " ! Ta có nói như thế !

Cô gái hướng về đức vua và hoàng hậu,nàng kính cẩn :

-Tâu đức vua,tâu hoàng hậu,thế là hoàng tử đã tìm thấy hai báu vật : thè ngà nan quạt,và ngọc lưu ly . Chỉ còn có khăn Sương Ti và gươm Thái A ,hai vật này phải hỏi đến chính hoàng tử !

Vua và hoàng hậu chăm chú theo dõi cô gái,nghe những lời hoàng tử

nói,ngài đã hiểu mọi việc và bây giờ nghe cô gái nói ngài liền phán :

-Vương nhi Hiền Nhân,như thế là con có biết khăn Sương Ti với gương Thái A ở đâu ?

Hoàng tử tỏ vẻ lo lắng,chàng tâu :

-Tâu phụ vương,khăn Sương Ti con rất ít khi dùng tới,chỉ khi nào con phải đi trong đêm tối mới dùng để bịt đầu . Còn gương Thái A cũng thế,con ít ra khỏi cung,chỉ lúc nào ra đi không mang theo tùy tùng hộ tống mới đem theo gương ấy . Nay con mất hai vật ấy thì chắc là mất vào lúc con đi vắng .

Vua hỏi :

-Con đi vắng vào lúc nào ?

Hoàng tử đi vắng vào lúc nào thì chàng không biết,nhưng những lần ra đi thì không lần nào hoàng tử lại không mang theo Dục Dông,nay nghe vua hỏi thì hoàng tử đáp :

-Tâu phụ vương,con không nhớ là đã ra đi vào lúc nào . Nhưng có thể Dục Dông nhớ !

Dục Dông bước ra quỳ tâu :

-Muôn tâu thánh thượng,thần hầu hạ bên cạnh hoàng tử,mỗi lần hoàng tử đi ra ngoài là có đem theo hạ thần . Thần đã nghĩ kỹ lắm rồi,lần hoàng tử ra đi sau chót là một đêm cách đây không lâu,lần ấy thần theo hoàng tử tới làng Linh Xuân .

-Người tới đây để làm gì ?

-Tâu th anh thượng,hoàng tử muốn dò xét xem người con gái xấu xí ở làng ấy là người thế nào ?

-Người có gặp người ấy không ?

-Muôn tâu,thần có gặp ...

-Người ấy thế nào ?

-Tâu,là một cô gái thật xấu xí,môi sứt,mắt lé lại thêm lưng gù,nhưng cô gái thông minh lạ lùng,chính cô ấy khiến cho hoàng tử nghĩ ra và đưa ra các lời thách thức . Các lời thách thức ấy đã lần lượt bị phá giải,thần không biết cô gái ấy có liên quan gì tới các hành động ấy không ?

-Hoàng tử có trao cho cô gái ấy chiếc khăn với thanh gương không ?

-Tâu thánh thượng,thần không được biết !

Vua hỏi hoàng tử :

-Tam hoàng tử,con trao hai vật ấy cho ai ?

-Tâu phụ hoàng,con không nhớ !

Đến lượt cô gái nói :

-Hoàng tử đem khăn ấy treo trước cửa nhà cô gái,lấy gương Thái A cất vào trong rơm ở ngoài sân . Hoàng tử,công chúa và người hầu đã tới nhà cô gái,nhưng thần tiên không thể đờng đột mà gặp được !

Dục Dông chợt kêu lên :

Đúng,hoàng tử,công chúa có tới nhà một cô gái xấu xí ở làng Linh Xuân !

Người con gái ấy là thần tiên chăng ?

Cô gái nói :

-Khăn Sương Ti là vật quý của hoàng hậu ban,gương Thái A là gương trừ diệt ma quỷ phải là người đức độ mới được vua ban cho,hoàng tử đem hai vật ấy đến cửa nhà người con gái gửi làm tin ,làm sao lại bảo được rằng không phải ?

Hoàng hậu chợt nhớ ra,bà hỏi :

-Khanh đã giúp đức vua và ta hiểu được mọi việc,khanh có thể cho ta biết con anh vũ ngày nọ đến đây nói ra những lời ấy là của ai không ?

Cô gái đáp :

-Tâu hoàng hậu,con anh vũ ấy chính là của bà phù thủy,bà biết mọi chuyện nên sai con anh vũ tới cốt nhắc cho hoàng tử nhớ mọi việc để cho lời nguyện của bà ta phải ứng nghiệm !

Nói xong,cô gái hướng về đức vua,cô nói :

-Tâu thánh thượng,bây giờ tôi xin đi,mọi việc như thế là xong xuôi cả !

Vua vội phán :

-Hiền khanh,hiền khanh cho biết các báu vật ở đâu,chuyện xảy ra như thế nào,nhưng còn hoàng tử thì sao ?

-Tâu đức vua,hoàng tử lẽ ra phải chịu hình phạt cùng với ngài Ngự sử,nhưng đến lúc này thì các báu vật ấy đã tìm thấy,tính mạng của hoàng tử được vẹn toàn . Chỉ còn việc riêng của hoàng tử !

-Việc riêng ấy hiền khanh có thể cho trẫm biết rõ được không ?

-Chính hoàng tử phải biết làm gì ! Hãy làm theo lương tâm,hãy để cho lời

nguyên của bà phù thủy già ứng nghiệm .

Dứt lời,cô bước tới chỗ hoàng tử,cả ngàn cặp mắt nhìn vào,hoàng tử cố chăm chú mà vẫn không thể thấy rõ mặt cô gái,nhưng hoàng tử nhận thấy: trên áo khoác nhung màu nâu bạc của cô gái có một vết rách,hoàng tử buột miệng hỏi :

-Tiểu thư,tiểu thư có biết người đến chữa bệnh cho vua,hoàng hậu,rồi sau đến cứu bệnh cho hoàng tử là ai không ?

Cô gái đáp không ngập ngừng :

-Chính là người hoàng tử sẽ tới hỏi làm vợ đấy ! Hoàng tử không đau ốm gì cả,nhưng hoàng tử đã lừa người ấy tới cho nên lúc này mới phải chịu hình phạt rắn ma vậy hăm !

Hoàng tử nài nỉ :

-Tiểu thư giúp tôi khỏi nạn con rắn ma này được không ?

-Lẽ ra tôi chưa giúp,nhưng hoàng tử đã nói thì tức là lòng hoàng tử đã chuyển động,tôi giúp hoàng tử được !

Cô với tay cầm vào đầu con rắn đỏ,mọi người rùng mình . Nhưng bàn tay cô vừa chạm vào con rắn lập tức hoàng tử rú lên một tiếng thảm thiết,cả triều đường náo loạn ,tướng quân Từ Dức Ddong lướt ngay tới kịp đỡ hoàng tử ngã xuống . Bàn tay cô gái cầm sợi dây đỏ chứ không phải là con rắn,từ trên cao có dòng máu đỏ xuống thật mãnh,dòng máu hết cũng là lúc chiếc trâm theo đường máu chảy lọt ngay vào tay cô gái . Cô cầm cây trâm lại bên hoàng tử,tướng quân Từ Dức Ddong vội thủ thế đề phòng cho hoàng tử,cô dường như chẳng quan tâm tới tướng quân giờ cây trâm quần quanh cổ tay hoàng tử thật dễ dàng ! Làm xong việc ấy,cô bước ra ngay . Hoàng tử tỉnh dậy,chàng hét lớn :

-Tiên nương đừng bước ! Em ơi !

Hoàng tử băng ra đuổi theo cô gái lạ,người con gái ra đến cửa đại sảnh thì vừa lúc ấy bà phù thủy già với tà áo khoác rộng lưng thùng màu đen bạc phéch hiện ra chắn ngay trước mặt. Phù thủy già vẻ mặt cau có giận dữ,đằng sau cô gái hoàng tử Hiền Nhân đã bước tới . Cô gái có phần lúng túng không biết phải tránh đằng nào,phù thủy già rít lên :

-Yêu nữ,mi dám phá phép thuật của ta,bây giờ mi muốn chạy đi đâu ?

Dứt lời,hai bàn tay với những ngón khăng khiu có móng dài quấn queo giò ra,phù thủy già muốn chộp vào mặt cô gái . Cô lùi lại,mười ngón tay phù thủy già chộp vào mình cô,những móng sắc xé rách tà áo choàng nâu mịn và phù thủy già rú lên đau đớn :hai bàn tay bà đầm đìa những máu ! Cô gái lạng bước tránh sang một bên,bỏ mặc phù thủy già và hoàng tử bước trước đại sảnh,cô bước nhanh ra ngoài . Phù thủy già hai bàn tay đầm máu cũng quay gót bước theo cô gái .

Việc xảy ra mau quá không ai hiểu tại sao phù thủy già hai tay lại bị thương . Chính bà ta cũng không biết là hai bàn tay bà lúc chộp vào cô gái,xé rách cả tấm áo khoác,đã xiết vào lưỡi gươm Thái A cô mang trong mình,lưỡi gươm báu cắt hai bàn tay phù thủy già khiến cô có thì giờ chạy ra ngoài . Phù thủy già đuổi theo,đằng sau hoàng tử Hiền Nhân cũng cất bước chạy theo . Nhưng chiếc xe lạ như bọc bằng ngà voi và con ngựa sắc trắng xanh biêng biếc đã vun vút chạy trên lộ giữa vườn hoa . Từ trong đại sảnh,trăm ngàn cặp mắt dõi theo chiếc xe đang mau lẹ mờ dần trên con lộ thăm thẳm . Phù thủy già rít lên một tiếng nghe như tiếng chốt cửa nặng nề rít lên lúc mở ra rồi tà áo đen rộng của bà tung lên chộp mắt cả thân hình bà bốc lên bay đi như con diều hâu khổng lồ . Phù thủy già đuổi theo chiếc xe,và trong nắng đẹp gần vào giữa buổi trưa người ta không còn trông thấy bóng dáng chiếc xe đâu nữa,không biết phù thủy già có đuổi kịp chiếc xe hay không ?

Hoàng tử Hiền Nhân quay vào,đức vua lên tiếng phán :

-Vương nhi,như vậy là đã biết các báu vật ở đâu,pháp trường không cần đến nữa,nhưng trăm cần biết cô gái ấy ở đâu,chính con phải hành động !

Hoàng tử kính cẩn :

-Tâu phụ vương,con xin tuân lệnh đi tìm cô gái ấy !

Ngay trong ngày hôm ấy,hoàng tử mang theo Dục Dông lên đường đến làng Linh Xuân,công chúa Ngân Thương cũng đòi đi theo hoàng tử cho kỳ được . Phái đoàn hoàng tử lên đường,không ai là không biết,người ta lũ lượt đi theo xem hoàng tử đi tìm cô gái ở nơi nào . Bây giờ khắp nơi lại bàn tán,đức vua truyền biến pháp trường thành nơi mở hội tiếp đón cô gái xấu xí hoàng tử sẽ đón về !

Chẳng mấy chốc làng Linh Xuân đông nghẹt người ta,và ai cũng biết rằng:

làng Linh Xuân không có cô gái nào xấu xí ngoài cô XX ở nhà ba chị em . Ngôi nhà bị không biết bao nhiêu người vây quanh trùng trùng điệp điệp,hoàng tử,công chúa và Dục Ddong phải vất vả lắm mới đưa được phái đoàn vào trước sân nhà . Cha mẹ cô được tin liền vội vàng quét dọn cửa nhà,trình trọng ra đón hoàng tử,công chúa,ông bà không tin là hoàng tử lại tới đón đưa con gái xấu xí trong nhà ! Ba chị em lại càng không tin ,cả ba cô tìm đủ mọi cách để dè bĩu,nói xấu XX,các cô bịa ra đủ mọi chuyện để nói với người ta về XX,và người ta vẫn một mực đợi chờ xem hoàng tử xử sự thế nào ?

Người ta cho rằng hoàng tử không biết chắc người con gái nào có liên quan tới hoàng tử,bây giờ đến đây đón XX thì việc làm của hoàng tử có phần hồ đồ,lấy gì làm chứng là cô gái xấu xí ở nhà này chính là người đã làm ra biết bao chuyện kỳ lạ ? Chính hoàng tử nhiều lúc cũng cảm thấy hoang mang,công chúa ngàn thương cũng lo lắng không ít . Về phần Dục Ddong,tuy ông là người rất thông minh,chín chắn vô cùng trong mọi xét đoán,đến lúc này cũng vẫn không thể nào xác quyết được,vì thế ông cũng hoang mang lo sợ . Còn quan Ngự sử,ngài nghe cô gái nói,trí tuệ chợt sáng ra,việc viên ngọc và lời hứa thì ngài có nhớ ra,nhưng bảo rằng chính người con gái ở nhà này là cô gái được hoàng tử mượn ngọc Lưu ly trên hốt ngà để tặng làm tin thì quan Ngự Sử không thể nào nói chắc được . Thế là không một ai đi theo hoàng tử lại tin chắc là đã tới đúng nhà và sẽ đón đúng được người con gái ấy .

Ba chị em tiếp rước hoàng tử,công chúa,cùng với cha mẹ thì nhau nói về người con gái xấu xí hèn hạ,các cô tin chắc rằng : XX không có một dấu vết gì chứng tỏ là người con gái bí mật đã tới hoàng cung,đã làm ra nhiều kỳ tích,và cả ba cô cùng với cha mẹ chân thành khuyên hoàng tử đừng nên hấp tấp đón về cung một con người như thế,e rằng hối không kịp . Hoàng tử hoang mang,công chúa hoang mang . Dục Ddong băn khoăn nhiều lần khẽ bàn tính với quan ngự sử,nhưng ngự sử thì hoàn toàn mơ hồ không biết chút nào . Cuối cùng ,Dục Ddong nói :

-Thật ra,chưa ai biết chắc cô gái nào là người hoàng tử cần đón về . Tuy thế,ta cứ gặp gỡ cô gái nhà này xem thế nào .

Hoàng tử và công chúa tán thành,thế là người ta vội vàng vào rừng gọi XX
lúc ấy đang trông nom đàn trâu về .

Vũ Ngọc Đình
Cô Gái Tật Nguyễn
10.

XX sáng hôm nay cũng lùa trâu vào rừng cho ăn như mọi ngày,rừng yên tĩnh cuối xuân với những dòng nắng bắt đầu vào hạ rực rỡ,cô mặc cho đàn trâu tự do gặm cỏ rồi tới nằm dưới một gốc cây lớn nhìn mây bay trên trời,nghe những tiếng động huyền bí trong rừng sâu . Và cô nhớ tới hoàng tử,nhớ đến những việc xảy ra,cô băn khoăn với ngày cuối cùng của lễ hội,với số phận hoàng tử,cô muốn đến với hoàng tử,giúp hoàng tử thoát khỏi mọi khó khăn càng ngày càng nhiều,nhưng cô đến bằng cách nào ? XX từ khi xảy những chuyện ở nhà,cô cẩn thận mỗi lần đưa đàn trâu vào rừng cũng mang theo tất cả mọi vật của hoàng tử trao cho,cô e ngại để những vật ấy ở nhà nhờ bị người ta tò mò lục lợi mà thấy được . Và sớm hôm nay cô đã ra đi,ra đi với chiếc xe lạ,cô đã trở về và theo đàn trâu vào rừng . Cô mừng rỡ tưởng ra những việc xảy ra,tâm hồn rung động với những việc càng ngày càng đem cô lại gần hoàng tử,càng lúc cô càng thấy tới lúc cô phải xuất hiện,và cô lo lắng về dung nhan xấu xí của mình,buồn tủi với vóc dáng dị hợm và thân phận hèn hạ !

Cô nhìn trời,lặng lẽ nghe lòng mình xao xuyến nghĩ tới hoàng tử,ông hoàng đẹp nhất trần gian,tài hoa hơn tất cả các ông hoàng anh em của ông,ông hoàng ấy lại đến với cô,sẽ chọn cô làm vợ,cô xấu xí như thế thì rồi sự thể sẽ ra sao ,cô rùng mình sợ hãi ! Sớm hôm nay cô tới gặp hoàng tử của cô,cô gặp cả vua,hoàng hậu và giữa triều đường không biết bao nhiêu người cô đã hành động chống trả bà phù thủy già,cô đã cứu hoàng tử một lần nữa và bị phù thủy già suýt chút nữa hãm hại cô,cô ra đi giữa ngàn vạn con người ai cũng thấy và không biết người ta nghĩ về cô như thế nào,họ thấy cô ra sao ? Nhưng lúc ấy,sao cô thấy tự nhiên đến thế,thanh thản đến thế,tại sao cô chẳng bao giờ nghĩ đến dung nhan của cô ? Bây giờ,nằm dưới gốc cổ thụ trong chốn rừng im lặng vắng vẻ,nhìn đàn trâu gặm cỏ,nhìn mây bay trên trời,cô thấy lòng băng khuâng,băng khuâng một nỗi niềm khó tả !

Cô nghe thấy tiếng người lao xao,ở khu rừng này không hẳn là rừng hoang

nhưng cũng ít người qua lại,sao lại có tiếng người ở đây ? XX còn đang lơ đãng đã nghe thấy tiếng chân người đạp trên lá khô cành mục,rồi nhiều người hiện ra . Họ là những người cô quen mặt,người làng của cô . Cô chưa kịp hỏi thì họ đã tranh nhau mà nói :

-Ở nhà có việc,làng cho đi tìm cô về ngay !

Cô hỏi là nhà cô có việc gì thế,người ta không nói,ai cũng có vẻ bí mật và xem ra trong cách đối xử với cô không thấy họ có vẻ khinh bỉ giấu cợt như mọi lần,họ một mực giúp cô về ngay,mọi người đang đợi,cha mẹ cô mong cô về lắm . XX trong một thoáng chột dạ,cô là người thừa ở trong làng,không bao giờ làng lại có việc gì cần đến cô,và chẳng bao giờ có ai lại phải cầu cạnh đi tìm cô mà nhờ việc đến như thế này,thế mà họ cất công đến tận khu rừng này để tìm cô ! Ở nhà có việc gì ? Cô thấy rung động trong tâm hồn,hay là hoàng tử lại tìm đến ? Người ta giục giã,nhưng không thấy sợ và cô như mọi lần,người ta cười nói tuy vẫn còn cái giọng cợt nhả cay đắng nhưng xem ra có phần thận trọng,nể vì cô . Cô luà đàn trâu,người ta lại giục cô cứ ra về cho mau,đàn trâu có những người khác trông nom đưa về sau . Và cô theo mọi người ra về

Người ta nhìn cô như nhìn một cái gì lạ lùng lắm . Cô cảm thấy ngay sự thay đổi ấy,trong lòng cô càng thấy rộn ràng,xúc động . Tới nhà,nhà cô đông người quá,có cả những người lạ mặt,nhìn phong cách cô hiểu là người của triều đình . Cô vất vả bước lên thềm,cái thân hình tật nguyên của cô xiêu vẹo,người ta tránh đường để cô có lối đi . Trước bậc cửa,nơi cô mỗi buổi sáng đều ngồi,người cha ghê của cô đã đứng đợi . Cô bước lên,cũng ngay lúc ấy cô ngăn người đứng lại,cô vừa thấy trong đám người đứng đón cô có cả gương mặt tuyệt đẹp của công chúa Ngân Thương,cô từng biết mặt công chúa nơi triều đường,tại lễ hội,công chúa có mặt ở đây,cô bẽn lẽn tay chân và trong một thoáng cực nhanh cô hiểu cả mọi việc .

Sau công chúa,lại đến gương mặt hoàng tử,cô càng bẽn lẽn tay chân,tim đập còn hơn trống làng,cô cúi gằm mặt,chân như cứng đờ . Hết thấy mọi con mắt dồn cả vào cô,ở đâu cũng có người,người ở trong nhà,ngoài sân,ngoài ngõ,bên bờ rào,cô hoa cả mắt .

Cô bối rối lại càng bối rối hơn lúc người ta đem ghế cho cô ngồi giữa đám

người cao sang quý phái,cô cứ một mực cúi gằm mặt,và cả đến những người khách ấy cũng trở thành ngờ ngàng không biết phải mở lời ra sao ! Cuối cùng,lại chính Dục Đông lên tiếng trước,ông nói :

-Thưa cô,chắc cô chưa đến nỗi quên tôi ? Cô còn nhớ tôi không ?

XX nhớ,làm sao cô đã quên được Dục Ddông,cô nhìn ông thật nhanh rồi đáp :

-Vâng tôi còn nhớ !

-Hôm nay,hoàng tử Hiền Nhân mang lệnh của đức vua tới đây xin được hỏi cô ít điều .

XX lại thấy rạo rức trong lòng,cô lo lắng,Dục Ddông tiếp :

-Việc hoàng tử mở hội kén vợ,cô đã biết . Bây giờ lễ đã xong,hoàng tử muốn tìm ra cô gái đã làm những việc cho đức vua,hoàng hậu và chính hoàng tử,cô gái ấy đã gặp hoàng tử và hoàng tử có trao cho cô một số vật làm tin ...

Tới đây thì XX đã bình tĩnh được rồi,cô biết cả mọi việc,vì vậy cô không có gì phải ngạc nhiên,nghe Dục Ddông nói cô ngắt lời ông :

-Thưa ngài,những việc ấy thì có gì liên quan tới tôi ? Tại sao lại hỏi tôi ?

Dục Ddông vẫn dè dặt về người con gái xấu xí này ,cô hết sức thông minh có những hiểu biết ít có người sánh kịp,ông cố tình nói thẳng vào vấn đề xem như chính XX là người con gái ấy,cố ý gán cho cô mọi hành động đã xảy ra . XX né tránh,nhưng cô lại sơ sót ở chỗ né tránh tự nhiên quá,không có gì tỏ ra là những lời lẽ hay cung cách đối xử của một người tầm thường hèn hạ không hay biết gì mọi việc . Dục Ddông nghe cô hỏi,ông hơi mỉm cười khoan thai nói :

-Thưa cô,hoàng tử hay công chúa không hỏi những người con gái khác,ngay như làng Linh Xuân ta đây có biết bao nhiêu cô,nhưng hoàng tử tới đây,và hoàng tử chưa bao giờ lại nhận xét sai lầm,duy trong việc này hoàng tử chưa thấy rõ một số việc mà thôi .

XX thần nhiên :

-Thế thì lần này hoàng tử có phán xét sai lầm rồi !

Dđây là lần đầu tiên công chúa Ngân Thương được tận mắt thấy dung nhan ghê gớm của XX,công chúa thấy ghê sợ ở trong lòng,nàng không thấy có

một chút cảm tình nào với người con gái quá đỗi xấu xí này,bây giờ nghe nàng đối đáp,công chúa cố giữ giọng êm ái thân mật hỏi :

-Thưa cô,hoàng tử anh tôi đã nói nhiều về cô,đã có những hứa hẹn với cô,thế thì cô cũng nên trìn`h những vật kỷ niệm ấy ra để làm tin . Cô còn cất giữ các kỷ vật ấy chứ ?

XX lại mỉm cười ,nụ cười càng làm cho dung nhan cô thêm thảm hại,cô giữ giọng nghịch ngợm đáp :

-Thưa công chúa,sao lại có hoàng tử nào đem những vật quý báu tặng cho một người con gái như tôi được ? Công chúa định giấu cọt tôi đấy chẳng ? Công chúa Ngàn Thương không biết nói ra sao,đến lượt hoàng tử Hiền Nhân lên tiếng :

-Thưa cô,người ngoài có thể không biết được,nhưng tôi không thể lằm,bởi vì tôi đã được hẹn ước với cô,đã tự tay trao cho cô những vật ấy làm tin,thế thì việc tôi đến đây ngày hôm nay chính là để cho những lời ước hẹn ấy được thành sự thật !

XX hơi nhúu mày,cô đáp :

-Thưa hoàng tử,tôi không tin hoàng tử nói đúng với lòng mình,tôi không tin là ở thế gian này lại có người để ý đến thân phận của tôi,còn nói gì đến một bậc hoàng tử như ngài ! Hoặc nếu hoàng tử nói thật lòng,thì hoàng tử cần phải xem xét lại,tôi tin rằng ngài không được bình thường trong tâm trí,nhất định có sai lạc ám ảnh nào đấy khiến ngài mới có những ý định kỳ quặc như vậy !

Hoàng tử quả quyết :

-Không,ta không lằm,ta hiểu việc ta làm,ta biết lòng ta nghĩ,lúc này là lúc ta hoàn thành giấc mộng của ta .

XX lại nghiêm trang hỏi :

-Như vậy,hoàng tử nhìn con người xấu xí đến ghê tởm của tôi như thế nào ? Hoàng tử thấy khó trả lời câu hỏi này,mọi người nhìn cả vào hoàng tử đợi chờ,hoàng tử ngập ngừng,XX tiếp luôn :

-Chắc hẳn hoàng tử không thể nào ca ngợi được nhan sắc của tôi,và hoàng tử cũng lại không nỡ kinh tởm về diện mạo của tôi,tôi xin cảm ơn hoàng tử . Như vậy hoàng tử đã thấy rõ lòng mình chưa ?

Những lời cô nói, không ai là chẳng kinh ngạc . Dục Ddông thì trong lòng lấy làm vui thích, ông tin chắc rằng người con gái xấu xí này không phải là con người hèn hạ tầm thường như bề ngoài của cô, lại thêm những kỳ công của cô tất cô phải là thần tiên trên thế gian này, và ông khẽ thì thầm trình bày ý nghĩ của mình cho công chúa biết, công chúa từ đấy cũng có phần vui vẻ, cô thấy không còn ghê sợ diện mạo người con gái xấu xí này nữa, cô đợi chờ .

Hoàng tử nghe XX nói, chàng đáp :

Đúng thế, tôi không thể nào ca ngợi rằng nàng có nhan sắc xinh đẹp được, tôi cũng lại cảm ơn nàng đã hiểu rằng tôi không bao giờ nỡ chê trách dung nhan của nàng !

-Vậy thì, tại sao hoàng tử lại tới đây, chung quanh ngài có hàng ngàn hàng vạn mỹ nhân sắc nước hương trời sao ngài không lựa chọn, rõ ràng là ngài mắc phải lời nguyền độc ác rồi đấy !

Công chúa Ngàn Thương tiếp lời :

-Quả thật hoàng tử anh tôi mắc lời nguyền của phù thủy già, nhưng trước khi có lời nguyền ấy chính anh tôi đã lựa chọn . Và chẳng, vua cha và mẫu hậu chúng tôi mang ơn lớn của cô cứu chữa, làm sao chúng tôi quên được ! Sau việc hoàng tử, còn có việc tôi mắc lời nguyền của phù thủy, chúng tôi biết là vẫn chỉ có cô là giải được lời nguyền ấy, xin cô đừng bỏ chúng tôi !

Mọi người sửng sốt, công chúa có những lời nói hết sức khiêm nhường, dẹp bỏ mọi quyền quý cao sang để nói với một cô gái như XX những lời lẽ như vậy . XX cảm động, cô dịu dàng hỏi công chúa :

-Công chúa xinh đẹp ơi, phù thủy chúc dữ điều gì cho công chúa ?

-Phù thủy rửa tội : khi nào hoàng tử đón xong cô gái xấu xí về làm vợ là đến lượt tôi lấy chồng là một con thú rừng độc ác !

-Thế thì công chúa sẽ chẳng bao giờ phải lấy chồng là một con thú rừng độc ác bởi vì tôi tin là hoàng tử sẽ chẳng bao giờ đón một người con gái xấu xí về làm vợ cả !

Tới đây, quan Ngự Sử mới lên tiếng :

-Xin phép hoàng tử, lão phu được ngỏ lời với cô nương đây ! Cô nương tất không thể phụ được lòng thà.nh của lão phu, bởi lão phu đã mang tính mệnh

mình ra để bảo đảm cho ngọc báu ,từ đây hoàng tử mới có báu vật trao cho cô nương làm tin . Lão phu mừng cuộc tình duyên thần tiên này,và cũng mừng là được gặp cô nương là người xứng đáng để lão phu phó thác tính mệnh mà không lo ngại gì !Những lời ngài Ngự Sử nói ,quả thật làm cho XX cảm động,phải rồi,chính vị quan già này có mang tính mệnh mình ra để làm cho tình duyên giữa hoàng tử và nàng được gắn bó,ơn nghĩa ấy làm sao nói cho hết được ! Cô nhìn quan ngự sử già với cặp mắt lé đầy triu mến,rồi dịu dàng nói :

-Tôi cảm ơn quan ngự sử ! Có bao giờ hoàng tử lại vì ân nghĩa của ngài mà để cho ngài bị thiệt hại được !

Ngự sử già tiếp :

-Chính thế,hoàng tử là người có đủ các đức tính tốt,như thế mới đủ để đáp lại được với tâm hồn cao thượng thần tiên của cô nương ! Lúc này,thời giờ đã cấp bách không thể trì hoãn được nữa,vậy lão phu xin được lấy trách nhiệm ngự sử tuân lệnh các tiên vương,tuân lệnh đức thánh thượng đương vì,thay lời hoàng tử để được chúc cho cuộc tình duyên được rõ ràng,và xin cô nương quyết định !

Ngự sử vừa gỡ câu chuyện khó kết thúc,vừa cố tình buộc mỗi tình duyên giữa hoàng tử với XX,ai cũng hơi lòng chờ đợi,cô thấy khó xử,liền đáp :

-Chúc lành tình duyên cho hoàng tử,chẳng cứ riêng tôi mà tôi chắc là hết thấy mọi người đều muốn chúc lành cho hoàng tử,còn bảo tôi quyết định thì tôi không hiểu ngài dạy tôi quyết định việc gì ?

-Cô nương biết rõ hôm nay hoàng tử tới đây về việc gì ? Vậy xin cô nương có quyết định để hoàng tử được biết rõ và lão phu có thể tâu trình lên thánh thượng được !

XX không thể thoái thác được nữa,cô cúi đầu nghiêm trang đáp :

-Tôi hiểu hoàng tử tới đây ngày hôm nay về việc gì ! Tôi xin được trình với hoàng tử : chắc rằng cả gia đình tôi nhớ ơn hoàng tử đã tới đây,vinh dự ấy gia đình tôi nhớ mãi . Riêng tôi,thân phận hèn mọn xin mạo muội được trình hoàng tử :trong gia đình tôi,có ba cô em thật tốt đẹp đủ mọi mặt,dung nhan dù chẳng diễm lệ như sách vở thường nói,nhưng cũng xứng đáng gọi là nữ lưu một thời đấy !

Không ai nghe cô nói lại chẳng tùm tùm cười,ngự sử lại nói :

-Quả thế thật,ba em của cô nương tốt tươi xứng đáng thật,nhưng còn những lời ước hẹn của hoàng tử,những thử thách của hoàng tử,và nhất là các kỷ vật của hoàng tử thêm những công việc của người đã vào cung vua,thì cô nương tất rõ rằng ba người em của cô nương không phải là những người đã trải qua các công việc ấy !

Hoàng tử nghiêm nghị nói :

-Những lời tôi hẹn ước,những vật tôi trao làm tin,những thử thách tôi đưa ra ai là người nhận những việc ấy,làm sao tôi lại quên ước bội tín được ?

XX ngắt lời hoàng tử :

-Hoàng tử quyết chắc về tôi ?

-Phải,ta quyết chắc về nàng !

-Hoàng tử sẽ hối hận ! Hoàng tử làm trò cười cho cả thiên hạ !

Đù là thế thật ! Nhưng ta không thể bỏ được những ân nghĩa ở đời,cũng lại không thể bội tín khiến dẫn tới những xấu xa không thể gột rửa được !

-Hoàng tử quyết định thế nào ?

-Xin được cầu hôn với nàng !

Lời nói của hoàng tử khiến mọi người thêm sửng sốt,chỉ có công chúa,ngự sử và Dục Dông là không sửng sốt,ba người đợi chờ cô gái xấu xí trả lời . Cô ngồi thẳng dậy,ngẩng mặt nhìn thẳng vào hoàng tử rồi khoan thai và thật rõ ràng cô nói :

-Hoàng tử dám cầu hôn với một người con gái dân giả hèn mọn,dung nhan kinh dị như thế này sao ?

-Tôi xin được cầu hôn với nàng !

-Hoàng tử lấy gì làm tin về lời nói của người ?

-Bằng việc ta tới đây hôm nay,có thêm công chúa,quan ngự sử và hết thầy mọi người đều biết ! Cuối cùng,chính lòng ta làm tin cho việc ta làm !

Cả gian nhà im phăng phắc,không khí thật nặng nề . Có thể như vậy được sao ? Hoàng tử bằng vào đâu để quyết định xin cầu hôn với người con gái này ? Và hoàng tử đã nói ra lời cầu hôn ấy với tất cả mọi ràng buộc nghiêm trọng nhất của nó !

XX đứng dậy,thân hình khốn khổ của cô như một thoáng mộng dữ hiện

ra,cô trịnh trọng :

-Em cảm ơn hoàng tử ! Làm thế nào để đền đáp được ơn hoàng tử,em không từ chối ! Bây giờ xin hoàng tử hồi cung,hoàng tử thấy phải làm những gì xin hoàng tử cứ hành động !

Hoàng tử cũng đứng lên,chàng đáp :

-Như vậy là em đã nhận lời ta ! Ta sẽ làm những gì phải làm về phần ta !

XX lại đáp :

-Thưa hoàng tử,em tuân lời hoàng tử,còn nhận lời thì em thấy khó nói,làm sao em không biết thân phận mình được ! Xin hãy phó thác cho trời mọi việc ! Hoàng tử đừng nói gì thêm nữa !

Ngay sau buổi sáng tới làng Linh Xuân,không đâu là không biết hoàng tử cầu hôn với một cô gái xấu xí nhất trần đời và đúng vào ngày đầu tiên của mùa hạ,vua thiết đại triều để nói rõ về hôn nhân của hoàng tử ! Vua,hoàng hậu dù không thể biết chắc được,nhưng vẫn có phần nào tin rằng người con gái ấy chính là người đã mấy phen tới hoàng cung và chưa một ai trông thấy rõ mặt . Nhưng nghe công chúa nói về dung nhan cô gái ở làng Linh Xuân thì hai ngài lại băn khoăn vô cùng . Cả hoàng gia xôn xao,các hoàng tử,công chúa,bàn tán không ngớt,hỏi ý thái tử thì ngài chỉ nói : "Mọi việc đều có số trời,em ta như thế thì tất sẽ có phận của riêng mình,số trời đã định trước cả,ta cứ chờ xem !" Vua thiết đại triều thì ở làng Linh Xuân người ta cũng ra sức dọn dẹp,cố gắng làm sao cho làng được đẹp đẽ,người ta bàn tán còn nhiều hơn bất cứ nơi nào trong cả nước . Người ta kéo đến nhà XX ngày đêm đông nghẹt những người,người ta cười cười nói nói vừa nịnh bợ lại cũng chẳng thiếu những lời bóng gió giễu cợt ! XX cứ lẳng lặng,cô hiểu hết mọi chuyện và cô chỉ còn lo lắng về dung nhan của cô . Cô nhớ lại những lần gặp gỡ hoàng tử,những lần cô vào hoàng cung,cô tự hỏi : "Những lúc ấy,sao cô chẳng hề nghĩ gì tới dung nhan mình,va mọi người nhìn thấy cô thế nào ?" Cô nhớ,cô suy nghĩ,rồi cô cho rằng : cô được thần tiên che chở phù hộ,biết đâu trong một lúc nào đấy thần tiên lại chẳng giúp cô !

Cô nhớ đến những lời hoàng tử nói,hình bóng hoàng tử,công chúa,tất cả làm cô xao xuyến,tất cả làm cô vừa rạo rực với hạnh phúc lại vừa vô cùng lo sợ ! Hôm nay,vua thiết đại triều để nói về hôn nhân của hoàng tử với

cô,cô muốn được biết buổi đại triều này,nhưng làm thế nào để biết được ? Sáng hôm nay,cô cảm thấy bức rứt,cô muốn lùa bầy trâu vào rừng như mọi ngày,nhưng người ta không để cô đi,người ta đang tìm cách để tỏ lòng trọng vọng,quý nể cô,cô như bị cả làng canh chừng,mỗi việc cô làm đều được người ta tranh nhau làm thay cho cô,người ta xúm lại may mặc cho cô,chải chuốt cho cô,và người ta cố nén những tiếng cười nhạo báng về dung nhan của cô,cô càng trang điểm dung nhan cô càng thảm hại ! Người ta hết sức chiều chuộng cô,người ta xem cô là một báu vật hiếm có của làng ! Cô thừa biết về lòng người ,và cô chợt thấy sợ hãi :lúc này cả thiên hạ xúm vào nịnh bợ đả đấm cho cô ,lỡ việc không xong thì không biết tai họa như thế nào ? Rồi đến việc : hoàng tử cưới cô làm vợ,cô mang cái dung nhan và hình thù gớm ghiếc như thế này đi bên cạnh hoàng tử được ư ? Chao ôi ! Sao lại có những việc đau khổ đến như vậy được ở đời này ? Hoàng tử đừng đến với cô,chắc hẳn cô chẳng phải đau buồn đến thế này ? Hoàng tử là giấc mộng của bất cứ người con gái nào trên đời này,nhưng XX tự biết thân phận,gia đình của cô nhất định không thể ra khỏi được cái đầu cô,nhưng bây giờ thì giấc mộng ấy lại thực sự đến với cô,đến với tất cả nỗi niềm kinh hoàng nhất ! Cô muốn đi trốn,cô muốn thà rằng giấc mộng của cô cứ mãi mãi là giấc mộng,còn hơn là nó trở thành sự thật để rồi cô biết chắc là nó sẽ đau đớn vô cùng !

Người ta lo dọn dẹp dành cho cô một phòng riêng thật sạch sẽ,sang trọng với tất cả những gì ở chốn thôn quê có thể có được,và cô rút vào căn phòng ấy ẩn thân với những nỗi niềm của cô . Không một ai dám tự tiện vào phòng cô,kể cả cha mẹ cô,người ta đã xem cô như một bà hoàng,một quận chúa,một người vợ rất yêu thương của một ông hoàng tuyệt vời nhất thế gian ! Lúc này cô như một người tù đày lúc bị đưa ra pháp trường hành quyết ! Chao ôi ! Hạnh phúc,lẽ ra phải là hạnh phúc một đời người khó thấy đến hai lần ! Thế mà nay hạnh phúc ấy lại là thảm họa bị bắt buộc phải đón nhận ! Sáng hôm nay ở triều đình lại có đại lễ,và đức vua sẽ nói rõ ý ngài và hoàng hậu,hoàng tử sẽ nói về người vợ của chàng mai sau,công chúa,ngự sự,tất cả sẽ nói về nàng,và nàng lẽ ra được ngụp lặn trong bể hạnh phúc,thì lại hoá ra đang chìm đắm trong kinh hoàng sẽ tới thật mau !

Tại triều đường, đức vua ban lời cho hết thảy trăm quan văn võ biết việc hoàng tử đã chọn được người vợ của mình, đức vua cho phép quan ngự sử tâu bày, đức vua ban cho hoàng tử được nói hết mọi việc để triều đình được rõ . Và hoàng tử đã nói, cuối cùng hoàng tử nói rằng :

-Tâu phụ vương, tâu mẫu hậu, không ai ở đời này lại chẳng chuộng cái đẹp, không ai ở đời này lại chẳng ghét cái xấu ! Nhưng, cũng lại không ai ở đời này tự xem mình là người ăn ở phải đạo lại có thể bỏ hết nhân, nghĩa, quên mất lễ, gạt bỏ trí trong mọi công việc, xem thường tín để khiếp nhược không có dũng, những gì con đã hứa với thiên hạ con xin được gìn giữ trọn vẹn . Hôm nay, được ơn của phụ vương và mẫu hậu ban cho phép tự lựa chọn người bạn trăm năm, con không thể không đón nhận người đã giúp con làm tỏ mọi đức người đời cần có, người ấy đã có lần đến cứu chữa cho vua và hoàng hậu, người ấy đã làm nên những kỳ công ai cũng biết, và người ấy tuy xấu xí nhưng không vì thế mà con lại quay mặt với nàng, con xin phép phụ vương và mẫu hậu để được đón người con gái ấy về làm vợ .

Triều đường im phăng phắc . Vua phán :

-Trẫm và hoàng hậu chuẩn tấu lời xin của tam hoàng tử Hiền Nhân, trẫm và hoàng hậu không quên người đã có công đến cứu chữa cho khỏi bệnh ngày trước . Vậy các quan có ý như thế nào ?

Các quan thì thảo bàn tán, làm gì có người lại dám chen vào công việc này của hoàng gia ! ngự sử bước ra quỳ tâu :

-Muôn tâu thánh thượng, tâu quốc mẫu, được ơn đức thánh thượng ban cho được nói, thần xin thay cho các quan tâu trình : việc của tam hoàng tử đến nay đã hết mùa xuân, hoàng hậu ban ơn cho thần mang hốt ngự sử theo giám sát công việc của hoàng tử, và chính thần đã mang tính mệnh mình ra để phò tá cho hoàng tử, thần đã đem ngọc báu lưu ly trên hốt ngà ra cho hoàng tử mượn làm tin trao cho người con gái hoàng tử yêu thương, như thế thì ý của hoàng tử đã rõ rệt, thần cầu mong được đức thánh quân và quốc mẫu chuẩn tấu ban thánh chỉ nói rõ cho mọi người đều biết, và định ngày mở lễ lớn đón vị tân phu nhân về với hoàng gia !

Lời tâu của quan ngự sử, các quan đều tán thành, triều đường huyên náo với

những tiếng nhỏ to bàn tán . Vua vui vẻ,hoàng hậu cũng vui mừng . Vua lập tức xuống chiếu nói rõ công việc,rồi định ngày làm lễ cho hoàng tử Hiền Nhân đón vợ về .

Trước,hoàng tử mở lễ hội kén vợ đã từng bùng náo nhiệt bao nhiêu,thì nay lễ đón dâu của hoàng tử lại càng từng bùng náo nhiệt hơn gấp bội ! Từ trong triều đường,hoàng gia,ra đến ngoài dân gian,ở đâu lại chẳng nô nức muốn được xem đám cưới lạ : một hoàng tử đẹp đẽ đầy tài hoa đức độ,kén vợ giữa trăm ngàn mỹ nhân lại không chọn ai,chỉ chọn một cô gái dân giả quá ư là tầm thường với cái nhan sắc ma quỷ xấu xí quá chừng ! Người ta tò mò muốn được xem đám cưới lạ ấy xảy ra làm sao . Người ta lại không quên dè bĩu hoàng tử là "điên cuồng,hoàng tử có bệnh điên",đủ mọi lời lẽ người ta đem gán cho hoàng tử . Trong hoàng gia,các anh em của hoàng tử cũng bàn tán sôi nổi chẳng kém ngoài dân gian,vợ các hoàng tử khác thì thầm cười chê tam hoàng tử,các quận chúa có người chẳng cần giấu ý nghĩ riêng tư,bô bô cười chê ông hoàng ba .

Ở làng Linh Xuân cả làng mở hội liên miên,nhưng người ta vẫn có ý dè chừng,người ta còn đề phòng nhờ khi hoàng tử hay vua hoặc hoàng hậu đối ý,khiến cho cả làng mừng hụt với vinh dự của làng là : có rể là một hoàng tử tuyệt vời ! Tuy thế,người ta vẫn ngấm ngầm tranh nhau nịnh bợ cả nhà XX ,người ta bịa ra đủ mọi thứ chuyện lạ thần tiên,qúa quyết rằng:"ngày xưa có chuyện cô gái trong dân giả lấy chồng là hoàng tử,trước lúc về nhà chồng cô gái ấy được tiên ban cho lọ nước thần đem tắm lột xác biến thành cô gái đẹp hơn cả tiên trên trời " ,và biết đâu ngày nay ở làng Linh Xuân lại chẳng có thần tiên đến phò trợ cho cô gái Xấu xí XX thì sao ?

XX vẫn ẩn kín trong phòng riêng,càng gần đến ngày lên đường về làm vợ hoàng tử cô càng lo lắng,những ngày đợi chờ ấy đối với cô là những ngày dằn vặt khổ sở . Cô muốn bỏ trốn khỏi nhà,vào rừng sâu chôn vùi cuộc đời,nhưng không có cách gì ra khỏi nhà được,nhà cô suốt ngày đêm người ta đông nghẹt,họ dựng thêm nhiều lán sạp trong vườn,trên những khu đất trống ở gần,để có chỗ tụ tập ăn uống,hội hè và chờ ngày cô gái xấu xí vu quy . Cho đến lúc này,thì không còn một người nào lại dám ganh tị với XX,bây giờ người ta xoay sang hi vọng có thay đổi trong lòng hoàng tử và

hoàng tử sẽ từ chối không lấy người con gái xấu xí làm vợ,nếu được như thế thì họ mới hả lòng hả dạ biết bao !

Hoàng gia cho người đứng ra lo đại lễ,người thay cho họ đàn trai đi lại đều đều,họ sửa soạn các lễ nghi,cho lính về tận làng sửa sang từ ngõ ngách vắng vẻ ra đến ngoài quan lộ,quét từng cánh lá rụng trên đường,lau từng chi tiết cột kèo nơi đình làng ... họ dòm ngó không còn thiếu nơi nào,và làng Linh Xuân chợt đổi khác,khắp nơi là vui tươi,hội lớn đang chờ đợi . Lễ của hoàng gia đưa tới đặt ở đình làng,chức sắc áo quần chỉnh tề ngày đêm hương khói trên bàn thờ thần hoàng làng,chưa bao giờ làng lại có hội lớn vinh dự đến như đời này ! Lễ vật của hoàng gia một phần đưa về nhà cho "Quận chúa XX" ,người ta gọi cô với cái tên gọi như vậy ! Và cô vẫn ẩn kín trong phòng riêng,cô không dám lộ mặt ra ngoài ! Ai bảo là lấy được hoàng tử là sung sướng hạnh phúc ? Cô lấy chồng là hoàng tử mới thật là thảm hại !

Rồi ngày hoàng tử đón dâu cũng tới . Từ mấy ngày trước hoàng cung đã sửa soạn,hoàng cung rực rỡ gấp bội so với những lần hoàng tử khác lấy vợ,một đằng vì đức vua và hoàng hậu nhớ ơn người cứu mạng,một đằng cũng có những ngấm ngầm cố ý của các hoàng tử em để bêu xấu ông hoàng ba . Riêng công chúa Ngân Thương thì vừa thương anh,lại vừa lo lắng cho số phận riêng của mình vì có lời nguyên ác,công chúa nhiều lần về Linh Xuân lo liệu cho ông hoàng anh,và không bao giờ công chúa lại có ý nghĩ không tốt lành về XX . Công chúa lúc nào cũng nghi ngờ,chính công chúa cũng không biết tại sao nàng nghi ngờ là :ở người con gái xấu xí này có gì lạ,những chuyện lạ xảy ra trước kia không ai giải thích được lại xuất phát từ cô gái này . Vậy thì liệu còn có những chuyện gì sẽ xảy ra với cuộc duyên tình lạ đời này ? Công chúa tin như vậy,và công chúa cứ đợi chờ . Những ngày cuối của thời kỳ sửa soạn,công chúa luôn luôn tới gặp XX,công chúa bàn với XX những việc phải làm,dặn dò XX những lễ nghi của hoàng gia,nhất nhất mọi việc công chúa đều để mắt tới,một tay nàng sắp xếp mọi việc,có lúc công chúa còn ngồi ở đình sai bảo chức sắc mọi sửa soạn,trưng bày đình làng,chỉ bảo cho biết cách thức nghi lễ của bậc vua chúa .

Rồi theo lời đòi hỏi của XX,vua và hoàng hậu chuẩn tấu : hoàng gia hôm trước mang lễ vật tới đình làng,lễ hội lớn tổ chức tại làng có cả hoàng tử và ngài ngự sử thay cho hoàng gia đến dự lễ . Hôm sau,ngự sử tuân lệnh hoàng hậu đưa đám rước hoàng gia tới Linh Xuân để rước dâu,và hoàng tử sẽ đón dâu tại triều đình,đại lễ có mặt cả vua,hoàng hậu cùng các hoàng thân quốc thích ,các hoàng tử,công chúa quận chúa sẽ không thiếu mặt một người nào .

Hôm nay,là ngày xúc động nhất của mọi người con gái về nhà chồng,và XX từ hai hôm nay không thể nào dễ giấc ngủ được . Trong lòng cô ngổn ngang không phải trăm mối,mà cả ngàn vạn mối lo âu . Cô ngồi trong phòng riêng không nhìn thấy nhưng nghe thấy những ồn ào sửa soạn cho ngày cô về làm dâu đức vua,cô không thấy nổi hân hoan vui mừng,mà chỉ thấy toàn là những lo sợ không thể nào gạt bỏ đi được . Suốt đêm hôm qua,dường như làng Linh Xuân không có đêm,mọi sửa soạn dù đã xong từ nhiều hôm trước nhưng người ta vẫn cho là chưa đủ,mọi sửa soạn vẫn cứ từng bừng,tiếp tục . Lúc trời hừng sáng trống ngoài đình đã giục vang vang . XX nghe tiếng trống trong lòng càng thêm run rẩy !

Và công chúa Ngân Thương hôm nay đem tùy tùng thị nữ về làng thật sớm,công chúa muốn tự tay nàng sửa soạn lần cuối cho XX . Công chúa còn muốn để đám thị nữ lại để theo hầu XX,nhưng XX không chịu,vì thế lúc mặt trời lên gần tới ngọn tre thì công chúa ra về . XX ra lệnh cho không ai được tới làm phiền cô,cô muốn được một mình trong những giờ phút yên ổn cuối cùng . Lời nói của cô bây giờ được người ta gọi là " lệnh của quận chúa ! " và người ta vâng lệnh cô như vâng lệnh một quận chúa uy quyền thực sự !

Ngồi một mình trong phòng vắng,giữa những vật dụng dành riêng cho hàng vương giả,cô vợ vẫn suy nghĩ,lạ lùng cho số phận,cô không tin những việc xảy ra,nhưng tất cả những gì chung quanh cô đều là có thật,làm sao lại bảo được là mộng mị ? Rồi đến lúc đám rước dâu,cô "truyền lệnh " đám rước cứ lên đường,cô sẽ tới sau ! Bao giờ lại có sự lạ đời như thế ! Cô dâu không theo đám rước về nhà chồng ! Hai họ vẫn phải trang nghiêm vâng lệnh " quận chúa " . Hoàng cung cửa rộng mở,cờ xí ngập trời,trống chiêng náo

nhiệt,lụa là gấm vóc bày ra với bạc vàng châu báu,người ta quyết đón " người ngọc " cho thật từng bừng xứng đáng với nàng !

Công chúa ngàn thương vâng lệnh vua cha và mẫu hậu đem đoàn thị nữ túc trực ở cửa đại diện . Công chúa thay hoàng gia đón nhà gái và cô dâu . Nhà gái đã tới rồi,bô lão và dân làng vừa lạ lùng vừa run rẩy trước quang cảnh chưa từng bao giờ được thấy nơi hoàng cung,và rồi tất cả cũng an vị . Công chúa băng khuâng,không biết XX sẽ tới bằng cách nào ? Bao giờ XX mới tới ? Trong triều đường,vua ,hoàng hậu,cùng các hoàng thân quốc thích trăm quan văn võ vẫn thản nhiên đợi chờ,bên ngoài bá tánh tụ tập mới thật là đông chờ xem cô dâu xấu xí tới ! Công chúa đã biết là "quận chúa " tới sau,vì đây là đòi hỏi của quận chúa ! Công chúa truyền lệnh :khi nào quận chúa tới,thì ngay từ cửa ngoài cùng của hoàng cung trống long cổ đã phải giục lên,rồi suốt dọc đường dẫn đến cửa đại diện hương trầm phải cho đầy đủ,hoa tươi phải trải khắp mặt đường . Và bây giờ,tất cả đã sẵn sàng chưa thấy bóng cô dâu !

Vào giữa giờ Thìn,quan thiên văn vừa dứt lời báo giờ,trống long cổ đã vang lên từ ngoài xa . Ngàn vạn con tim muốn ngừng đập,trăm ngàn cặp mắt hướng cả về con lộ thăm thẳm . Cô dâu tới,nàng tới bằng cách nào ?

Từ trong đại điện,người ta nhìn thấy rõ ràng muôn vạn bông hoa tung ra rục rờ lót đường cho chiếc xe lạ chạy giữa làn mây hương trầm cuộn cuộn . Xe của cô dâu đã tới ,nàng tới một mình,không có tùy tùng ,không có người hầu và chiếc xe trắng ngà với con ngựa sắc trắng xanh biêng biếc có rèm buông kín đang chạy lại . Chính chiếc xe này đã mấy lần tới hoàng cung,nhiều người được biết,nhưng lần này xe lại che kín,người ta không nhìn thấy được người bên trong xe . Lần này chiếc xe vẫn với con ngựa cũ nhưng vó ngựa không đồ dòn như những lần trước,xe chạy thật chậm,thật khoan thai,bốn vó ngựa như nhịp nhàng nhẩy múa,xe trôi đi trên mặt lộ đầy hoa và giữa hương trầm ngào ngạt . Hai bên lộ người ta xuýt xoa không được thấy rõ mặt cô dâu !

Rồi xe vào sát cửa đại diện,vó câu tiếp tục đưa chiếc xe vào giữa sân rồng,công chúa Ngàn Thương vội đem đoàn thị nữ tới trước xe . Nhạc triều đình trỗi lên,chiêng Bác Thiên và chuông Tỉnh Địa ngân vang,cả triều

đường không một tiếng người . Trên từ vua,hoàng hậu,thái tử,các hoàng thân quốc thích xuống đến trăm quan,các quan khách,các mỹ nhân từng dự hội lễ của hoàng tử,thấy đều hồi hộp đợi chờ lúc công chúa vén rèm đón quận chúa ra trước sân triều !

Hoàng tử Hiền Nhân hôm nay vận vương bào gấm đại hồng in hoa bạch sứ,hoàng tử trông đẹp như thiên tiên xuống thế,chiếc khăn gấm biếc càng làm cho gương mặt hoàng tử thêm thanh tao cao quý . Hoàng tử nghiêm trang bước tới trước xe đứng bên cạnh công chúa . Ngoài cửa thứ hai,nội giám đã chực sẵn đợi khi nào quan điện tiền xuống lên thì châm ngòi 18 tran`g pháo đại hồng . Nhưng tất cả vẫn im lìm ! Chính công chúa Ngân Thương lúc này chợt thấy ngại ngùng,nàng cũng không dám giơ tay vén rèm đón cô dâu ! Ddằng sau tấm rèm nhung mịn lạ lùng phơn phớt vàng này,ai còn không biết là sẽ thấy cô dâu sang cả trong phúc sức hoàng gia nhưng lại với bộ mặt xấu xí cùng cực,gấm vóc lụa là làm sao che lấp được cái thân hình thô thảm lưng gù của cô dâu ! Công chúa ngập ngừng,không dám vén rèm . Hoàng tử Hiền Nhân hồi hộp chẳng kém . Bao nhiêu ước hẹn,bao nhiêu tinh thần quả quyết một đường cầu hôn với người con gái xấu xí nhất nước,đến nay đã thành sự thật và sự thật thô thảm ấy đang đợi ở phía sau rèm lụa này đây ! Sự thế rồi sẽ ra sao ? Trên ngai vàng,mặt rồng nghiêm trọng,ngài bứt rứt,hoàng hậu còn bứt rứt hồi hộp gấp trăm lần đức vua . Phía các hoàng tử,công chúa ai cũng chăm chăm nhìn vào màn lụa,ai cũng nóng lòng muốn nhìn mặt người con gái xấu xí nhất nước !

Cuối cùng,công chúa Ngân Thương đưa mắt nhìn hoàng tử,nàng không dám giơ tay vén rèm ! Hoàng tử bước tới,chàng trịnh trọng nói :

-Hiền Nhân tôi xin được đón tiếp tân nhân !

Hoàng tử cố tránh những tiếng xưng hô cao sang của chốn hoàng gia . Cả triều đường im phăng phắc,người thính tai có thể nghe rõ tiếng đập của trăm ngàn quả tim . Hoàng tử nói xong chậm chậm giơ tay vén rèm lụa ! Hoàng tử đứng một bên,cố ý không che khuất mắt nhìn của đức vua và hoàng hậu . Cả triều đường vẫn im lặng ! Lạ kỳ ! Không một ai cựa quậy . Trước xe,công chúa Ngân Thương và hoàng tử Hiền Nhân cùng các cung nữ tất cả đều như đã biến thành tượng đá ! Không ai tin ở mắt mình nữa !

Người con gái xấu xí ghê tởm có cặp mắt lé,chiếc môi sứt và lưng gù làng Linh Xuân,người con gái làng quê lầm than với công việc thường ngày không phút ngơi tay ,người con gái mới hôm qua còn muốn tìm cách trốn vào rừng sâu không cho ai nhìn thấy bộ mặt ma quỷ của mình nữa,người con gái bị cả làng cả nước đàm tiếu về dung nhan quái gở ấy hôm nay về làm dâu đức vua và hoàng hậu,nàng là vợ thương yêu của ông hoàng đẹp nhất trần gian,tài hoa hiếm có người sánh kịp,ai cũng đợi chờ để được thấy nàng,người con gái ấy đâu ?

Trên xe,giữa những nhung lụa có lẽ ngay trong chốn hoàng gia cũng không sánh bằng, là một mỹ nhân hương trời sắc nước thế gian này chưa từng bao giờ lại có thể có được ! Thế là thế nào ? Trước xe,hoàng tử,công chúa và đám cung nữ vẫn lặng đi như phỗng . Ai dám tin vào mắt mình được nữa ? ! Trên ngai vàng,đức vua nhoài mình ra nhìn cho rõ ! Bên cạnh vua,hoàng hậu run run đứng dậy,bà bước xuống,hai cung nữ vội vàng bước theo . Cả triều đường chỉ một mình hoàng hậu và hai cung nữ hoạt động,tất cả vẫn im lìm . Hoàng hậu bước tới trước xe,bà run giọng :

-Con ta !

Bên ngoài,tại cửa thứ hai,nội giám đã nhìn thấy hoàng hậu từ điện ngọc bước xuống và tới trước xe . Tức thì nội giám châm ngòi pháo . Tiếng nổ long trời rung chuyển cả cung vi thức tỉnh mọi người !

Dịch thân hoàng hậu giơ tay đón XX bước xuống,XX vừa ra khỏi xe,vóc dáng thần tiên của nàng còn đang làm cả triều đường ngây ngất,trong tiếng pháo còn nổ và khói pháo dày đặc thơm phức,đã thấy tà áo đen bạc màu khó coi của phù thủy già xuất hiện . Phù thủy già bước chân đi như chim xẻ nhảy xăm xăm đến trước mặt hoàng hậu,bà len ngay vào trấn trước XX,giọng bà the thé đầy giận dữ :

-Giỏi a ! Ai bày cho cô chuyện này ?

Phải,ai bày ra chuyện lạ kỳ này ? Không một ai có thể ngờ được,không một ai nếu không tận mắt nhìn thấy thì nhất định không thể nào tin là chuyện có thực được ! Chính hoàng tử Hiền Nhân và công chúa Ngân Thương cũng không tin được,người con gái xấu xí ấy còn ai là không biết,thế thì nàng đi đâu để người con gái có sắc đẹp lộng lẫy thần tiên này thay thế ? Hoàng tử

hoang mang, chàng không dám bước tới cứ sững sờ nhìn mỹ nhân . Mỹ nhân không có một dấu vết gì để có thể bảo được rằng nàng chính là người con gái xấu xí lưng gù ở làng Linh Xuân ! Vậy thì mỹ nhân này là ai ? Hết thấy mọi người có mặt ở chốn này đều như bị sắc đẹp huyền ảo của nàng mê hoặc, nàng xuất hiện giữa triều đường như một vầng thái dương rực rỡ, lạ kỳ ! chính bản thân XX cô cũng không hiểu rõ về sự thay đổi này của cô !

Lúc ấy, đám rước đã đi ra, chiêng trống và pháo nổ suốt từ cửa nhà ra đến quan lộ thật tưng bừng, cả làng Linh Xuân đi theo đám rước, người ta không biết là cô dâu không có mặt trong đám rước ấy . Và XX một mình ở lại căn nhà vắng lặng, mệnh lệnh của nàng đã được mọi người tôn trọng . Tiếng pháo nổ xa dần cùng với tiếng chiêng trống lần lần cách xa, một mình trong phòng vắng XX tự biết không còn cách nào hơn là phải vào triều đường . Nàng lại lấy những vật hoàng tử trao cho ra ngắm nghía và chính chiếc thẻ ngà nan quạt và viên ngọc lưu ly lại giúp nàng có chiếc xe và con ngựa lạ . XX lên xe, lòng cô hoang mang, cô muốn khóc cho số phận . Cô mang theo chiếc khăn Sương Ti, cây gươm báu Thái A, và vó ngựa đập xuống mặt con lộ chẳng khác nào như những nhát búa bổ vào hồn cô ! XX bật khóc, dung nhan của cô sẽ phải phơi bày ra trước cung đình, cả trăm, cả ngàn con người sẽ kinh hoàng về bộ mặt xấu xí ghê tởm của cô, rùng mình với cái tân hình thảm hại của cô ! Cô khóc nức lên, áp mặt vào chiếc khăn lạ, tay cô cầm gươm Thái A chợt một thoáng nghĩ : dùng ngay cây gươm này tự kết liễu cuộc đời là xong ! Vó ngựa đập đều đều, cô không để ý đến chiếc xe để biết là xe lần này không giống các lần trước . Rồi trong giây phút bi thảm ấy cô quyết đưa ngọn gươm vào cổ .

Nhưng cuộc đời sống chết đều có số mệnh, mười hai bà mụ vẫn theo dõi cô, bảo vệ cho cô chống trả với lời nguyền cay độc của bà phù thủy già, và lưỡi gươm báu Thái A lại chính là đường gươm đối xác phàm xấu xí đến ghê tởm của cô thành một mỹ nhân hương trời sắc nước ! Mười hai bà mụ trong giây phút tối chung đã nhanh tay hơn phù thủy già, đưa đến cho hoàng tử Hiền Nhân người con gái kiều diễm hiếm thấy ở trên đời, chứ không phải là người con gái xấu xí mắt lé, môi sứt, lưng gù nữa ! XX như tỉnh như mê

trên xe,cô chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn trong nỗi đau mở da xẻ thịt,tai cô vẫn nghe thấy tiếng vó ngựa đập đều đều,và cô dần dần tỉnh lại,cô không thấy được dung nhan mình,nhưng cô nhìn thấy rõ ràng hai bàn tay cô với những ngón tay óng ả đẹp còn hơn chuỗi ngà tiện,da dẻ cô mịn màng lạ lùng ! Cô đưa tay sờ má,ngón tay cô nhẹ vờn theo nét môi,môi cô không thấy có đường sứt ghê tởm nữa ! Cô đã thay đổi thể xác,cô không còn là người con gái xấu xí nữa ! Và ngồi trong xe,cô hồi hộp đợi chờ lúc rèm xe vén lên !

Cô bước xuống xe,một tay cô vẫn cầm chiếc khăn Sương Ti bên trong có cây gươm Thái A . Cô nhận thấy ngay : mọi người sững sờ nhìn cô,những cái nhìn đầy vẻ tôn kính,say mê . Cô hiểu ngay là dung nhan của cô đã đổi khác và sắc đẹp của cô đang làm ngây ngất tất cả . Cô hơi mỉm cười với hoàng tử,cô vừa muốn quỳ xuống trước hoàng tử thì phù thủy già bước tới và câu hỏi của Phù Thủy Già khiến cô tự nhiên đứng thẳng người,vóc dáng cô thanh tú đầy vẻ kiêu kỳ,cô đáp lời phù thủy :

-Lời nguyện của bà vẫn ứng nghiệm ! Người con gái xấu xí làng Linh Xuân đã tới đây,và hoàng tử đã cầu hôn với người con gái ấy ! Trên thế gian này không có gì là vĩnh cửu cả ,thế thì tại sao bà lại không tuân theo lệnh trời để cho mọi việc tự nó diễn tiến tốt,bà cứ muốn hết thấy phải xấu xí già nua khó tính như bà ? Hôm nay,ý lành của trời cao đã cho bà thấy rõ tâm không lành của bà . Bà nên thay đổi tâm tính đi !

Phù thủy già nghe XX nói,bà rít lên :

-Giỏi ! Lời nguyện của ta không bao giờ bị phá cả ! Mi đã không phải là đứa xấu xí nhất trần gian,thì chính chồng mi hoàng tử đẹp trai nhất trần gian sẽ phải là đứa ngu phu xấu xí nhất trần gian ! Hạnh phúc không bao giờ được hiện ra khi nào ta đã hiện ra ở nơi ấy !

Nghe mục phù thủy nói ,hoàng tử kinh hãi,chàng bước tới toan cầu xin phù thủy nghĩ lại,nhưng bà đã hiểu ngay,bàn tay khẳng khiu với những ngón tay như lông xương móng dài hơn móng đại bàng giơ ra,mười ngón tay bà giơ lên trước mặt hoàng tử,bà rên lên như ma khóc quỷ hờn :

-Hồi âm u của rừng thẳm,hồi ghê rợn của núi cao,hồi ảm đạm của mùa thu,hồi chết chóc của mùa đông ,hồi điên cuồng của mùa hạ,về cả đây nghe

lệnh ta,về cả đây ! ...

Bên tai XX,cô nghe thấy xen lẫn những lời rên rỉ của phù thủy còn có tiếng nói thật thanh mảnh : "Hãy chúc lành cho hoàng tử !Hãy chúc lành cho hoàng tử ! "

Lập tức,cô cất giọng êm như mặt nguyệt,thanh tao hơn tiếng hót họa mi,âm điệu thánh thót hơn cả bản nhạc thần,cô nói như hát :

-Hỡi bao la huyền bí của rừng thẳm,hỡi hùng vĩ của núi cao,hỡi mơ màng của mùa thu,hỡi nồng nàn của mùa đông,và hỡi rực rỡ huy hoàng của mùa xuân,tất cả hãy về đây chúc lành cho hoàng tử !

Phù Thủy Già kêu gọi những bi thương về để hãm hại hoàng tử,nhưng XX lại mời gọi những hạnh phúc đến . Phù thủy già chưa kịp ra lệnh cho những bi thảm ấy làm hại hoàng tử thì những lời nói của XX lại là mệnh lệnh để những sức mạnh siêu nhiên ấy tức thì tác động ! Lời nguyện rửa của phù thủy chưa kịp nói ra đã bị lời chúc lành lấn áp,và hoàng tử vốn đã đẹp đẽ nay lại được thêm lời chúc lành thần diệu của XX khiến cho giữa triều đường hoàng tử bỗng rực rỡ như cây ngọc,hùng vĩ như toà núi lớn,phong thái mơ màng mà dũng mãnh,sức quyến rũ bùng bùng từ vóc dáng thiên thần của chàng tỏa ra,không một ai trong chốn này thấy hoàng tử mà lại chẳng mến yêu,tôn kính ! Hoàng tử cảm thấy trong lòng hân hoan tột cùng,sức mạnh như đang trào dâng trong chàng,hoàng tử bước đến bên cạnh XX,chàng cầm lấy bàn tay ngà của cô,và cô mỉm nụ cười,nụ cười lần đầu tiên những người ở đây được thấy trong một đời người,nụ cười chỉ có thể có trong những giấc mộng của người đời cho là chỉ có trên cõi bồng lai . Hoàng tử ngây ngất,cả triều đường ngây ngất, và phù thủy giận dữ rít lên :
-Hỡi tuổi già đau khổ bệnh tật và chết chóc,hỡi thời gian ngăn ngui về cả đây

Nghe phù thủy già rít lên những lời lẽ tàn độc ấy,cả triều đình kinh hãi,XX vội nắm lấy cánh tay hoàng tử,cánh tay có chiếc trâm của tướng quân Từ Dức Dồng ngày nọ là con rắn đỏ phù thủy ghim trên mái đại điện,chiếc trâm ấy cô cuốn thành chiếc vòng thật mảnh đeo vào cổ tay hoàng tử,hoàng tử cảm thấy từ bàn tay ngọc ngà của cô có luồng hơi nóng thật nhu hoà truyền sang . Và phù thủy già rít lên :

- ... về cả đây hồi đau khổ của trần gian trút tất cả lên một mình hoàng tử !
Cả triều đường im phăng phắc,âm vang tiếng nói của phù thủy già còn ròn rợn trong không gian,XX nâng cao cánh tay hoàng tử,giọng cô thánh thót đầy vui tươi :

-Tuổi già khó chịu,bệnh tật đau buồn,bất hạnh của trần gian,xin trả cả về người,hồi tuổi già khó chịu !

Chiếc vòng nhỏ là cây trâm trên cổ tay hoàng tử sau lời nói của XX bỗng bật ra vệt một đường đỏ chói thật dài,lướt từ cổ tay hoàng tử xuống nền đại điện,con rắn đỏ ghê gớm của đau khổ chết chóc đã hiện lại,hoàng tử rùng mình,hoàng hậu và công chúa Ngân Thương đứng bên cạnh run rẩy . Con rắn đỏ ngóc chiếc đầu quái dị lên . XX thản nhiên bảo Phù Thủy Già :

-Những đau khổ của trần gian bà vừa đem tới,tôi xin được trả hết cho bà !

Phù Thủy già quắc cặp mắt trừng sâu nhìn XX,lần đầu tiên phù thủy già thất bại không thực hiện được lời nguyện độc ác,bà giận dữ :

-Mười hai con bà mẹ,mười hai con bà mẹ,chính bọn mi dám chống lại ta !
Đã thế ...

Bà nhìn quanh,bắt gặp ngay khuôn mặt kiêu diễm của công chúa ngân thương,bà cười ngất rồi bảo :

-Còn công chúa,lời nguyện của ta công chúa a còn nhớ không ? Ta nhắc lại cho mà nhớ : bao giờ hoàng tử anh của cô rước dâu về,cũng là lúc người lấy người chồng là một con mèo rừng hung dữ! Biết không ?

Dứt lời,phù thủy già quay gót đi ra,tà áo đen bạc màu khó coi của bà như một đám mây ảm đạm . Con rắn đỏ trên sàn nhà tự nhiên teo nhỏ dần cuối cùng lại trở thành chiếc trâm nhỏ xíu . Phù Thủy Già vừa ra khỏi cửa,đã lại thấy một người xăm xăm bước vào . Người lạ vóc dáng cao lớn,khoác chiếc áo vàng có những vằn nâu tuyệt đẹp,khách có hàng ria mép thanh thanh,mặt hơi dài,hai mắt long lanh như hai cục lửa,cặp môi mỏng mím chặt,khách bước vào tưởng đi thật uyển chuyển nhẹ nhàng vô cùng . Vào đến giữa đại điện,khách dừng bước đưa mắt nhìn quanh không kể đây là chốn nào,rồi tới khi thấy công chúa Ngân Thương thì chăm chăm nhìn,đoạn nhếch cặp môi mỏng lên tiếng lạnh như băng mà rằng :

-Tôi là dòng dõi Thái Sơn đã có phen đến nơi này,trước tôi có hèn sen tàn

bắt đầu sang thu thì tôi đến đón người trong mộng của tôi là công chúa Ngàn Thương ! Nay vì những biến động do bà phù thủy già gây ra tôi không còn thời giờ để đợi chờ được nữa,nên tới để đón công chúa !

Phải rồi,khách lạ chính là công tử Thái Sơn ngày nọ,chính cây gươm của công tử đã giết hai người trong vườn hoa trước lầu sảnh,việc ấy mọi người vừa chợt nhớ ra,công tử đứng trước hoàng tử Hiền Nhân,vóc dáng công tử cao hơn hẳn hoàng tử thật đẹp,thật dũng mãnh . Lời nói của công tử làm mọi người sửng sốt,lại có nhân vật lỗi lạc đến như vậy hay sao ? Tướng quân Từ Đức Đồng,lại vẫn là tướng quân tức thì rảo bước với cây gươm Thất Tinh trong tay tướng quân giơ ra chỉ vào ngực công tử Thái Sơn,tướng quân quát :

-Không được vô lễ ! Qùy xuống !

Công tử chẳng thèm nhìn tướng quân,chàng làm như chẳng hề có mũi gươm đang chiếu vào ngực mình,công tử mắt không rời công chúa . Công chúa thấy công tử vóc dáng hùng vĩ,mặt đẹp như ngọc,nhưng phong độ của công tử thì công chúa không thể nào tha thứ được,vì thế mặt hoa bưng bưng nổi giận,công chúa mắng :

-Người là kẻ thất phu ở chốn nào,sao dám vào chốn triều đình mà vô lễ đến như vậy ?

Công tử cười,tiếng cười nghe như tiếng dã thú rên rỉ,đáp :

-Ta có hẹn với nàng,số trời đã định,hôm nay ta tới đón nàng về động phủ . Hạnh phúc ở trong tay tay,nàng đừng từ chối làm gì !

Mũi gươm trong tay tướng quân họ Từ đâm tới ,công tử nhẹ nhàng xoay nghiêng nửa mình bên trên,đường gươm trượt đi,lưỡi gươm áp sát vào ngực áo công tử . Chỉ một cái vận mình nhẹ nhàng công tử đã triệt giải đường gươm dữ dội của tướng quân hết sức đẹp,không người nào lại chẳng sửng sốt,hoàng tử Hiền Nhân tấm tắc khen thầm . Công tử Thái Sơn vẫn làm như chẳng biết có tướng quân vừa đâm chàng một đường gươm . Tướng quân đâm hụt liền xoay mũi gươm ngược trở lại,bàn tay tướng quân giật mạnh về và mũi gươm nhắm phía dưới nách bên phải của công tử mà thịch mạnh vào . Công tử Thái Sơn phong cách vẫn nhẹ nhàng ung dung vô cùng,chàng giơ tay làm như thể mời công chúa bước tới,thân hình công tử hơi gấp lại

đủ để cho mũi gươm lại lướt qua trước ngực hết sức sít sao ! Lần này thì hoàng tử không nén được nữa, chàng thốt lời khen :

-Tuyệt vời ! Thần tiên thật !

Cử chỉ của công tử Thái Sơn ai cũng nhận thấy và công chúa lúc này bỗng thấy bối rối thẹn thùng, con người tuyệt vời này là thế nào ? Công chúa không phải bối rối lâu, XX đã giơ bàn tay ngọc ngà của cô ra có ý ngăn chặn tướng quân họ Từ và cản bước công tử Thái Sơn, cô dịu dàng :

-Tướng quân đừng gươm ! Công tử không nên phí cả cuộc đời vì những chuyện rồ dại của mình !

Âm thanh thật trong mà ấm lảm, người nghe như lâng lâng trong tiếng nhạc thần tiên và công tử Thái Sơn trừng cặp mắt tròn nhìn cô . Cô vẫn giữ được vẻ mặt thật tươi không một chút nào mất vẻ kiều diễm, cặp mắt nhung của cô nhìn công tử có ánh lên niềm giấu cợt, khinh bỉ . Công tử một thoáng ngẩn người bảo :

-Nương tử là ai ? Tại sao lại bảo tôi đừng rồ dại phí cả cuộc đời ?

Cô vẫn dịu dàng bảo :

-Xưa nay chưa từng bao giờ lại có việc làm như của công tử, về đi thôi, quên đi mộng mị điên rồ ! Lúc này quay đầu rời bến mê cũng chưa muộn đâu !

Không ai hiểu lời cô nói, nhưng công tử Thái Sơn thì tự nhiên run bần bật, vẻ khiếp sợ . Công tử còn ngập ngừng, Phù Thủy Già đã xuất hiện nơi cửa đại sảnh, bà đi như chạy tới và giọng the thé lại rít lên :

-Yêu ma, mi lại muốn phá bỏ ý muốn của ta ! Lần này không thể tha thứ được !

Quay sang công tử Thái Sơn, giọng bà rít lên ra lệnh :

-Còn đợi gì nữa, ra tay nhanh lên !

Cùng lúc phù thủy già rít lên, cô nghe thấy vẫn tiếng nói thật nhỏ mà rõ ràng bảo vào tai cô : " Chiếc khăn Sương Ti ! Khăn sương ti " ! Công tử Thái Sơn chưa kịp hành động thì cô đã giơ tay có ý cản công tử lại, cô bảo :

-Công tử bước lên một bước là mất cả cuộc đời ! Trở về đi thôi !

Phù Thủy Già không đợi chờ công tử, bà bước lên giơ tay muốn tóm lấy công chúa, XX cũng bước lên cô đứng trước mặt công chúa, phù thủy già vội lùi lại, bàn tay với những ngón móng tay dài của bà vội rút lại, bà không

dám chạm vào người XX . Cô rút khăn mỏng như sương như khói ra,chiếc khăn Sương Ti của hoàng hậu ban cho hoàng tử Hiền Nhân,cô tung chiếc khăn lên cao,khăn nhẹ như làn khói lơ lửng rơi xuống thật chậm,cô nói :

-Bà có dám vượt qua chiếc khăn này không ? Công tử có thoát được chiếc khăn này không ?

Phù Thủy già lùi lại,và công tử Thái Sơn còn lùi nhanh hơn cả bà,công tử càng run hơn nữa ! Sự việc xảy ra lạ lùng,không một ai hiểu gì cả . Chiếc khăn rơi xuống mặt sàn ngay trước công chúa,ngăn cách phù thủy,công tử Thái Sơn với hoàng hậu,công chúa,hoàng tử và XX . Cô nói :

-Tôi không có ý muốn làm khó dễ gì bà,tôi cũng lại chẳng muốn bà thiệt mất một đệ tử ! Tôi không muốn công tử mất cả cuộc đời,dù rằng cuộc đời ấy chẳng đáng kể gì với bất cứ ai . Về đi thôi,tôi tha thứ cho tất cả !

Đáp lời cô,phù thủy già hai tay mở rộng tà áo đen,bà như con dơi thật lớn đứng giữa đại sảnh,cặp mắt bà quắc lên nhìn vào mặt công tử Thái Sơn,bà rít :

Đi lên mà đón người vợ thương yêu của mi ! Hỡi rừng rậm núi thẳm !

Và công tử Thái Sơn kêu lên một tiếng lạ lùng,công tử giơ hai bàn tay to tướng hướng vào công chúa ngàn thương chực vỗ lấy . Công tử hành động đã nhanh,nhưng vẫn không vượt qua được chiếc khăn Sương Ti,bước chân của công tử bước lên tung gió làm cho chiếc khăn bốc ngay lên quần lấy công tử . Công tử rú lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống,khăn Sương Ti như một cái lưới gói trọn một con mèo rừng thật lớn ! Mèo rừng lồng lộn nhưng không làm sao thoát ra được . Cả triều đình sửng sốt,công chúa một tay nắm lấy tà áo XX,một tay cô bịt miệng cố nén tiếng kêu hãi hùng ! Lời nguyện của phù thủy già bây giờ ứng nghiệm nhưng lại bị XX phá đi mất,bà tức lồng lộn rít lên một tràng dài ghen ghen như tiếng nấc của người già lão,rồi bà quay gót bước nhanh ra cửa,tà áo đen tung lên như đám mây đen . Phù thủy già thất bại lần nữa .

Tướng quân Từ Đức Đồng giơ gươm chực đâm con mèo rừng,XX kịp giơ tay cản lại,cô nói :

-Tướng quân đừng làm cho máu đổ ra ở chốn này . Khăn báu Sương Ti hoàng tử phải thu lại thật sạch sẽ !

Cô cúi xuống,bàn tay cô cầm chiếc khăn nhắc lên,chiếc khăn không ràng buộc gì con mèo rừng,con vật đứng ngay lên bước một bước đến trước chân cô rồi phục xuống .

Tới lúc này,đức vua cũng từ ngai vàng bước xuống,ngài đến bên hoàng hậu,gương mặt hiền từ của lộ vẻ hân hoan,ngài phán :

-Thật là chuyện lạ thế gian chưa từng thấy ! Hậu thấy kể hay của ta tìm ra được người tiên có giỏi không ?

Hoàng hậu từ lúc đến trước xe đón XX đến các việc diễn ra liên miên,bà có lúc sợ hãi muốn quy xuống nay vừa mới hoàn hồn nghe vua nói thì liền đáp :

-Tạ ơn thánh thượng,nhờ kể hay của thánh thượng mà tìm được người tiên,lấy lại được các báu vật,cứu được công chúa khỏi lời nguyền độc ác !

Quay sang XX,đức vua phán :

-Ta có phán : hết ngày cuối cùng của mùa xuân,hoàng tử không tìm lại được các báu vật thì phải tội chết . Các báu vật đã thấy rồi,nhưng chính con mới là báu vật trên tất cả báu vật ! Ta mừng con ta hoàng tử Hiền Nhân có được người vợ là con !

Phán xong,đức vua tháo trên cổ áo xuống viên ngọc dạ quang,ngày ban cho XX viên ngọc quý . Cô vội quỳ xuống tạ ơn . Cả triều đình bừng lên náo nhiệt,các công chúa,hoàng tử chạy cả lại chúc mừng XX . Vua và hoàng hậu trở lại ngai vàng . Từ sập riêng thiếp vàng tô bạc,thái tử bước xuống,ngài đến trước hoàng tử Hiền Nhân vui vẻ bảo :

-Ta mừng vương đệ không uống công mở hội suốt mùa xuân ! Ta mừng cả hoàng gia được thần tiên về làm dâu !

XX kính cẩn tạ ơn Thái tử,và hoàng tử Hiền Nhân bây giờ mới tới bên cô,chàng cầm tay cô bốn mắt nhìn nhau,hoàng tử như thấy cả thế gian ngập đầy hạnh phúc,hạnh phúc bắt nguồn từ mỹ nhân thần tiên này . XX quỳ xuống,cô tâu lên đức vua :

-Tâu thánh thượng,từ hôm nay con là người của hoàng gia,con tạ ơn thánh thượng,tạ ơn hoàng hậu . Cũng trong ngày hôm nay,con xin trình lại các báu vật tam hoàng tử trót làm mất !

Nói xong,cô kín đáo nhìn hoàng tử,chàng vui sướng,gương mặt chột bẽn

lên .

Cô đứng lên, trước hết hai tay trình ra khăn báu Sương Ti cô nói :

-Khăn này,hoàng tử để quên trên dây phơi trước nhà em !

Hoàng tử đỡ lấy chiếc khăn,bàn tay chàng chạm vào tay cô,hoàng tử muốn nắm lấy bàn tay ấy nhưng không dám . Cô lấy gương Thái A ra,lại nói :

-Gương Thái A hoàng tử đem vui dưới rơm trong nhà em,chính gương báu này đã làm em phải đổ máu .

Hoàng tử đón lấy gương,chàng muốn nói lời gì nhưng cô đã nghiêm trang nói :

-Bây giờ,đến ngài Ngự Sử .

Ngự Sử dạ một tiếng bước tới,phẩm phục đại trào thật trang nghiêm,hai tay ngự sử đỡ lấy chiếc hốt ngà,vị quan già tới trước cô kính cẩn đợi chờ nhưng vẫn không để mất phong độ đường bệ của người mang trọng trách can gián vua . Cô cũng khẽ cúi đầu nói :

-Thiếp tạ ơn lớn của ngài,ngài đã hiểu được lòng hoàng tử,hiểu được lòng thiếp,ngài đã lấy lượng lớn của bậc quân tử mang ngọc báu Lưu Ly cho hoàng tử mượn làm tin ,ngài có nói :"... khi nào hoàng tử đã đẹp duyên thì xin hoàn lại ngài ngọc báu ..." thiếp cảm tạ ơn lớn của ngài và ngọc báu ấy xin trả lại để ngài giữ trọn sứ mạng tiên vương ủy thác !

Nói xong,cô bước tới cỗ xe ngựa còn đứng giữa triều đường,con ngựa sắc trắng ánh xanh biêng biếc như chờ đợi cô . Cô giơ tay vuốt ve đầu con ngựa và nói với nó điều gì không ai nghe rõ rồi một bàn tay đặt lên trán con ngựa,một bàn tay cô cầm lấy càng xe . Ngay giữa sân rồng,một cụm mây trắng lung linh đọng lại,hết thấy mọi người lại cũng sững sờ kinh ngạc ! Mây ở đâu chợt xuống sân rồng ? XX trở lại bên ngự sử,cô trao cho vị quan già ngọc lưu ly biêng biếc xanh . Ngự Sử đón viên ngọc đặt lại trên hốt ngà ,ông hướng về đấng vua lớn tiếng tâu :

-Tâu thánh thượng,ngọc báu lưu ly đã trở về với sứ mạng của thần ! Tạ ơn tiên vương phó thác !

Cụm mây lớn vẫn lung linh giữa sân,XX đến bên hoàng tử,cô ấu yếm khoác tay hoàng tử cùng đi đến trước ngai vàng . Cô đứng đối diện với hoàng tử,rồi dịu dàng e lệ nói :

-Thưa hoàng tử đẹp nhất trần gian,thẻ ngà nan quạt đánh dấu năm hoàng tử được hai mươi lăm tuổi của mẫu hậu ban cho,ngày nào hoàng tử lấy trao cho em làm tín ước hẹn,hôm nay quả nhiên hình khắc trên thẻ ngà đã thành sự thật ! Em xin mừng hoàng tử và nguyện từ đây tuân theo mọi lời chỉ bảo của hoàng tử .

Cô vừa dứt lời,đã có thật nhiều tiếng cười trong trẻo nghe như tiếng cười thật vui tươi của trẻ thơ . Dức vua,hoàng hậu,tất cả mọi người lại một phen ngạc nhiên ! Ai dám cười lớn tiếng ở chốn này ? Cười việc gì ? Dức vua cau mày vẫn không mất vẻ vui,ngài chưa kịp hỏi thì XX đã quay gót cô bước nhanh tới chỗ cụm mây bạc,và bây giờ mọi người thấy trong đám mây ấy có những cô bé,thật nhiều các cô bé . Thấy XX bước tới,các cô ùa cả xuống . 12 cô bé tất cả đều thật đẹp,các cô mặc áo mỗi người một màu,không biết các cô ở đâu hiện đến .

XX giọng vui nghe như ngọc reo,cô thốt lên :

-Ôi ! Các bà mẹ ! Mười Hai Bà Mẹ !

Phải,các cô bé ấy là 12 bà mẹ ! Các bà mẹ bé tí teo,các bà lần lượt bay lên chúc mừng XX,chúc mừng hoàng tử . Mỗi bà mẹ bay lượn quanh vai XX lại tự xưng danh : nào là sắc đẹp,nào là sức khỏe,nào là thông minh,nào là hiền đức ... mỗi bà mẹ chúc vợ chồng hoàng tử một điều tốt đẹp . Mười hai bà mẹ như đám trẻ nhỏ tung tăng bay lượn quanh hoàng tử và XX,đến lúc bà mẹ thứ mười hai chúc mừng xong thì cả 12 bà nắm tay nhau thành một hàng dài bay lượn quanh cặp vợ chồng hạnh phúc ba vòng,rồi mười hai bà mẹ bay vào cụm mây bạc . Cụm mây chậm chậm bốc lên,rồi sà đại diện,12 bà mẹ giơ những cánh tay nhỏ bé mũm mĩm vẫy chào từ biệt !

Vừa lúc vầng mây đang chậm chậm bốc lên,con anh vũ lông xanh biếc từ ngoài vụt bay vào,con chim lượn quanh hoàng tử và XX nó cất tiếng hát lãnh lót :

Hoàng tử khoác áo gấm xanh

Em nhỏ lệ hồng trên áo người thương

Tuổi thời thẻ quý thơm hương

Hoàng tử bỏ quạt ước nguyện trăm năm !

Lưu ly ngọc báu trao tay

Trở lại hốt ngà cho đẹp duyên ta!

Sương Ti khăn báo vương gia

Giữ gìn thủy chung kéo hoài mộng tiên !

Thái A gươm báu ngoài hiên

Khiến em rơi giọt máu đào nhớ thương !

Bài hát ngày nào bây giờ con anh vũ lạ lại hát lên,và mọi người bây giờ mới hiểu ý nghĩ . Nhưng còn một điều,một điều chỉ riêng hoàng tử và XX biết là dấu tích của những giọt lệ hồng trên vai áo gấm của hoàng tử ! Con anh vũ hát xong vỗ cánh bay theo cụm mây . 12 cánh tay bé xiu còn vẫy vẫy,và tiếng hát lạnh lạnh của con anh vũ vẫn còn vương ! XX ngả đầu trên vai hoàng tử,cả hai nhìn theo cụm mây lên cao,lên cao thêm nữa rồi lẫn vào trời xanh thẳm của ngày cuối mùa xuân .

19/2/1989

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: tatvn.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 11 tháng 4 năm 2004